BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 177 • Temmuz / Tîrmeh 2017 • Fiyatı / Biha: 2 TL

EKİM DEVRİMİNDE LENİN VE LENİNİZM'İN ROLÜ

İBRAHİM'İ SAVUNMAK...

DEMOKRASİ NASIL KAZANILACAK?

FAŞİZM ÜZERİNE NOTLAR

İÇİNDEKİLER

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi: K. İnan
12 Rue de Rome, Boite
Postale No: 287, 67000 France

İnternet: www.bolsevikparti.org
E-Mail: mail@bolsevikparti.org

Fiyatı: 2 TL, £ 1.50, 2 EURO

Sosyal medyada da yazılarımız yayınlanmaktadır. Bizi sosyal medya üzerinden de takip edebilirsiniz. Adreslerimiz şöyledir:

https://**twitter.com/BolsevikP**
https://**twitter.com/BolsevikD**
https://**twitter.com/SterkaB**

DEMOKRASİ NASIL KAZANILACAK?

Bugün Türkiye'de demokrasinin olmadığı, demokrasiyi kazanmak için mücadele gerekliliği hemen herkesçe kabul ediliyor. O kadar ki, faşizmin andaki uygulayıcısı AKP bile programında ve yer yer söyleminde "demokrasi eksikliği"ni kabul ediyor. Bu konuda atılacak adımlar olduğunu yer yer dile getiriyor! Egemenlerin muhalif partileri ise "demokrasi savunuculuğu" konusunda gayet iddialılar.

BURJUVA DEMOKRASİSİ

Burada tabii herkesin demokrasiden anladığı bir ve aynı değil. Biz karmaşaya yer vermemek için burada sözünü ettiğimiz demokrasinin, burjuvazinin egemenliği şartlarında bir demokrasi olduğunun altını çizmek istiyoruz. Yani burjuvazinin sınıf iktidarı, **burjuvazinin diktatörlüğü** şartlarında bir demokrasi sözünü ettiğimiz, **burjuva demokrasisi**. Emperyalizm çağında, sınıf olarak **–**gelişmiş kapitalist ülkelerde**–** devrimci barutunu çoktan tüketmiş olan bir sınıfın,"bütün çizgi boyunca gericileşmiş" olan "demokrasi"si. Bu tip bir demokrasinin radikal devrim sonucu gelmiş olduğu Fransa gibi "en ileri" ülkesinde bile faşist tedbirlerle, edimlerle iç içe olan **gerici burjuva demokrasisi**.

İdeal biçiminde nedir bunun temel özelliklerinden öne çıkanları?

* Devlet erkinin üç temel unsuru olan Yasama/Yürütme/ve Yargılama'nın birbirleri üzerinde kesin egemenlik kurmadığı, birbirlerini karşılıklı olarak

dengeleyip, denetleyebildikleri bir yönetim sistemi. Bu son dönemde yürüyen tartışmalarda çokça ileri sürüldüğü gibi yalnızca parlamenter yönetim sisteminde değil, başkanlık yönetimi sisteminde de olabilir bir şeydir.

* Hukukun üstün olduğu, yasalar karşısında herkesin eşit olduğu bir sistem. Hukukun üstünlüğü, yürütmenin yasamaya egemen olduğu şartlarda mümkün değildir, fakat "yargı bürokrasisinin egemenliği"de değildir.

* Çok uluslu bir devlette, çoğunluğu oluşturan ulus dışındaki ulus ve azınlıkların ulusal haklarının, ulusun ayrılma hakkı da dahil, tanınması.

* Yöneticilerin serbest, tek dereceli, eşit oyla ve gizli-oy açık sayım ilkesi temelinde yapılan seçimlerle iş başına gelmesi, meşruiyetin temelinin seçimler olması.

Kuzey Kürdistan/Türkiye'de bugüne dek böyle bir demokrasi bile yaşanmadı. Evet belli dönemlerde kimi burjuva demokratik hakların kırıntıları yaşandı ve yaşanıyor, fakat burjuvazinin ülkemizdeki iktidarının temel yönetim yöntemi hep açık terör olageldi. Demokratik sistem adına hep şu veya bu tonda ve yoğunlukta faşizmi yaşadık, yaşıyoruz. Toplumun genelinde burjuva demokrasisi bilinci değil, onun adına yaşadığımız faşizmin bilinci egemen. Ülkelerimizde egemen bilincin köşe taşlarını saldırgan-şoven milliyetçilik ve dincilik oluşturuyor. En sol ve en devrimci çevrelerde bile egemen faşist bilinç, söylem ve edimler şu veya bu ölçüde kendini gösterebiliyor. Hal bu olduğu için, demokrasinin **–**burjuva anlamda da olsa demokrasinin**–** kazanılması mücadelesi gerçekten de önümüzdeki en acil ve en temel görev olarak dayatıyor kendini.

HALK DEMOKRASİSİ VE SOSYALİST DEMOKRASİ

Fakat, demokrasi yalnızca burjuva diktatörlüğünün yönetim biçimlerinden biri değil. Burjuvazinin sınıf egemenliğinin devrimle parçalandığı, halk diktatörlüğünün kurulduğu şartlarda **halk demokrasisi**, proletarya diktatörlüğünün gerçekleştirildiği şartlarda **sosyalist demokrasi** olarak yaşanan demokrasi de var. Bu demokrasinin burjuva demokrasisinden temel farkı, işçiler ve emekçiler açısından en geniş demokratik hakların, yalnızca kâğıt üzerinde varlığı değil, pratikte alttan üste doğrudan yaşanır, kullanılır olmasıdır. Devlet iktidarı doğrudan halkın, işçilerin, köylülerin, emekçilerin elindedir. Bundan dolayı, siyasi iktidar ve devlet kurumları işçilerin ve emekçilerin bu hakları kullanmasının önünde engel değil, tersine bunların sonuna kadar kullanılabilmesinin şartlarını yaratan araçlar konumundadır. Ve biz komünistler halk için, ezilen ve sömürülenler için gerçek demokrasinin ancak halkın ve proletaryanın kendi iktidarları şartlarında mümkün olduğunu bildiğimizden, demokrasi mücadelesinde de halkları öncelikle kendi sınıf iktidarları için mücadeleye çağırıyoruz. Bu mücadele için aydınlatma ve örgütleme çalışması yürütüyoruz. Komünistlerin ve tüm devrimcilerin demokrasi mücadelesi devrim mücadelesi olarak yürütülmek zorundadır. Burjuvazinin sınıf iktidarını devirme, halkın ve proletaryanın sınıfsal iktidarını kurma mücade-

lesi ne kadar güçlü olursa, burjuvazinin iktidarını korumak için belli tavizler vermek zorunda kalması, burjuva demokrasisinin sınırlarının genişletilmesi de o ölçüde mümkün olur.

Tabii diyalektik olarak bir başka şey de mümkündür: Burjuvazi sınıfsal iktidarını tehdit altında gördüğünde, burjuva demokrasisinden, açık faşizme yönelebilir. Bu işçi sınıfı ve emekçi yığınların sınıf mücadelesinin burjuvazinin iktidarını ciddi bir biçimde tehdit edecek güçte olması ve fakat henüz onu yıkacak güçte olmaması şartlarında olabilir ve örneğin 1920'li–1930'lu yıllarda Almanya, İtalya ve Japonya'da yaşanmış olan budur.

Bizim demokrasi mücadelesini öncelikle devrim mücadelesi, işçi sınıfının, emekçi halkın iktidar mücadelesi olarak yürütmemiz, hiçbir şekilde burjuva diktatörlüğü şartlarında burjuva demokratik hakların savunulması, bunların uygulanması ve genişletilmesi için reform talepleri için de mücadelenin engeli değildir. Biz komünistler burjuva demokrasisinde işçiler ve emekçiler için kâğıt üzerinde var olan hakların kullanılması için de en ön saflarda mücadele ederiz. Bunu iktidarın sınıf niteliği hakkında, burjuva demokrasisinin sınırları hakkında hayaller yaymadan, işçi ve emekçilere hep gerçekleri anlatarak yaparız. Demokratik reform mücadelesini, devrim mücadelesinin ayrılmaz bir parçası haline getirerek yürütürüz bu mücadeleyi. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de bugün bunun ne anlama geldiğine bakalım kısaca.

DEMOKRASİ MÜCADELESİ "HAYIR CEPHESİ"Nİ KORUMA VE GENİŞLETME MÜCADELESİ MİDİR?

Şimdilerde Kuzey Kürdistan/Türkiye'de demokrasi mücadelesi 'Sol'un büyük kesimi açısından 16 Nisan Referandum'undaki "Hayır Cephesi"ni koruma ve genişletme mücadelesi olarak görülüyor.

Bu yaklaşım bütünüyle yanlış, reformist ve bu görüşü savunan 'Sol'un egemen sınıflar içindeki iktidar mücadelesinde bir kesimin kuyruğu haline gelmesi tavrını sürdüren bir yaklaşımdır.

16 Nisan Referandum'unda halka Olağanüstü Hâl şartlarında ve burjuva demokrasisinin kendi kuralları açısından da ele alındığında, demokrasi ile uzaktan yakından ilgisi olmayan şartlarda, iki faşist anayasadan hangisini tercih ediyorsunuz sorusu soruldu. Bu oylamada verilen geçerli her Hayır oyu, objektif olarak, 1982 faşist anayasasının 16 Nisan 2017'ye kadar geçerli olan biçimiyle kalmasını savunmak anlamına geliyordu. Bu oylamada kullanılan her geçerli Evet oyu ise, objektif olarak 2014 Cumhurbaşkanlığı seçiminden bu yana fiili olarak – ve yer yer geçerli anayasanın belli hükümleri yok sayılarak– uygulanan başkanlık sisteminin anayasal hale getirilmesine onay vermek anlamına geliyordu. Bırakalım devrimciliği, sosyalistliği, komünistliği bir yana, burjuva anlamda demokrasiyi savunan bir kişi bile, eğer bu savunusunda ciddi ise, faşizmin biçimleri arasında tercih olarak önüne sürülen bu referandum sahtekârlığına hayır derdi, demek zorunda idi. Fakat ne yazık ki,

biz Bolşevikler, birkaç küçük anarşist grup ve TKP (ML) MK adına tavır takınanlar dışında boykotu savunan ve uygulayan olmadı. Nerden geliyor bu? Neden kaynaklanıyor? Kuzey Kürdistan/Türkiye'de devrimci 'Sol'un büyük kesimi de gelinen yerde, demokrasi umudunu egemen sınıflar içindeki iktidar dalaşında, egemen sınıf temsilcilerinin demokrasiyi savunur olarak gördükleri kesiminin "mücadelesine" bağlamış durumdadır. Kendini onun eklentisi, kuyruğu haline getirmiştir. Lafta çok radikal devrimci laflar edilse, mücadele biçimleri açısından çok radikal görünüşlü biçimler öne alınsa bile, pratik siyasette izlenen çizgi reformisttir, düzen sınırları dışına çıkan bir perspektif yoktur. Öyle ki gelinen yerde umutlar pratikte yer yer AKP'nin içindeki "muhalifler"e bağlanmaya kadar varmıştır.

Somut olarak bugün içine devrimci sol grupların büyük çoğunluğunun da yer aldığı 'Sol'un demokrasi ve hatta devrim mücadelesinden anladığı şey anda faşizmin uygulayıcısı olan AKP/Erdoğan yönetimini nasıl olursa olsun devirme mücadelesidir. Sonrasına deyim yerinde ise sonra bakılır. Önce AKP/Erdoğan, hatta AKP de değil, Erdoğan iktidarı devrilmelidir. Türkiye'ye demokrasi ve özgürlüğün gelmesinin yolu budur.

İlginç olan "demokrasi" mücadelesinin böyle darlaştırılması siyasetinin egemen sınıfların anti Tayyipçi kesiminin orijinal siyaseti olduğu gerçeğidir. Bu siyaset aynı zamanda Erdoğan'ın kontrol dışına çıkmış olmasından rahatsız emperyalist güçlerin de siyasetidir. Bu siyaset temelinde, güya Türkiye'de insan hakları, demokrasi vs. isteyen emperyalist AB'den, Kuzey Kürdistan/Türkiye'de AKP iktidarının egemen sınıflar içindeki "ana muhalefet" alternatifi olan CHP'ye, silahlı mücadele yürüten PKK'ye, MHP'nin anti Tayyip'çi bir bölümüne, Saadet Partisi'ne ,Vatan Partisi'ne, emperyalistlerin koruyuculuğundaki Gülencilere,"K"P'ye, Haziran Hareketi'ne, kendine ML ve Maoist diyen bir dizi küçük devrimci gruba vs. uzanan geniş bir cephe çıkmaktadır ortaya. Bu cephenin asgari müştereği gerçekte demokrasi değil, Tayyip düşmanlığıdır. Bundan – burjuva anlamda bile– demokrasi çıkmaz. Başarılı olması halinde, bu cephenin mücadelesinden çıksa çıksa egemen sınıfların başka bir partisinin önderliğinde bir faşizm, belki bir askeri darbe, belki bir iç savaş çıkar.

Bu cephe 16 Nisan Anayasa Değişikliği Referandum'unda "Hayır Cephesi" olarak çıktı ortaya. Sonuçta fark açık olmasa da AKP/Erdoğan istediğini aldı. Türkiye'de yönetim sistemini değiştiren, başkanlık sistemine resmen geçmeyi öngören anayasa değişiklikleri Referandum'da geçerli oy kullananların çoğunluğu tarafından onaylandı. Referandum sonrasında "Hayır Cephesi" seçimlerin gerçek galibinin "Hayır Cephesi" olduğunu, eşitsiz şartlarda ve oyunun kuralları oyun sürerken değiştirilen referandum sonuçlarını tanımadıklarını, gayrı meşru gördüklerini ilan etti. "Hayır Bitmedi, Mücadele Sürüyor" şiarı altında cephe sürdürülmeye çalışılıyor. Devrimci sol güçlerin büyük bölümü de bu cephenin en aktif unsuru olarak, Kuzey Kürdistan/Türkiye'de demokrasi ve özgürlüğün "Hayır Cephesi'nin korunması ve güçlendirilmesi" ile kazanılacağı masallarına kendini ve halkı ikna etmeye çalışıyor. Yapılan

devrimci enerjinin çarçur edilmesi, halkın kandırılmasından başka bir şey değildir.

HAYIR CEPHESİ DEĞİL, DEMOKRASİ İÇİN MÜCADELE CEPHESİ

Kuzey Kürdistan/Türkiye'de AKP/Erdoğan yönetiminden rahatsız olan batılı emperyalist güçlerle, Vatan Partisi gibi Turancı-faşist partilerle, CHP gibi Kemalist faşist partilerle, Saadet Partisi gibi başkanı Sivas katliamının baş sorumlularından biri olan parti ile, MHP'nin Gülenci kesimi ile, Gülencilerle birlikte, el ele demokrasi mücadelesi olmaz! Kendileri demokrat olmayanların demokrasi adına mücadelesi sahtekârlıktan başka bir şey değildir. Devrimci sol, eğer gerçekten demokrat ve devrimci ise, bu "Hayır Cephe"sinin sahte demokrat unsurlarını teşhir etme, onlardan kendini kesin çizgilerle ayırma, gerçekte "Tayyip'e Hayır" cephesinden kendini kurtararak, gerçek anlamda bir "demokrasi cephesi"nin yaratılmasına yönelmek zorundadır.

Böyle bir demokrasi cephesinin anayasa konusunda temel talebi, 1982 faşist anayasasının ve bu anayasaya dayalı tüm kurumların bütünüyle tasfiyesi, yeni demokratik bir anayasa olmak zorundadır.

Çok uluslu T.C. de, Türk ulusunun egemenliğine dayalı hiçbir anayasa demokratik değildir.

Çok uluslu T.C. de, etnik parçalı büyük bir coğrafyayı tek merkezden yönetmeyi temel alan, merkezci bir anayasa; tekçi "Tek vatan, tek millet, tek bayrak, tek devlet" anayasası demokratik değildir. Bireysel demokratik hakları merkeze koymayan bir anayasa demokratik değildir.

"Demokrasi cephesi" demokrasi konusunda asgari müşterekleri temel alan güçlerin oluşturduğu bir cephe olmalıdır. Asgari müşterek "Anti Tayyip"cilik değil burjuva demokrasisidir. Tayyip iktidarı anda öne çıkan güç olsa da, Kuzey Kürdistan/Türkiye'de demokrasi mücadelesinin hedeflerinden yalnızca biridir.

Kuzey Kürdistan/Türkiye'de bunu kavramayan bir demokrasi mücadelesi, pratikte, faşizmin biçimlerinden biri için mücadele sınırları dışına çıkmaz, çıkamaz!

Denilebilir ki, söyledikleriniz iyi, güzel de, gerçek bir demokrasi programı ile bugünkü şartlarda Kuzey Kürdistan/Türkiye toplumunda çoğunluğu sağlamak, çoğunluğun desteğini almak mümkün değildir. Böyle bir itiraz gerçekçi bir durum değerlendirmesidir.

Her ne kadar devrimci gruplar bu görüşte değillerse de, onların çoğuna göre, Kuzey Kürdistan/Türkiye'de devrimci durum varsa, halklarımız aslında devrime hazırsa da, gerçek durum Kuzey Kürdistan/Türkiye'de halkın büyük çoğunluğu anda devrimci düşünceler temelinde örgütlenmeye ve harekete hazır değildir.

Peki ama devrimciler açısından bundan çıkarılacak sonuç nedir, ne olmalıdır?

Devrimci grupların büyük çoğunluğu, bundan tüm radikal laflara rağmen, egemenlerin bir bölümünün kuyruğuna takılma anlamına gelen siyasi sonuçlar çıkarıyor. "Demokrasi için Hayır cephesini koruma ve genişletme" böyle bir siyasettir. Taktik adına yürütülen böyle uzlaşmacı, sınıf işbirlikçisi, kuyrukçu bir siyasetle, "Sol" Kuzey Kürdistan/Türkiye'de yalnızca bugün değil hiçbir zaman gerçek bir alternatif olamaz!

Bu durumdan devrimci güçlerin çıkarması gereken sonuç şudur: Egemenlerin arasındaki iktidar dalaşının parçası olmayı reddederek, kendi demokrat devrimci programı ile halkın karşısına çıkmak, sahte demokrasi cephesinden kendini ayırarak, gerçek bir demokrasi cephesinin inşasına bugünden başlamak. Evet bugün böyle bir program çoğunluğun desteğini almaz. Fakat uzun vadede devrimci sol burjuva iktidarının karşısında halk iktidarının yaratılmasının yolunu açan güç olmak istiyorsa, bugün yapması gereken budur.

Bu anlayışla bütün devrimci güçlere çağrımızdır:

Ne idüğü belirsiz "Hayır Cephesi"ni korumak, geliştirmek, büyütmek sevdasından vazgeçin!

Emperyalizm yanlısı, açık faşist ve gerici güçlerle ittifak arama siyasetinden vazgeçin!

Gelin gerçek anlamda bir "Demokrasi Cephesi"ni inşa edelim!

BUGÜNKÜ YALNIZLIK, YARIN DOĞRU TEMELDE ÇOKLUĞUN ÖN ŞARTIDIR

Yoldaşlar,

Son Referandum sırasında, bütünü ile doğru olan boykot siyasetimizle devrimci sol çevrede oldukça yalnız kaldık. Hayır tavırlarıyla CHP, MHP'nin bir bölümü, SP vb. ile, hayırcı emperyalist güçlerle birlikte daha doğrusu onların kuyruğunda hareket etmeyi içlerine sindirenler, bizim boykot tavrımızla "Hayır" cephesini zayıflattığımız, böylece AKP/Erdoğan'a yardımcı olduğumuz vb. suçlamalarını getirdiler.

Bu gibi suçlamalar, egemenlerin dayattığı siyasete kuyruk olmayı yüksek siyaset, akıllı taktik vb. olarak gören, egemenlerin çizdiği siyaset sınırları dışına çıkmayı düşünmeyecek kadar dar görüşlü olan tavırlardır.

Bu somutta bir kez daha gördük ki, kimi zaman yalnızlığı göze almadan gerçek anlamda doğruyu savunmak mümkün değildir. Doğruyu söyleyen dokuz köyden kovulmayı göze almak zorundadır. Biz komünistler 10. köyün insanları olmayı bilmeli, doğruları savunmaktan bir an bile vazgeçmemeli, bu konuda taviz vermemeliyiz. Bize ne olursa olsun çoğunluk değil, doğru, devrimci temelde çoğunluk gereklidir. Bunun yolu ise, devrimci olmayan dönemlerde yalnızlığı göze almaktır.

Ekim Devriminde Lenin ve Leninizm'in Rolü

Ekim Devrimi 20. yüzyılın ilk ve zafer kazanan sosyalist devrimidir. Milyonlarca emekçi kitlesi devasa bir ülkede proletarya diktatörlüğünü mücadele ile kazandı. İşçilerin ve yoksul köylülerin siyasi iktidarı altında Rusya'da demokratik devrimin henüz yerine getirilmemiş olan görevleri kısa süre içinde, dünyanın o güne kadar görmediği bir radikallikte çözüldü. Aynı zamanda, durmaksızın kendi gücüne dayanarak, uluslararası işçi sınıfının sınıf mücadelesi ve ezilen halkların kurtuluş mücadeleleri ile karşılıklı dayanışma içinde, o güne kadar el atılmamış bir esere başlandı: Komünizme giden yolda sosyalizmin inşası.

Kelimenin gerçek anlamında yeni, el değmemiş bir alana girildi ve muazzam bir görevler bütünü pratik olarak ele alındı. Biz devrimciler ve komünistler, bugünün görevlerini çözebilmek için bu önemli devrimden, onun muazzam kazanımlarından olduğu gibi, kimi acı veren yenilgilerinden de öğrenmek zorundayız.

Çağ açıcı bu devrim, **Lenin'in çok zengin teorik ön çalışması**ndan ayrı olarak düşünülemez. Ne yaptı Lenin? O marksist teoriye dayanarak 19. yüzyılın son on yıllarında ve 20. yüzyılın ilk on yılında dünyada olan gelişmeleri derinlemesine inceledi ve çözümledi. Onun çözümlemelerinin yoğunlaştırılmış kısa sonuçları, "**Kapitalizmin En Yüksek Aşaması Emperyalizm**" adlı eseridir. Lenin olgular temelinde söz konusu zaman diliminde serbest rekabetçi kapitalizmin, kapitalizmin en yüksek aşaması olan **tekelci kapitalizm** tarafından ikame edildiğini bilimsel olarak kanıtladı: "*Emperyalizmin olanaklı en kısa tanımını yapmak gerekseydi, emperyalizmin kapitalizmin tekelci aşaması olduğunu söylerdik.*" [1] O, şu tespiti de yaptı: "*Böylece 20. yüzyıl eski kapitalizmden yeni kapitalizme, genel olarak sermaye egemenliğinin **mali sermaye egemenliği**ne dönüştüğü bir dönüm noktasıdır.*" [2]

Lenin bu yeni kapitalizmin temel özelliklerini, "*bütün tanımlamaların, gelişmesini tamamlamış bir görüngünün bütün bağlantılarını kapsayamayacağından ötürü genelde itibari ve göreli bir önemi olduğunun*" bilincinde olarak şöyle tanımlar:

"***1)** Üretimin ve sermayenin yoğunlaşması, ekonomik yaşamda tayin edici rol oynayan tekelleri yaratacak kadar yüksek bir seviyeye ulaşmıştır. **2)** Banka sermayesi*

1 "Emperyalizm Kapitalizmin En Yüksek Aşaması", V.İ. Lenin, s.91, İnter Yayınları, İstanbul, Ekim 1995
2 age, s.48

sanayi sermayesi ile iç içe geçmiş ve bu 'mali sermaye' temelinde bir mali oligarşi oluşmuştur. ***3)*** *Meta ihracından farklı olarak sermaye ihracı özel bir önem kazanmıştır.* ***4)*** *Dünyayı aralarında paylaşan uluslararası kapitalist birlikle oluşmuştur.* ***5)*** *Kapitalist büyük güçler tarafından dünyanın teritoryal paylaşımı tamamlanmıştır."* [3]

Lenin bu çözümlemeden yola çıkarak, dönemin açık reformistlere, ya da Kautsky gibi *barışçı ultra emperyalizm dönemi* düşü kuran hayalperestlere dönüşmüş olan "Ortodoks Marksistlerine" karşı **ideolojik mücadele** içinde '**Proleter Devrim Teorisi'**ni geliştirdi.

Bu teori **üç temel tez**den yola çıkar.

* İleri kapitalist ülkelerde **mali sermayenin hâkimiyeti**. Bu emek sermaye çelişmesini son sınırlarına kadar keskinleştirir. Bu çelişki yalnızca proleter-sosyalist devrimle çözülebilir.

* Sömürge ve bağımlı ülkelere **sermaye ihracının artması**, kapitalizmin bir **dünya sistemi**ne dönüşmesi; dünya nüfusunun iki kampa: bir yanda bir avuç "ileri kapitalist" ülke, diğer yanda bunlar tarafından ezilip, sömürülen sömürge ve bağımlı ülkelerin oluşturduğu büyük çoğunluk. Emperyalizmle ezilen halklar arasındaki derinleşen çelişme yalnızca **antiemperyalist-demokratik devrimler**le çözülebilir.

* Kapitalist ülkelerin eşitsiz gelişimi temelinde **dünyanın yeniden paylaşılması** için yürütülen çılgınca mücadele; bozulan "denge"yi yeniden sağlamanın tek aracı olarak emperyalist savaşlar. Kapitalistlerin kendi aralarındaki bu çelişmeler, bu "üçüncü cephe", emperyalizmi zayıflatır.

Lenin bunlara dayanarak *"emperyalizm altında savaşların kaçınılmazlığı ve emperyalizmin dünya cephesine karşı Avrupa'daki proleter devrim ile* **[Bugün: Emperyalist ülkelerde proleter sosyalist devrimler ile]** *Doğudaki Sömürge devrimi* **[Bugün: Emperyalizme bağımlı ya da yarı sömürge ülkelerde antiemperyalist-demokratik devrimler, işgal altındaki ülkelerde ulusal kurtuluş devrimleri]** *arasında birleşik dünya devrim cephesi koalisyonunun kaçınılmazlığı*"[4] tespitlerini yapar ve şu sonuca varır: ***"Emperyalizm Sosyalist Devrimin arifesidir."***

O, artık devrimin **Emperyalizmin Dünya Sistemi** içinde bir devrim olarak düşünülmesi gerektiğini, emperyalist zincirin **en zayıf halka**sından kırılacağı teorisini geliştirir. Olgular temelinde o dönemde Rusya'nın emperyalizmin en zayıf halkası olduğunu ortaya koyar.

Lenin bütün hızıyla süren dünya savaşı içinde bu savaşın karakterini doğru olarak şöyle tespit eder: "*Avrupa ve bütün dünyayı saran savaş açıkça bir burjuva, emperyalist, hanedanlık çıkarları savaşı niteliğini taşımaktadır. Pazarlar için ve yabancı ülkelerin talanı için mücadele, kendi ülkelerinde proletaryanın devrimci hareketini ve demokrasiyi bastırma çabası.*"[5] Ve Lenin savaş içinde **II. Enternasyonal'in** utanç

---

3 age, s.92

4 "Leninizmin Temelleri Üzerine", Stalin, Eserler, Cilt VI, s.98, İnter Yayınları, İstanbul,

5 "Avrupa Savaşında Devrimci Sosyal Demokrasinin Görevleri", Lenin, s.1, Almanca, Lenin Werke, Bd.21, çeviriyi biz yaptık

verici **çöküşü**nü kınar. Revizyonistlere ve Merkezcilere karşı keskin ideolojik mücadele içinde II. Enternasyonal'in Stuttgart, Kopenhag ve Basel Kongrelerinde alınmış olan ve *"bütün ülkelerin sosyalistlerini, her koşul altında şovenizme karşı mücadele etmekle, burjuvazi ve hükümetlerin başlattıkları her savaşı daha güçlü bir iç savaş ve sosyal devrim propagandasıyla yanıtlamakla yükümlendiren"*[6] **doğru kararlar**a sahip çıkar. O, devrimin zaferi için **oportünistlerden örgütsel kopuşu** talep eder. Enternasyonal'le ilgili olarak şunu tespit eder: *"Önce oportünistlerden örgütsel olarak tam anlamıyla kopmadan gerçekten sosyalist bir Enternasyonal'in yeniden kurulmasını umut etmek zararlı bir yanılsama olacaktır."*[7] Lenin'in teorisinin yönlendirdiği **Bolşevik Parti** Ekim Devrimi'nin **yönetici gücü** idi. Ekim Devrimi pratikte emperyalist savaştan tek gerçek çıkışın ne olduğunu da gösterdi: Bolşevik Devrim.

Lenin'in teorisi, kapitalizmde serbest rekabetçi kapitalizmden tekelci kapitalizme geçiş olarak yaşanan niteliksel değişiklik şartlarında, Marksizm'in **nitelik olarak geliştirilmesidir**.

Leninizm, kapitalizmde **yeni bir çağ**ın Marksizm'idir. Leninizm emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizm'idir.

Ekim Devrimi'nden bu yana yüz yıl geçti. Bu yüz yıl içinde insanlık emperyalist Nazi-Almanya'sının başlattığı ikinci Dünya Savaşı'nda ve düzinelerce emperyalist ve karşı devrimci savaşlarda milyonlarca ölümü ve şimdiye dek yaşanmamış boyutlarda barbarlığı yaşadı. Fakat hem Birinci hem İkinci Dünya Savaşı aynı zamanda **yeni devrimlere ebelik** de yaptı.

Bu yüz yıl içinde **birçok değişiklik** oldu. Sermayenin merkezileşmesi ve enternasyonalleşmesi büyük boyutlara ulaştı. Emperyalist tekellerin ve mali sermayenin egemenliği bugün her zamankinden daha açık ve daha güçlü. Emperyalist kapitalizmin asalaklığı çok daha fazla görülür hale geldi. Fakat emperyalizmin özü değişmedi: *"Tekeller, oligarşi, özgürlük eğilimi yerine egemenlik eğilimi. Sayıları gitgide artan küçük ya da zayıf ulusların, zengin ya da güçlü birkaç ulus tarafından sömürülmesi … asalak ve çürüyen kapitalizm."*[8] Biz hâlâ emperyalizm çağında yaşıyoruz. Emperyalizmdeki güncel gelişmeler onun **özüne ait değişiklikler değildir**. O evet asalak ve çürüyen kapitalizmdir, fakat hâlâ canlıdır. Onun sonu da kendiliğinden gelmeyecektir. Onun sonunu yalnızca proletarya önderliğinde değişik devrimlerin sonucu olan Proleter Dünya Devrimi getirebilir ve getirecektir. Bunun için Lenin'in emperyalizm ve proleter devrimi öğretisine ihtiyacımız vardır. Yalnızca ona dayanarak zafer kazanabiliriz.

Ekimden öğrenmek, Lenin'den öğrenmek,
Lenin'den öğrenmek, yenmeyi öğrenmektir.

7 Nisan 2017 ■

---

6 "Savaş ve Rus Sosyal Demokrasisi", Lenin, Seçme Eserler, Cilt V, s. 138, İnter Yayınları, İstanbul, Haziran 1995

7 "RSDİP Yurtdışı Seksiyonları Konferansı", Lenin, Seçme Eserler, Cilt V, s.145, İnter Yayınları, İstanbul 1995

8 "Emperyalizm", Lenin, s. 128, İnter Yayınları, İstanbul, Ekim 1995

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan/Türkiye) BP(KK/T)

3 Ocak 2017

ICC-ICOR'a

Sevgili kadın ve erkek yoldaşlar,

ICOR'un Merkezi Koordinasyon'unun ICOR üyesi örgütlere gönderdiği, Trump'ın ABD Başkanı ilan edilmesine karşı uluslararası alanda protesto gösterilerine çağrı önerisi 1 Ocak 2017'de elimize geçti. Biz böyle bir kampanyanın siyasi yönelimini yanlış buluyoruz.

Trump açık bir ırkçı, cinsiyetçi ve faşisttir. Bu olgudur. Bu olgu olduğu kadar, onun aslında seçimlerin sonucu olarak Başkan ilan edilmesiyle ABD'de faşist bir iktidar değişikliği olmayacağı da olgudur. ABD'de iç faşistleşme Trump'ın Başkan seçilmesiyle başlamadı, onun geçmişi çok daha eskidir. Clinton gibi, Obama gibi "demokrat" başkanların başkanlıkları döneminde de ABD tekelci burjuvazisinin iktidarı, her ihtiyaç duyduğunda iç faşistleşme gerçekleştirilmiştir. Trump kendinden önceki bütün ABD Başkanları gibi ABD tekelci burjuvazisinin, ABD emperyalizminin çıkarlarının temsilcisidir. "Cumhuriyetçi" Trump ile örneğin "Demokrat" Hillary Clinton arasında nitel bir fark yoktur.

Biz kendimize şunu soruyoruz: Eğer seçimi Hillary Clinton kazanmış olsa idi, ICOR onun ABD Başkanı ilan edilmesine karşı gösterilere çağrı yapacak mıydı? Bu sorunun muhtemel cevabının 'hayır' olduğunu düşünüyoruz.

Bu şu demektir: Trump'ın ABD Başkanı ilan edilmesi dolayısı ile, buna karşı gösterilere çağrının çıkış noktası Trump ile Hillary arasında nitel fark olduğu görüşüdür ve bu yanlıştır.

Biz böyle bir yanlış değerlendirme temelinde sokağa çıkmayız.

ABD'de bizim düşmanımız yalnızca faşist Trump değil, bir bütün olarak ABD emperyalizmidir. Düşmanımız, ABD'deki Devrimci İşçi Örgütü ROL'in sözleriyle "Emperyalist Wall Street egemen sınıfının temsilciliğini yapan cumhur-demokrat iktidar sahipleridir." ("'Republicrat Rule' and the wall street imperialist ruling class they represent",

(Ray o 'Light Newsletter, No 99, Dec. 2016, s.2)

Devrimci Selamlarla

MK. Adına

La Fontaine'den Masallar Ya da Erdoğan Şenci'nin "Sürgün"ü!

Mart 2017'de, El Yayınları tarafından "Sürgün" başlıklı, Erdoğan Şenci imzalı bir kitap yayınlandı. Erdoğan Şenci, Muzaffer Oruçoğlu'nun önsözüyle yayınlanan bu kitapta anılarını yazmayı sürdürüyor! Kuşkusuz şu veya bu dönemde şu veya bu devrimci örgüt içinde mücadeleye katılmış, özellikle de kimi yönetici kademelerde yer almış kişilerin anılarını yazması iyidir. Bu anılar mücadele tarihinin/örgütlerin tarihinin olumlu ve olumsuz yönleriyle bütünlük içinde öğrenilmesine, gelecek kuşaklar açısından geçmişten dersler çıkartılmasına yardımcı olabilir. Tabii bir şartla: Anıların uydurulmuş masallar olmaması şartıyla. Her anı sonuçta anı anlatıcısının sübjektif görüşlerini, anlatılanın sübjektif değerlendirmesini de içinde taşır. Ve insanlar genelde geçmişi hep nalıncı keseri gibi kendilerine doğru yontarak "hatırlar". Genelde anlatan kişi için olumlu olan olaylar hatırlanır. Olumsuzluklar genelde "unutulur", bilinç altının en karanlık köşelerinde bırakılır. Bu ruh sağlığı açısından otomatikman devreye giren bir mekanizma tarafından gerçekleştirilir. Tabii bilinçli olarak bu otomatizasyondan kendini kurtarmak, gerçeklerle olduğu gibi yüzleşmek de mümkündür. Fakat ne yazık ki bunu becerebilen insan azdır. Aslında kendine komünist diyenlerin bunu beceren insanlar arasında olması gerekir. Çünkü gerçeği değiştirmenin ön şartı onu olduğu gibi ve hareket halinde kavramaktır. Ancak kendine komünist diyenlerin çoğu için bu yalnızca bir iddiadır. Biz bu nedenlerle anılarda olumsuzlukların unutulması gibi, olayların, olguların anlatıcı lehine yorumlanması gibi tavırları, doğru bulmasak bile, insani zaaf olarak belli bir anlayışla karşılarız. Ancak anı adına olguların çarpıtılmasına, olmamış şeylerin olmuş gibi gösterilmesine yanlış olgu iddialarının öne sürülmesine, yani açıkça yalan söylenilmesine göz yumamayız. Eğer yanlış olgu iddiaları düzeltilmezse, bunlar gerçekmiş gibi kavranır, tarih çarpık öğrenilir ve bu gelecek mücadeleler açısından zararlı olur.

Son dönemde anı yazıcılığı bayağı moda oldu. Bu yukarıda belirttiğimiz çerçevede yararlı bir şey. Anılarını yazanlar içinde bir zamanlar örgütlerin yönetici kademelerinde yer almış, örgütlerinden ayrılmış veya atılmış kişiler de var! Bunların önemli bölümü geçmişte yaptıkları ile övünüp nostalji yapıyor. Nostaljik takılanlar, yazdıkları anılarda böbürlenirken, doğru dürüst bir özeleştiri yapmayı da gerekli görmemektedir. Erdoğan Şenci de bunlardan biri. Bu yazımızda, Erdoğan Şenci'nin "Sürgün" kitabında anlattıklarının tümünü değerlendirecek durumda değiliz. TKP/ML içindeki faaliyetleri hakkında anlatımlarının ne kadar doğru olduğunu bilmiyoruz. Ama Bolşevik Partizan ve İsa Güzel ile ilgili anlattıklarını değerlendirecek durumdayız. Eğer Bolşevikler ayrıldıktan sonraki dönemde TKP/ML hakkında anlattıkları da Bolşevikler hakkında anlattıkları gibiyse, Erdoğan Şenci'nin anı kitabının adının "Şenci'den Masallar" olarak değiştirilmesi doğru olur.

Birinci MK Dönemi ve DEH Hakkında…

Erdoğan Şenci şöyle yazıyor:

"Parti içinde böyle bir mücadelenin yürütüldüğü, aynı dönemde, 1980 sonbaharında birinci toplantısını gerçekleştiren DEH, partimizin resmi düzeyde katılımını talep etmişse de, yaşanan çizgi mücadelesinden dolayı parti, toplantıya gönderdiği delegenin yetkilerini gözlemci seviyesinde sınırlayarak toplantıya yollamış, ama buna rağmen toplantıya katılan delege, orada partinin görüşleri yerine, kendi görüşlerini savununca (sanırım katılan İsa Güzel'dir) önemli sorunlar yaşanmış ve partimiz deklarasyonu ancak 20 Mayıs 1981 tarihinde, yani 2. konferanstan sonraki ilk toplantısında ele alıp, katılmadığı noktaları belirterek imzalamış ve deklarasyonun Türkçe baskısını da merkez komitesinin ***eleştiri*** *yazısıyla birlikte yayınlamıştır."* (s.133)

İsa Güzel, TKP/ML'nin Birinci Merkez Komitesi döneminde Enternasyonal İlişkiler Sorumlusu'dur. Bu görevi, 1981 Mart'ındaki Bolşevik/Menşevik ayrılığına kadar devam etmiştir. Devrimci Enternasyonal Hareket (DEH) toplantısına "*toplantıya gönderdiği delegenin yetkilerini gözlemci seviyesinde sınırlayarak toplantıya yollamış*" şeklindeki tespit Erdoğan Şenci'nin uydurmasıdır. Birinci Merkez Komitesi'nin İsa Güzel hakkında aldığı böyle bir karar yoktur. "*Orada partinin görüşleri yerine, kendi görüşlerini savun"*muş şeklindeki tespitler de uydurmadır. 1980 sonbaharındaki DEH Konferansına İsa Güzel katılmamıştır. Katılanlar o dönemdeki Yurtdışı Bürosu tarafından görevlendirilen başka yoldaşlardır. O yoldaşlar da DEH adına ortaya konan Temel Belge önerisi partinin Birinci Konferansı'nın çizgisine ters olduğu için toplantıya –Birinci Merkez Komitesi'nin onayı ve kararı ile– gözlemci olarak katılmışlardır. Konferansa katılan TKP/ML temsilcileri, Konferansta TKP/ML Birinci Konferansı'nın çizgisini savunmuşlardır. Konferansta TKP/ML temsilcilerinin savunduğu çizgi, Birinci Konferans ve Birinci Merkez Komitesi'nin çizgisidir. İsa Güzel, Devrimci Enternasyonal Hareket hakkındaki çalışmaları ve gelişmeleri sürekli olarak Merkez Komitesi'ne bildirmiştir. DEH ile ilgili tartışmalar ve yazılanlardan bu yana 36 yıllık bir süre geçmiştir. Gerçekler inatçıdır. Anı kitaplarında, hatırlamalarla/uydurmalarla gerçekler tersyüz edilemez. 36 yıl önce yazdıklarımız belgelidir. Şimdi DEH ile ilgili kısaca gelişmeleri yazmakta fayda vardır.

1980 başlarında ABD/Devrimci Komünist Partisi (ABD/DKP) ve Şili Devrimci Komünist Partisi (ŞDKP) çeşitli parti ve gruplara bir mektup göndererek "Marksist-Leninist hareketin birliğini yeniden kurma" yönünde bir adım atmak için bir konferans düzenleyeceklerini bildirir. Konferansa katılmanın belli kıstasları ortaya konulur. 1980 sonbaharında yapılan konferansa TKP/ML temsilcileri de katılır. Konferansta, TKP/ML'nin Birinci Konferans'ında kabul edilen çizgi temelinde ABD/Devrimci Komünist Partisi ve Şili Devrimci Komünist Partisi'nin başını çektiği akımın tezleri eleştirilir. "Ortak Açıklama" imzalanmaz.

Temmuz 1981'de, Bolşevik Partizan sayı 12/2'de, 13 parti ve grubun yaptığı "Ortak Açıklama" eleştirisi ile birlikte ilk defa Türkçe olarak yayınlanır. Bu açıklamanın eleştirisinde, *"Bu akımın ülkemizdeki temsilciliğini TKP/ML'nin İkinci Konferansında merkezi ele geçiren tutucu Merkez Komitesi hizbi yapacaktır"* denir. Eylül 1981'de, ABD/Devrimci Komünist Partisi'nin yayın organı "Devrimci İşçi"de, TKP/ML İkinci Kon-

ferans'ında seçilen Merkez Komitesi'nin 20 Mayıs 1981 tarihli mektubu yayınlanır. Bu mektupta, "eleştirilerini saklı tutmak kaydı ile" "Ortak Açıklama"nın imzalandığı belirtilir. TKP/ML'nin bu mektubu beş ay sonra yayınlanır. "Ortak Açıklama" parti içerisinde yayınlanmadan, tartışılmadan Merkez Komitesi tarafından imzalanır. Ekim 1981'de, Menşevikler "Bütün Ülkelerin Marksist-Leninistlerine İşçilerine ve Ezilenlerine" başlıklı bir broşür yayınlar. Menşeviklerin imza atması ile "Ortak Açıklama"yı imzalayan örgüt ve grup sayısı 14 olur. Menşevikler, "Bütün Ülkelerin Marksist-Leninistlerine İşçilerine ve Ezilenlerine" başlıklı broşürde, kaynak vermeden Bolşeviklerin çevirisini yayınlar. Menşevikler, Bolşeviklerin çevirdiği "Ortak Açıklama" çevirisine yalnızca iki ara başlıkta "üzerine" kelimesini ekler. Devrimci ahlak, herhangi bir yerden aktarma yapılıyorsa, bunun açıkça yazılmasını gerektirir. Aksi takdirde yapılan işin adı aşırmadır. (Bkz. Bolşevik Partizan sayı 12/2, s. 3-65, Bolşevik Partizan sayı 14/4, s. 113-119)

Erdoğan Şenci; *"Önemli olan genel çerçeveydi ve partimiz de bunu dikkate aldığından, esas hattını olumlu gördüğü* ***deklarasyonu,*** *eleştirileriyle birlikte imzalamıştı"* (S.134) diyor. Deklarasyonun esas hattı ve yönelimi oportünistti. Oportünist temelde "Marksist-Leninist Hareketin Birliği" sağlanamaz. Yazar, Fransa'da yapılan DEH'in ikinci konferansı hakkında bilgi veriyor. Şili Devrimci Komünist Partisi ve diğer kimi parti ve grupların ikinci toplantıya katılmadığını açıklıyor! Yazarın verdiği bilgiye göre; DEH'in ikinci toplantısından sonra basın açıklamasını 14 parti, DEH Deklarasyonu'nu ise 16 parti imzalamıştır. TKP/ML'nin kardeş partisi olan Yunanistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist (YKP/ML) deklarasyonu imzalamamıştır. Ve yazarımız *"Benim için DEH deklarasyonu oportünist bir belgeydi ve imzamız geri çekilmeliydi"* tespitini yapıyor. DEH'in hazırlık aşaması ve birinci konferansına damga vuran oportünizmdi. DEH İkinci Konferans'ında oportünizm daha da ilerletilerek zirveye taşınmıştır. Bu durum Bolşeviklerin haklılığını ortaya çıkarmıştır. Erdoğan Şenci, Menşeviklerin "Ortak Açıklama"yı imzalamasını doğru görmekte, genel çerçevenin olumlu olduğunu belirtmekte ve ikinci toplantıdan sonra DEH Deklarasyonu'nun oportünist olduğunu açıklamaktadır! Erdoğan Şenci'nin eklektik görüşlerinin değerlendirmesini okuyucular yapmalıdır.

Erdoğan Şenci'nin Bolşevik Partizan'a Karşı Kahraman Mücadelesi/Stuttgart Toplantısı!..

Erdoğan Şenci'nin kendine övgülerini okumaya devam edelim! Söylediklerini bütünlük içerisinde aktaralım:

"Yurtdışında bizden ayrılan ve kendilerine "Bolşevik Partizan" ismini veren grupla ise tartışmalarımızı aralıksız yürütüyorduk. Almanya'nın Stuttgart şehrinde yaşayan Başkan Cafer bu grubun faaliyetçileriyle sık sık karşı karşıya geldiğinden bölük börçük tartışmalar yerine, bölgesel bir tartışma toplantısı önermiş ve gününü de belirlemişti. Toplantının içeriğini ve gününü bana ilettiğinde, olur dedim ve tartışma günü notlarımla birlikte Stuttgart'ın yolunu tuttum. [Almanya'nın Stuttgart şehrinde, bölgesel bir toplantının yapıldığı doğrudur. Ancak bu toplantı 1987'de değil, 1983'te yapılmıştır. Toplantının günü, toplantının gidişatı vb. tek taraflı Cafer tarafından değil,

birlikte tartışılıp kararlaştırılmıştır.]

Dernekte epeyce bir kitle vardı. Kalabalık arttıkça, Cafer beni sık sık uyarıyor ve şöyle diyordu: "Abi bu toplantı bizim için çok önemli. Adamlar bu toplantı için İngiltere'deki felsefecilerini getirmişler. Essen toplantısında Erhan Gencer'le tartışmaya katılanlardan biri de oydu. İyi hazırlandın mı deyip" duruyordu. "Merak etme, notlarım yanımda. Ayrıca onların nerelerde tartışma yürüteceklerini de biliyorum" desem de bahsettiği şahsı, kafaya takmamış da değildim. Toplantının başlama saatinde divandaki yerimizi aldığımızda, "bak, şu ortadaki sarışın olanı" diyerek 'felsefeci' arkadaşı göstermişti. [Tartışma toplantısı dernekte değil, bir salonda yapıldı. Toplantıya İngiltere'den felsefecilerini getirmişler iddiası Şenci'nin kendi "başarısı"nın!!! büyüklüğünü göstermek için uydurduğu bir masaldır. Tartışma toplantısına Bolşevik Partizan adına katılanlardan biri, Bavyera'da faaliyet yürüten bir yoldaşımızdı. Bu arkadaş aynı zamanda bir önceki dönemde ATİF Yönetim Kurulu'nda yer alıyordu. Cafer denen kişi eğer Şenci'ye toplantıya katılan kişinin "İngiltere'den getirilen!!! felsefeci olduğunu anlattı ise, Şenci onun yalancısıdır. Fakat anlattığı her halükârda yalandır. Devam ediyor Şenci:

"İlk tur birer saatti. Kura çekiminde söz hakkı onlara çıkınca, tartışma başlamış oldu. Sözü İngiltere'den gelen 'felsefeci' arkadaşlarına vermişlerdi. İyi bir başlangıç yaptı. Konuşmasının ilk 10 dakikasında gösterdiği performans, "Cafer haklı" diye, beni kaygılandırmadı diyemem. Ama 15 ya da 20 dakika sonra bittiğini ve genel bir tekrara başladığını görünce, kaygılarımın boşuna olduğunu anladım ve Cafer'e, "bu iş buraya kadar başkan. Onların şu 'felsefeci' efsanesini de burada bitirecem, sen rahat ol!" deyince, o da tıkanıklığı fark ettiğinden, biraz da olsa rahatlamıştı. [Bu tavır, özgüveni gelişmemiş bir insanın tavrıdır. Kendini yücelttiğini sanan Erdoğan Şenci aslında yıllar sonra egosunu tatmin etmeye çalışırken çuvallamaktadır. Toplantı hakkında anlatılanlar gerçeği yansıtmamaktadır. Anlatımına göre kendisi; İkinci Merkez Komitesi üyesidir. Yurtdışına geldiğinde, parti basınının başına geçmiş, Siyasi Büro'yu canlandırmış ve yurtdışı faaliyetlerini yönetmiştir! Bolşevikler, ayrılık sonrasında Ağustos 1981'de, "Bir Adım İleri Kaç Adım Geri" başlıklı broşürde, "TKP/ML Parti İkinci Konferansı Raporu"nun eleştirisini yayınladılar. "İki Çizgi Mücadelesinin Belgelerini" Eylül 1981'de üç cilt halinde kamuoyuna duyurdular. Bolşevik Partizan sayılarında Menşevizmin eleştirisini yaptılar. 1987'de, yurtdışında yapılan 3. Konferans çizgisini ve kararlarının eleştirisini yaptılar. Bugüne kadar, bu eleştirilerimize cevap verilmedi. 3. Konferans'tan sonra TKP/ML'den atılana kadar, Erdoğan Şenci de eleştirilerimize cevap veremedi. Erdoğan Şenci, sosyal pratiğin acımasız gerçeği karşısında güneş görmüş kardan adam örneği eriyen "teori" devşirmeciliğini Marksizm-Leninizm bilimi ışığında gözden geçirme çağrılarına kulaklarını tıkayarak; oportünizme yakışan yolu, eklektik teori karmaşasını açık revizyonizm yönünde evrimleştirme yolunu tuttu. Tarih Bolşeviklerin haklılığını ortaya çıkardı.]

Fark eden sadece biz değildik. Kendi arkadaşları da durumu fark etmiş ve konuşmayı, "karpuzcu" dedikleri, başka bir arkadaşları devralmıştı. O daha da kötüydü. İlk 5 dakikalık ajitasyonun ardından, Essen tartışması kasetlerinden yazıya dökülen belgeden pasajlar okuyarak işi götürmeye başladı. [Demek ki neymiş??? Bolşevik Partizan taraftarları da durumu fark etmiş!!! Divanda yer alan iki Bolşevik Partizan taraftarı,

Erdoğan Şenci karşısında tutunamamış!!! Neymişsin sen Erdoğan Şenci! Neyse ki söz konusu toplantıya katılan insanların bir bölümü hâlâ yaşıyor!]

*Hep Essen tartışması diyorum ya, bunun ne olduğunu da size, kısaca şöyle izah edeyim. Parti 2. Konferansı sonrası bu bölgede hizipçi bir faaliyet başlayınca, Almanya'nın Essen denilen şehrinde **merkezi** bir toplantı yapılmıştı. Toplantının konuşmacıları, hizibin başını çeken **İsa Güzel** ile partimiz adına bu toplantı için Türkiye'den gelen **Erhan Gencer**'di. Ayrılıkla ilgili birçok konunun tartışıldığı bu toplantı, o günkü teknikle konuşmalar kasetlere alınmış ve buradan yazıya dökülerek yayınlanmıştı. Karpuzcu'nun okuduğu, bu tartışmada İsa Güzel'in söyledikleriydi.*

Karpuzcu da tükenince, bir üçüncü arkadaşları devreye girmiş ve salonda gülüşmelere yol açmıştı. Bir saati zor doldurduklarından belki de bu öneriyi yaptıklarına pişman olmuşlardı ama iş işten geçmişti. [Divanda, Menşeviklerden iki, Bolşeviklerden iki kişi konuşmacı olarak yer alıyordu. Bolşevikler, Erdoğan Şenci karşısında tutunamadıkları için ancak üç kişi bir saatlik konuşmayı zar zor doldurmuş!!! Ortak tartışma toplantısı yaptıklarına pişman olmuşlar! Bütün bu anlatımlar Erdoğan Şenci'nin hayalinde yarattığı, kendisini inandırdığı onun "gerçekliği"dir.]

Söz hakkı bana geldiğinde, hazırladığım konuşma taslağını, klasiklerden aktardığım alıntılarla da besleyerek, bana verilen bir saatlik sürede anlattım durdum. Anlatım ve salon hâkimiyeti açısından iyi bir konuşma olmuş ve taraftarlarımızın beğenisini kazanmıştı.

İkinci turda, yine o üç kişi daldan dala atlayarak kendilerini savunmaya ve demagoji yapmaya çalışsa da vurgun yedikleri her hallerinden belliydi. Toplantı bu atmosferde bizim siyasal üstünlüğümüzle son bulmuştu." (S. 334-335)

[Erdoğan Şenci övgüyle beslenmektedir. Kendi kendisine övgüler dizmektedir. O, anlatıp durmuş ama karşısındakiler vurgun yemiş!!! Kendisini överek tatmin olmaktadır.]

Erdoğan Şenci Hiç Olmamış İki Toplantıda İsa Güzel'i Nasıl "Afallattı"?..

1983'te, Stuttgart'ta yapılan bir tartışma toplantısını 34 yıl sonra hatırlayan ve kendisini överek tatmin olan Erdoğan Şenci, burada gerçekten yapılmış bir toplantıyı kendine göre yorumlayıp anlatıyor. Kendini öve öve bitiremiyor. Buraya kadar kendi kendini tatmin deyip geçebiliriz. Ama sonrası var, o daha vahim. Şenci bunun dışında hayalinde yarattığı ve hiç olmamış iki toplantıyı daha anlatıyor. Kurgusu şöyledir:

"Aslında onlar da bunun farkındaydılar. Demek, içlerinde de bir tartışma yaşamışlar ki, bu toplantıdan bir ay kadar sonra, Mao Zedung'un ölüm yıl dönümünde, yani eylül ayında Stuttgart ve Duisburg'da olmak üzere iki merkezi toplantı önermişlerdi. Konuşmacıları ise bu defa liderleri İsa Güzel'di. Olur dedik. [Bu toplantıdan bir ay sonra dediği Stuttgart'ta yapılan tartışma toplantısıdır. Erdoğan Şenci, toplantının hangi yıl olduğunu yazmıyor. Fakat çelişkili anlatımlarından, hangi yılı anlatmak istediği ortaya çıkıyor. İsa Güzel'in katıldığı toplantıda Muzaffer Oruçoğlu da varmış! Erdoğan Şenci diyor ki; *"Muzaffer Oruçoğlu, 6 Nisan 1986'da tahliye olmuştu." (...) "Temmuz'da*

da Almanya'ya geçti." (S. 215) 1986 yılı Menşeviklerin 3. Konferansa hazırlandığı yıldır. Erdoğan Şenci de kitabında, bu durumu uzun uzun anlatıyor. Konferansın Dersim'de yapılması kararlaştırılıyor. Hoca ve Erdoğan Şenci, konferans delegeleri olmalarına rağmen gitmiyorlar, Delegelikleri düşüyor. Yerine yedek delegeler gidiyor. 22 Kasım 1986'da Dersim'in Ovacık ilçesinin Hürmek mezrasında dokuz kişi katlediliyor. Katledilenlerden 7 kişi konferans delegesidir. Erdoğan Şenci'nin hayalinde canlandırdığı tartışma toplantılarının tarihi –Mao'nun ölüm yıldönümü olduğuna göre– Eylül 1987'dir.

*"Tartışmaya yine ben katılacaktım. Tabii İsa Güzel ismi beni tedirgin etmemişti diyemem. İsa, birinci MK döneminde bu örgütte yöneticilik yapmış, iyi bir **teorisyen**di. Yani, benim de önderimdi. Firar sonrası ülkede, Essen toplantısının tartışma notlarını iyice anlayabilmek için, iki defa okumak zorunda kaldığımı unutmamıştım. Şimdi böyle bir adamla, ilk defa karşı karşıya gelecektim. Siyasal mücadele, şüphesiz bir güç gösterisi değildir. Çizgi tayin edici olduğundan sorun, onu iyi bir şekilde sunabilmektir. Tabii, buna bir de kişinin bilgi birikimini eklemek gerekir. Firarın üzerinden 5 yıl gibi küçümsenmeyecek bir zaman geçmişti. Aldığım görevler ve çalışma koşullarım, birçok sorunu daha bütünlüklü kavramama vesile olmuş, Essen toplantısını dahi bazı noktalarda yetersiz bulmuştum. Bu, bilginin **diyalektik** süreciydi ve kendimde bunu hissedebiliyordum."* [Erdoğan Şenci'nin Eylül 1987'i kastettiğinden artık emin olabiliriz. *"Firarın üzerinden 5 yıl gibi küçümsenmeyecek bir zaman geçmişti"* diyor. Kitabın daha ilk sayfasında, yazar hakkında bilgi verilirken; *"12 Haziran 1982'de, Elazığ Kapalı Cezaevi'nden 12 arkadaşıyla firar ederek politik faaliyetlerine devam etti"*ği yazılıdır. 1982'ye beş yılı eklerseniz 1987 eder. Mao'nun ölüm yıldönümü olduğuna göre hayal toplantısının tarihi Eylül 1987'dir. Böyle bir toplantı yapılmadı. Bu tamamen Erdoğan Şenci'nin uydurmasıdır. Erdoğan Şenci, yaşamında tartışma olanağı bulamadığı İsa Güzel'le, hayalinde iki toplantı plânlamakta ve salvolarına başlamaktadır!!!]

"İlk toplantı Stuttgart'ta olacaktı. Oruçoğlu'yla birlikte yola çıkmış ve yol boyu epeyce sohbet etmiştik. İsa Güzel'in tartışmaya katılacağını duyan kendi taraftarları ve Mao'yu reddeden bazı örgütlerin taraftarları, bu defa daha büyük bir katılım sağladığından dernek küçük gelmiş, gelenlerin bir kısmı dışarıda kalmak zorunda kalmıştı. Divanı yine Başkan Cafer'le paylaşmış ve yerimizi almıştık. Oruçoğlu ise partimizin onur üyesi olan (Kemal Yıldırım) Osman Dayı'yla yan yana, dinleyiciler arsında yerini almıştı." [Muzaffer Oruçoğlu, yurtdışına geldikten sonra Schwarzwald'da "Mücadele Bayrağı" ile yapılan ayrılık toplantısına katıldı. İlk defa Muzaffer Oruçoğlu ile İsa Güzel, o toplantıda karşılaştılar. İsa Güzel'in Erdoğan Şenci ile yaptığı, Muzaffer Oruçoğlu'nun dinleyici olarak katılıp Şenci'ye taktik verdiği bir tartışma toplantısı yoktur. Bu bütünüyle bir uydurmadır. Erdoğan Şenci'nin kitabına "Önsöz" yazan Muzaffer Oruçoğlu da uydurulan hayali toplantıya sessiz kalmaktadır.]

"Dinleyicilerin ilgisinin hiç eksilmediği, iyi bir polemik oluşmuştu. İsa, konuşma tarzı ve birikimiyle iyi bir polemikçi olsa da çizgisindeki tutarsızlık ve yanlışlarından dolayı, zayıf bir konumdaydı karşımda. Daha önceki toplantının, bu defa bir kişi tarafından daha derli toplu sunulan bir tekrarını yaşıyordum. Bu benim performansımı daha da artırıyordu." [Sen neymişsin Erdoğan Şenci! Yapılmayan bir toplantıda

yüksek performans bayağı zor iştir! Ya da çok kolay! Şenci kardeşimiz burada Don Kişot'u kendine rehber edinmiştir. Don Kişot ta hayalinde yarattığı, yel değirmenlerine, koyun güden çobanlara, makinelere, şarap tulumlarına saldırılar başlatmıştı. Erdoğan Şenci de hayalinde İsa Güzel ile karşılaşmakta ve İsa'nın kendi karşısında zayıf bir konumda olduğunu belirtmektedir!]

"İkinci turda tartışmalar birkaç nokta üzerinde yoğunlaşmıştı. Hizbin iddiasına göre, "Bir süreçteki iki zıt yönün, belirli koşullarda birbirine dönüşeceği" ilkesi, felsefenin temel yasalarından değildi ve bunu temel yasalardan biri olarak gören Mao Zedung felsefi bir hata içindeydi." [Erdoğan Şenci'nin hayalinde bize mal etmeye çalıştığı bu görüş bu haliyle bize ait değildir. Görünen odur ki, o bu bağlamda bizim ne dediğimizi anlayacak kapasitede de değildir. Biz bu konuda ki görüşlerimizi, Mao'nun Stalin'e getirdiği felsefi eleştirilere tavır takındığımız bir yazıda ortaya koyduk. Ne dediğimiz belgeli olarak ortadadır. (Bkz.: "Stalin Eleştirileri Üzerine", H. Yeşil, s. 143-145) Yazdıklarımız her devrimcinin denetimine açıktır.

"Başını AEP (Arnavutluk Emek Partisi) ve Enver Hoca'nın çektiği yeni modern revizyonist ve Troçkist akımın Mao'ya yönelttiği bu anti-Marksist saldırıdan, ne yazık ki bizim arkadaşlarımız da etkilendiğinden, aynı şeyleri bir de onlardan duyuyorduk.

İsa bu konudaki görüşlerini iyice teyit ettirdikten sonra ona, Lenin'in "Junius Broşürünün Eleştirisi" makalesinden bir bölüm okuyarak tavır takınmasını istedim. Junius, 1871-1919 yılları arasında, Rosa Luxemburg'un takma adıydı. Lenin, Rosa'nın yayınladığı bu broşürün eleştirisinde, birçok şeyin yanı sıra, konumuzla ilgili olarak, sanki Rosa'ya değil de bu modern revizyonistlere söylenmiş gibi şöyle demekteydi.

"Bu iddianın yanlışlığı ortadadır. Doğada ve toplumda, bütün sınıflayıcı sınırların geleneksel ve dinamik olduğu ve belirli koşullar altında, her görüngünün (Phenomenon) kendi karşıtına dönüşebileceği, kuşkusuz, Marksist diyalektiğin temel önermelerinden biridir. Ulusal bir savaş, emperyalist bir savaşa dönüşebileceği gibi, tersi de doğrudur."

İsa, beklemediği bu alıntı karşısında afallamış ve işi demagojiyle geçiştirmeye çalışmıştı ama başarılı olamamıştı. Bu toplantının, ikincisinin yapıldığı Duisburg şehrinde de aynı demagojiyi yapınca, kendi taraftarlarının dahi itirazlarına maruz kalmıştı.

Her iki toplantı da partimizin siyasal üstünlüğüyle son bulmuş ve bir tartışma dönemi böyle kapanmıştı." (S. 335-338)

Erdoğan Şenci iyi bir senaryo yazarı olabilir. Yazar, gerçeklere dayanmayan hayalinde olmamış toplantıları olmuş gibi anlatıyor! Hayal ürünü olan toplantılarda, İsa Güzel ile tartışıyor, alıntılar yapıyor, Bolşevik Partizan'ın savunmadığı görüşleri Bolşevik Partizan'a mal ederek salvolarına başlıyor!

Erdoğan Şenci, 3. Konferans'tan sonra partiden atılıyor. Kendisinin de anlattığı gibi bizim Devşirmeci Partizan olarak adlandırdığımız "Devrimci Partizan" adı altında büyük iddialarla ortaya çıktılar! Gel zaman git zaman Devşirmeci Partizan da tarih sahnesinden silindi. Şimdi bir zamanlar devrimci faaliyet yürütenler, yönetici kademelerde yer alanlar ya ticaretle uğraşıyor ya da "Anı, Roman" yazmakla meşguller. Haziran 1989'da Bolşevik Partizan sayı 53'te yayınladığımız bir yazıdan uzun bir alıntı yaparak yazımızı noktalıyoruz.

Şenci'nin 'Tarih"i ve Tarihi Gerçekler…

"Marksizm-Leninizm'in klasikleri Marx, Engels, Lenin ve Stalin dışında, Marksizm-Leninizm'in felsefesi üzerine özel araştırmalar yapan ve bu konuda önemli eserler veren ender marksist-leninistlerden biri de Çin'de Demokratik Halk Devrimi'ne ve sosyalist devrime önderlik eden Mao Zedung'tur.

Mao Zedung'un Çin'de Demokratik Halk Devrimi öncesinde, marksist-leninist felsefenin alanları üzerine iki değerli yazısı vardır.

Bunlardan birisi Ağustos 1937'de kaleme aldığı "Çelişme Üzerine" adlı yazısıdır. Bu yazısında Mao Zedung, Lenin'in "genellikle diyalektiğin özü" (Mao Zedung, Cilt 1, s.366, Diren Yayınları) adını verdiği "nesnelerin özündeki çelişmenin incelenmesi" yasasını, çıkış noktası alır ve "bir şeyin gelişmesini anlayabilmek için onu içsel olarak ve diğer şeylerle ilişkileri içinde incelememiz gerektiğini" (Age. s. 368) savunur.

İç çelişmelerin belirleyiciliğini göstermek için Mao Zedung, çok basit ama anlatılmak isteneni mükemmel bir şekilde açıklayan bir örnek verir. *"Bir yumurta uygun bir ısıda civcive dönüşür, ama hiçbir ısı bir taşı civcive dönüştüremez, çünkü her birinin farklı bir temeli vardır."* (Age. s. 370) Doğada olduğu gibi, siyasal olayların, partilerin gelişmelerinde de aynı yasa geçerlidir. Herhangi bir siyasal partinin "temeli", burjuva ya da küçük burjuva ise, böyle bir parti, marksist-leninist bir partiye doğru gelişemez. "Maocuların" çok sevdiği bir deyimle konuşacak olursak "zıddına dönüşemez." Bu tür partiler içinden kişi ya da grupların, nitelik olarak bir başka şeye doğru gelişme imkânları ancak, eski temel reddedilip, yerine yeni bir temeli konduğunda vardır.

Ama tüm eksiklik ve hatalarına rağmen, marksist-leninist bir "temel"e sahip olan gruplar, partiler, gerçek bir marksist-leninist partiye doğru gelişebilirler. Bu nedenle bir siyasal partinin, grubun gelişmesinin yönünü doğru tespit etmek, her şeyden önce onun "temelini", "iç çelişkilerini" doğru tespit etmeyi gerektirir

TKP/ML ve Menşevikleri…

1972 yılında İbrahim Kaypakkaya tarafından kurulan TKP/ML, çok önemli hata ve eksikliklerine rağmen, o günkü şartlarda Türkiye'de Marksizm-Leninizm'i temsil eden, marksist-leninist bir temele sahip olan tek partiydi. Bu nedenle o günkü şartlarda, temelindeki hataları, eksiklikleri aşarak Bolşevik tipte sağlam bir temele sahip bir partiye doğru gelişme ihtimali olan biricik partiydi de.

1978'de yapılan TKP/ML Birinci Konferansı, TKP/ML'nin temelinde olan ve bu temeli zayıflatan birçok kaba hata ve eksiklikleri belirleyip, özeleştirisini yaparak, var olan marksist-leninist temeli kuvvetlendirmişti. Ama temelde halen bir dizi oportünist-revizyonist yapı taşları, marksist-leninist yapı taşları ile yan yana duruyordu ve binanın çökme tehlikesi, önemli ölçüde varlığını sürdürüyordu. Partinin Bolşevizm yolunda "olmazsa olmaz" kuralı, binadaki çürük, işe yaramaz oportünist-revizyonist yapı taşlarını derhal sökmeye başlamak, yerine sağlam yapı taşlarını koymaktı. Görev, partinin temelindeki yanlışları, ideolojik mücadele ile aşmaktı.

Binanın çökme tehlikesini, tüm yönleri ve aciliyeti ile olmasa bile gören ve görmeyenlere göstermeye çalışan parti içindeki marksist-leninist kanat (Bolşevikler),

çürük taşları temizlemek için çalışmaya koyuldular. Fakat parti içinde var olan tek kanat Bolşevik kanat değildi.

Bolşevik kanadın karşısında, geniş bir ilkesiz birlik cephesi vardı. Bu birliğin içinde, İkinci Konferans öncesi Birinci Merkez Komitesi'ni pasiflikle, halk savaşı yürütmemekle, revizyonistlikle suçlayıp, kendine "Geçici Koordinasyon Komitesi" adını veren ve hızlı "halk savaşçıcı" pozlara bürünen Kır Kaçkını Hizbin görüşlerini savunan bir alt bölge temsilcileri; Birinci Merkez Komitesi içinde yer alıp da, parti çizgisindeki yanlışları gören ve fakat bunları –taktik adına– açıkça ortaya koymamayı yeğleyen orta-yolcu unsurlar ve bunların hepsini "Mao Zedung Düşüncesi Savunuculuğu" bayrağı altında toplayan FÜ'(fahri üye)lerin çizgisinin savunucuları vardı.

Bu ilkesiz koalisyonu birleştiren ortak nokta, öncelikle partinin ağır hata ve yanlışlarını açık ve kamuoyu önünde yürütülecek ideolojik mücadele ile aşma kararlığındaki Bolşevik kanata karşı düşmanlıktı.

İkinci Konferans, partiyi ideolojik olarak, FÜ'lerin devşirmeci Menşevik çizgisinin yörüngesine; örgütsel olarak da bir ilkesiz birlik koalisyonunun yönetimine soktu. Çizgi devşirmeci niteliği ile, Menşeviklerin daha sonraki parçalanmalarının tüm tohumlarını taşıyordu.

Konferans ertesinde, bu ilkesiz koalisyon, Bolşevik kanata karşı demagoji, yalan, küfür ve yer yer kaba-kuvvete dayanan bir kampanya yürüterek, daha İkinci Konferans öncesi parti içi ve çevresinde başlatılmış ve yürütülmekte olan karalama kampanyasını hızlandırarak, örgütsel bölünmeyi kaçınılmaz hale getirdi. Bolşevik kanatla, Menşevik kanadın örgütsel ayrılığı; Menşevik kanadın TKP/ML'nin yozlaşmasını hızlandırdı.

TKP/ML-menşevizminin çeşitli kanatlarını birleştiren devşirmeci çizginin çeşitli yönlerini kendilerine temel alan değişik fraksiyonlar, kendi aralarında, kaçınılmaz olan iktidar mücadelesine giriştiler.

İkinci Merkez Komitesi Menşeviklerinin, "Mao Zedung Düşüncesi"nin bir dizi yanlışını Marksizm-Leninizm olarak savunma ve fakat "Mao Zedung Düşüncesi" kavramını reddetme devşirmeciliği, süreç içinde TKP/ML denen hizipler konfederasyonunun kendilerine açıkça "Maocu" adını veren, bir yurtdışı grubu tarafından reddedildi. Bunlar, ne idiği belirsiz, kapalı kapılar ardında yürütülen ideolojik mücadele karikatürü sonucu, tasfiye edildiler. Ve TKP/ML Maoist Merkezi firma adıyla, ayrı grup olarak ortaya çıktılar.

İkinci Merkez Komitesi Menşeviklerinin –öncelikle de FÜ'lerin bir bölümü, artık yurtdışında ilk ayrılık döneminde, birçok konuda Bolşeviklerin görüşlerini savunmalarına rağmen, Bolşeviklere karşı karalama kampanyasının en önünde yürüyen bazı burjuva yolcuları (FÜ'lerin bir bölümü, bu arada Doğu Perinçek'in yanında, kendilerine layık yeri bulmuştu.)– bir yandan halk savaşını savunur görünme; İbrahim Kaypakkaya'nın görüşlerini savunur görünme; diğer yandan "işçi sınıfı içinde çalışmanın önemi", "şehirlerde çalışmanın önemi" vb. devşirmeciliği; koalisyon içindeki hızlı halk savaşçısı görünümdeki kanat tarafından (eski ABK'cılar+ne idiği belirsiz bir "özeleştiri" temelinde menşevizmle yeniden birleşen GKK'cılar) tarafından reddedildi.

Bunların bir bölümü Üçüncü Konferans ertesi, Üçüncü Konferansçılar; bir bölümü

ise DABK'ı oluşturdular. Şimdi ikisi de lafta hızlı halk savaşçısı olan bu iki grup, kendisinin "hakiki" TKP/ML, TİKKO oluşturduğu iddiasını sürdürüyor. (Eski DABK'çılar Maoist Komünist Partisi adını aldı–BN)

İkinci Merkez Komitesi Menşevikleri, Üçüncü Konferans'ta, Üçüncü Merkez Komitesi Menşeviklerine yenildiler. Bolşeviklere karşı "Marksizmin-Leninizmin zaferi" olarak ilan edilen İkinci Konferans FÜ ağırlıklı devşirmeci çizgisi, Üçüncü Konferans'ta birçok noktada "mahkûm" edildi. İkinci Merkez Komitesi ise "halk savaşını yürütmediği", "sağcı" olduğu, oportünist olduğu vb. söylenerek "mahkûm edildi."

Kısacası; TKP/ML İkinci Merkez Komitecileri, eski çürük taşlara sahip çıkma ve yeni çürük taşlar üretmede, Üçüncü Merkez Komitecilere yenik düştüler. Onların Bolşeviklere karşı "mücadelede" kullandıkları paslı silahlar, onların elinden Üçüncü Merkez Komitesi'nin eline geçti. Üçüncü Konferans ertesinde, İkinci Merkez Komiteciler bir süre Üçüncü Merkez Komitesi'nin disiplini altında, parti içinde hizip faaliyeti yürütme yolunu tuttular. Dışa karşı fazla ses çıkarmadan, içte "mücadele" yürüttüler. Fakat bu yolla elde edilecek bir şey yoktu; çünkü kazananlar, yenilenlerden koşulsuz teslimiyet istiyordu...

Parti içinde gizli hizipçi faaliyetle bir yere varamayacağını anlayan İkinci Merkez Komiteciler, açıkça ortaya çıkmak zorunda kaldılar ve menşevik TKP/ML'yi "kurtarmaya" koyuldular.

Bunlar, 15 Nisan 1989 tarihinde, "Türkiye ve Kuzey Kürdistan işçi sınıfına, tüm ezilenlere, devrimci demokrat kamuoyuna" başlıklı bir çağrı ile, bir grup olarak ortaya çıktılar ve kendilerine "Devrimci Partizan" adını verdiler. (Bolşevik Partizan, Sayı 53, s.27-28) "

Erdoğan Şenci "Sürgün"de İkinci Konferans'ta FÜ'lerin başını çektiği marksist muhalefetten (!) bahsediyor (S. 133). İkinci Konferans daha devam ederken yurtdışına gönderilen kurye aracılığı ile Bolşevik kanata karşı burjuva ayak oyunlarına başvuruldu. Bolşevik kanat, kendi görüşlerinin henüz parti içerisinde yayılmadığı gerçeğinden yola çıkarak, parti içerisinde demokratik merkeziyetçiliğin işletilmesi koşullarında disipline uyacaklarını, alınan kararları yanlış da bulsa uygulayacaklarını açıkladı. Konferansın hemen ertesinde, Bolşevik kanatın güçlü olduğu yurtdışında, Yurtdışı Bölge Komitesi'nin disiplinini ret eden hizipçi bir faaliyet ortaya çıktı. Bolşevik kanat, İkinci Merkez Komitesi'nden hizipçilere karşı tavır takınmasını istedi. Ancak İkinci Merkez Komitesi, hizipçi faaliyetten yana tavır takındı. Bolşevik kanadın teslim olmasını, savundukları görüşlerden vazgeçmesini istiyorlardı. Bolşevikler teslimiyeti değil, örgütsel ayrılığı gündeme getirerek mücadeleye başladılar.

İkinci Konferansçı Erdoğan Şenci, bugün 2. Konferans'ın "marksist muhalefet"inin nerede olduğunu sorgulama ihtiyacı duymuyor. Biz söyleyelim: FÜ'lerden biri Doğu Perinçek'in yanına gitti. FÜ'lerden diğeri Üçüncü Merkez Komitesi tarafından partiden atıldı. Partiden atılan bu FÜ "Devrimci Partizan"ın kuruluşunda yer aldı. "Devrimci Partizan" tarih sahnesinden silinince, söz konusu kişi ticaret hayatına atıldı. FÜ'lerin diğer üyesi ise roman, kitap yazıyor ve resim çiziyor. Yani Bolşevik/Menşevik ayrılığında, Menşeviklerin başını çekenler, bugün ortada yok. Tarihsel gerçekler anlatılacaksa, kurgu temelinde değil, olgular temelinde anlatılmalıdır.

Haziran 2017 ■

İBRAHİM'İ SAVUNMAK

Dipnot Yayınları tarafından 2015'de **"İbrahim Kaypakkaya Kitabı: Seçme Yazılar ve Üzerine Yazılar"** başlıklı bir kitap yayınlandı. Kitapta yayınlanan İbrahim Kaypakkaya'nın "Seçme Yazılar"ını içeren bölüm, Umut Yayıncılık tarafından 1992'de yayınlanan baskısıdır. Kitapta, Muzaffer Oruçoğlu, Garbis Altınoğlu, Yaşar Ayaşlı, Ziya Ulusoy, Şöhret Baltaş, Emrah Cilasun, Erdoğan Aydın ve Metin Kayaoğlu'nun yazılarına da yer verilmektedir. Yazılarına yer verilen yazarlar, kendi açılarından İbrahim'i değerlendirmekte ve kimi tespitler yapmaktadır. TKP (ML) geleneğinden gelen ve İbrahim'in kazanımlarını geliştiren Bolşeviklerin görüşlerine yer verilmemesi ilginçtir. İbrahim hakkında değerlendirme yapan Yaşar Ayaşlı, Metin Kayaoğlu, Erdoğan Aydın ve Şöhret Baltaş'ın TKP (ML) geleneği ile bir ilgileri yoktur.

Dipnot Yayınları, sunuş yazısında İbrahim hakkında şu tespitleri yapıyor: *"Kaypakkaya'nın Kemalizme ve Kurtuluş Savaşı'na ilişkin tespitlerinin bütünüyle **sui generis** olduğu da şüphelidir gerçi. Onun tahlillerinin ve kimi politik önermelerinin İdris Küçükömer ve Sencer Divitçioğlu çizgisinden mülhem olabileceğine ilişkin bir soru sorulabilir örneğin. (ayrıca Kaypakkaya bu kaynakları hiç zikretmemiştir. O, daha ziyade Şnurov başta olmak üzere Lenin, Stalin ve Mao Zedung gibi "kanonları" şahitli-*

ğe çağırarak tezlerine marksist-leninist çerçeve içinde meşruiyet aramıştır.)" (Age. s.9)

Dipnot Yayınları, Kemalizm ve Kurtuluş Savaşı ile ilgili tespitlerin bütünüyle İbrahim'e ait olduğunun şüpheli olduğunu açıklıyor! Dipnot Yayınları'na göre İbrahim; İdris Küçükömer ve Sencer Divitçioğlu'ndan esinlenmiş olabilir! İdris Küçükömer, Sencer Divitçioğlu ve benzerleri en iyi halde liberal demokrattır. İbrahim ise komünisttir. İbrahim'in komünist olarak esinlendikleri tabiî ki vardır. Onun esinlendikleri kendisi gibi komünist olanlardır. O,1970'li yılların koşullarında, Şnurov, Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un kimi eserlerini incelemiş ve kavradığı oranda onları temel almıştır. Kimi hatalarına rağmen onun esas hattı marksist-leninisttir. İdris Küçükömer ise sivil toplumcudur. Kemalist devletin merkezci ve aşırı otoriter yapısına karşı çıkmaktadır. Ona göre; devletin bu niteliği sivil toplumun önünde tarihsel bir engel olarak yer almaktadır.

İdris Küçükömer ve Sencer Divitçioğlu sosyal bilimci olarak 1960'lı yılların sonundaki tartışmalarda Türkiye'deki ekonomik/sosyal yapının Asya Tipi Üretim Tarzı şeklinde olduğunu ileri sürdüler. Asya Tipi Üretim Tarzı, Karl Marx'ın Asya toplumlarının ekonomik sosyal yapısını analiz ederken geliştirdiği bir tezdir. İdris Küçükömer/Sencer Divitçioğlu'na göre, Asya Tipi Üretim Tarzı'nda ekonomik ilişkiler içinde ne sermaye birikimi, ne kapitalist bir toplum modelinin öncüsü olacak bir burjuva sınıfının çıkması mümkündür. Bu saptama, sivil toplum tartışmalarında İdris Küçükömer için önemli bir çıkış noktasıdır.

İdris Küçükömer'in siyasal paradigmasında sağ ve sol Türkiye'de yeniden tanımlanmalıdır. Sağ aslında tepeden inmeci hareketler, kendilerine misyon biçen elitlerin hareketi, sol ise alttan gelen halk hareketi, ya da halk hareketine dayanan hareketlerdir. Buna göre, İttihat ve Terakki Partisi, Cumhuriyet Halk Partisi siyasetin sağındadır. Prens Sabahaddin tarafından temsil edilen Teşebbüs-i Şahsi akımı, Hürriyet ve İtilaf Partisi ve Demokrat Parti siyasetin solundadır. Tanzimat'tan cumhuriyete kadar süren batılılaşma hareketleri, Küçükömer'e göre, emperyalist devletlerin Türkiye'yi kendi hegemonyaları altına alma ve kapitalizmi tüm kurumlarıyla Türkiye'ye sokma hareketidir. Tanzimat'tan günümüze kadar uzanan batılılaşma politikaları özü itibariyle kapitalizmin devlet eliyle inşasından başka bir şey değildir. Bu batılılaşma modeli, gerçek anlamda bağımsız bir kapitalizmin ve sivil toplumun gelişmesinin önünde engeldir. İdris Küçükömer, kapitalizme karşı değildir. İdris Küçükömer, kapitalizmin devlet eliyle yerleşmesine karşıdır. İdris Küçükömer, Türkiye'nin batılılaşma serüveninin, aslında kapitalistleşme serüveni olduğunu belirtir. Bu bağlamda batılı emperyalist devletlerin, kapitalizmi Tanzimat reformlarıyla ve bürokratlar aracılığıyla ülkeye soktuğunu söyler. Batılılaşmanın ekonomik bedelini de yoksul kitlelerin ödediğini bu yüzden de batılılaşma sürecinin yönetici sınıflarla, yönetilen halk kitleleri arasında bir yabancılaşmaya neden olduğunu belirtir.

İbrahim'in İdris Küçükömer/Sencer Divitçioğlu'ndan esinlendiğini söylemek, sapla samanın birbirine karıştırılmasıdır. Elmalarla armutları bir ve aynı gören İbrahim değil, Dipnot Yayınları'dır. Dipnot Yayınları, bir iddia ortaya atmakta ama iddiasını ispatlama gereğini duymamaktadır. İddiasını ispatlamak isteyenler, İbrahim'in tezleri ile İdris Küçükömer'in tezlerini karşılaştırır. Bu karşılaştırma

içerisinde, İbrahim'in hangi konularda İdris Küçükömer'den etkilendiği açıklanır. İbrahim'in yazdıkları ve mücadelesi ortadadır. İbrahim, tabuları yıktı buzları kırdı. Kemalizmin faşizm olduğunu ortaya koydu. Kurtuluş Savaşı'nın güdük antiemperyalist bir niteliğe sahip olduğunu açıkladı. İbrahim, liberal demokrasi için değil, proleter demokrasi için mücadele etti. İbrahim, sadece kapitalizmin devlet eliyle geliştirilmesine karşı değil, kapitalizmin tümden ortadan kaldırılması için mücadele etti. Olgular böyledir.

İbrahim'in katledilişinin 44. yıldönümünde, sözünü ettiğimiz kitapta İbrahim hakkında değerlendirme yapan yazarların kimi belirlemeleri hakkında tavır takınmayı gerekli görüyoruz.

İbrahim üzerine ilk yazı **Muzaffer Oruçoğlu**'na aittir. Oruçoğlu, İbrahim'in babasının gözünden edebi bir dille İbrahim'in çocukluğunu vb. anlatmaktadır. Oruçoğlu, bu yazısında İbrahim hakkında herhangi bir değerlendirme yapmamaktadır.

Garbis Altınoğlu, "Aydınlık" hareketinden gelen bir kişidir. "Proleter Devrimci Aydınlık"tan İbrahim'den önce kimi arkadaşları ile birlikte ayrıldı. Ayrılanlar, Aydınlıkçılar tarafından "Birinci Tasfiyeciler" olarak adlandırıldı. 'PDA'dan ayrılanlar kendi aralarında ideolojik bir birlik sağlayamadı. Garbis Altınoğlu ile birlikte ayrılan Adil Ovalıoğlu Haziran 1970'de öldürüldü. Sandığa konulan ceset denize atılmak istenirken durumdan şüphelenen bir taksi şoförünün polise yaptığı bir ihbarla cinayet ortaya çıktı. Bu olay "sandık cinayeti" olarak kayıtlara geçti.

"İbrahim Kaypakkaya'yı Anarken" başlıklı yazıda, Garbis Altınoğlu'nun on sekiz sayfalık yazısında doğrularla yanlışlar iç içedir.

İbrahim, 18 Mayıs 1973'te Amed zindanlarında işkence ile katledildiğinde, 25 yaşında değil 24 yaşında genç bir komünistti.

Garbis Altınoğlu, hiçbir ayrım yapmadan saldırı salvolarına başlamaktadır. Şöyle yazıyor Garbis Altınoğlu:

"Özelde TKP (ML) kökenli örgüt ve çevrelerin, örgütsüz 'Kaypakkaya sempatizanlarının ve genelde devrimci kamuoyunun bir bölümünün, içi boş bir ajitasyon düzeyine inen Kaypakkaya'yı yüceltme ve idealize etme eğilimi ve pratiğinin bir çeşit ritüele dönüştüğünü söyleyebiliriz." (Age. s. 356)

Garbis Altınoğlu, İbrahim'in *"kahramanlaştırma ve putlaştırma ediminin konusu"* olduğunu ve bu eğilimin *"Romantik Kaypakkayacılık"* olarak adlandırılması gerektiğini belirtmektedir.

Garbis Altınoğlu, burada TKP (ML) kökenli örgüt ve çevreleri aynı çuvala koymakta ve genel değerlendirmeler yapmaktadır. Oysa Bolşeviklerin İbrahim'e yaklaşımı ve değerlendirmesi ile TKP (ML) kökenli diğer grupların İbrahim'i değerlendirmesi arasında nitel bir fark vardır. Bolşevikler, öncülümüz olan TKP (ML) içinde faaliyet yürütürken de İbrahim'in putlaştırılmasına ve hatalarının sistemleştirilmesine karşı mücadele ettiler. TKP (ML)'den ayrıldıktan sonra da Bolşevikler, İbrahim hakkında kapsamlı değerlendirmelerini kamuoyuna yayınladılar. Bolşeviklerin, ayrı örgüt olarak 36 yıllık bir geçmişi vardır. Garbis Altınoğlu, Bolşeviklerin görüşlerinden bihaber olamaz. Garbis Altınoğlu, "TKP (ML) Hareketi" çizgisine yön verirken de Bolşeviklerin varlığından haberdardı.

1978'de yapılan "Birinci Konferans"ta TKP (ML) İbrahim yoldaşın katledilmesin-

den sonra ilk kez gerçek anlamda bir merkezi yapıya kavuştu. TKP (ML)'nin "Birinci Konferans"ında TKP (ML)'nin ilk resmi özeleştirisi de kabul edildi. Bu özeleştiri partinin kuruluş döneminde ve daha sonra yaptığı kimi hataları tespit edip, bunları aşma yönünde adımlar attı. İbrahim'in çizgisinin devrimci marksist özüne sahip çıktı. Hataları da özeleştiri ile aşmaya yöneldi. Katledilişinin 43. yıldönümünde yazdığımız bir yazıda İbrahim hakkında şunları yazdık:

"Birinci Konferans ertesinde bir yandan parti sıcak sınıf mücadelesi içinde inşa edilmeye çalışılırken, diğer yandan partinin çizgisindeki 1972'nin, uluslararası alanda modern revizyonizme karşı mücadele ortamında yaptığı kimi hatalardan arındırılması, parti çizgisinin geliştirilmesi, özeleştirinin derinleştirilmesi mücadelesi yürütüldü. Bu mücadelede de yeniden iki çizgi berraklaştı parti içinde. Bir çizgi, İbrahim'in kurduğu marksist-leninist partinin Birinci Konferans'ta başlanan özeleştirisini derinleştirerek, İbrahim'in partisini gerçek bir Bolşevik partiye doğru ilerletmeyi savunan; diğeri ise İbrahim ne dediyse, ne yaptıysa doğrudur, onun "11 ilkesi" Türkiye devriminin yolunu çizmiş olan değişmez yasadır mantığı ile, partiyi Birinci Konferans'ın yaptığı özeleştiriden de geri pozisyonlara çeken tutucu bir çizgi idi. Gerçekte İK yoldaşın 1972 şartlarında geliştirdiği çizgi, uluslararası alanda "Mao Zedung Düşüncesi"ni, emperyalizmin toptan çöküşe gittiği, sosyalizmin top yekûn zafere ilerlediği yeni çağın Marksizm-Leninizm'i olarak gören Lin Biaocu tanımı sorgulamadan üzerlenmişti. Türkiye'deki devrimci durum değerlendirilmesi bağlamında da yine Lin Biaocu "sol" yaklaşıma uygun bir değerlendirme temelinde Türkiye açısından durumu abartan, sübjektif bir değerlendirme yapmıştı. İK'nın marksist-leninist çizgisinin özünü belirlemeyen bu önemli yanlışlar partinin 1978'deki Birinci Konferans'ındaki özeleştiride tespit edilmiş, düzeltilmesi yönünde önemli bir adım atılmıştı. Tutucu kanat İbrahim Kaypakkaya'yı savunma adına, onun parti tarafından aşılması yönünde önemli adımlar atılmış olan yanlışlarına sarıldı. Bunları daha da sistemleştirerek savunmaya başladı. Partinin 1981'in birinci yarısında ağır faşizm şartları altında yapılan 2. Konferans'ında bu iki çizgi çatıştı. Tutucu kanat tabanın görüş ayrılıkları konusundaki bilgisizliğinden yararlanıp, demagojik yöntemlerle tabanı, partiyi bolşevikleştirmek isteyen kanada karşı kışkırtarak, örgütsel açıdan da Menşevik yöntemlerle Bolşevik kanadı tasfiye işine girişerek, parti tarihinde en önemli ayrışmanın yolunu açtı.

Parti içindeki Bolşevik kanat, Menşeviklerin burjuva yöntemleri ile tasfiye girişimi karşısında, TKP/ML'yi bolşevikleştirme şiarıyla, partinin Menşevik kanadının disiplinini tanımadığını ilan etti, parti tabanını görüş ayrılıklarını incelemeye çağırdı. TKP/ML (Bolşevik)'in kuruluşunu ilan etti. Bu adım gerçekte 1972'ye dek içinde çalıştığı Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi'nin (Proleter Devrimci Aydınlık) yönetiminin ilah olmaz revizyonistler olduğunu gördüğünde, revizyonist yönetimin disiplinini reddederek TKP/ML'yi kuran İbrahim Kaypakkaya'nın devrimci komünist tavrına denk düşen bir tavırdı.

Menşevik kanadın 1981'de 2. Konferans ile gerçekte bıraktığı İbrahim Kaypakkaya'nın bayrağı böylece daha sonra özü en iyi ifade eden ve karışıklıkları önleyecek bir isim değişikliği ile Bolşevik Parti'ye dönüşen TKP/ML (Bolşevik) tarafından yeniden yükseğe kaldırıldı. 1981'den bu yana Bolşevik Parti şimdi 35 yıldır, İbrahim'in çizgisinin marksist-leninist özüne sahip çıkarak, o çizginin yanlışlarını

bilimsel bir araştırma temelinde ve pratikte de aşarak, gerçek bir Bolşevik Parti'nin inşası onurlu görevini yürütüyor. 1973'de faşist cellatlarca katledilen İbrahim'in davası bugün de Bolşevik partilerimizin mücadelesinde yaşıyor.

İbrahim KAYPAKKAYA'nın tabuları yıkan, buzları kıran komünist atılımının gerçek sürdürücüsü olan, onun gerçek haleleri olan Kuzey Kürdistan/Türkiyeli Bolşevikler, İbrahim KAYPAKKAYA'nın hatalarını aşarak, onun marksist-leninist görüşlerini rehber alıp geliştirerek Bolşevik mücadelede yaşatıyorlar. Bolşevikler onu bu temelde anıyor." (Bolşevik Partizan, sayı 174, s. 37-38, Haziran 2016)

Garbis Altınoğlu yazısında yine hiç ayrımsız *"Sözümona Kaypakkaya'yı izleyen ve bugünün Türkiye'sini yarı-feodal olarak değerlendirmeye devam eden TKP(ML) kökenli grupların, kapitalizmin gelişmesi ve kırların tenhalaşması nedeniyle giderek daha anlamsız hale gelen bu stratejiyi hâlâ öğütlüyor olmaları, sadece onların öğrenmeye kapalılıklarını, teorik geriliklerini ve doğmatizmlerini göstermeye hizmet etmektedir."* (s. 359) genel değerlendirmesini yapmaktadır.

Bolşevikler, TKP (ML)'den ayrı olarak Çin Devrimi'nin genelleştirilmesi, Çin'in sosyo-ekonomik yapısının şablon biçiminde Kuzey Kürdistan/Türkiye'ye uygulanmasını yanlış buluyorlardı. 1981 Mart'ında, Bolşeviklerin ayrı bir örgüt olarak ortaya çıkmasında bu görüş ayrılığı da önemli bir rol oynadı. Bu görüş ayrılıklarının belgeleri 1981 Mart'ından itibaren devrimci kamuoyuna yayınlandı. TKP/ML (Bolşevik) olarak ortaya çıktığımızdan bu yana, biz marksist-leninist ilkelere dayanarak, Çin Devrimi'nin deneylerini yanlış genellemelerini ve bunların "yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler" genellemesi içinde ele alınan tüm ülkeler için genelleştirilmesini reddettik. Süreç içerisinde Kuzey Kürdistan/Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısını marksist-leninist teoriye dayalı tam bir bilimsel çözümlemesini yaptık. Devrimci hareket içerisinde yer alan ve bir dönem "TKP (ML) Hareketi" içerisinde faaliyet yürüten Garbis Altınoğlu'nun bu gelişmelerden haberinin olmaması ya imkansızdır ya da eğer haberi yoksa bu ciddiyetsizliktir.

Devamla, *"Çin deneyimini ve o ekonomik ve tarihsel temel üzerinde oluşan Maoist stratejiyi Türkiye'ye uygulamaya çalışan TKP(ML) ve onun ardıllarının tuttukları yol çıkmaz bir yoldu."* (s. 360) tespitleri yapılmaktadır. Yukarda da ifade etmeye çalıştığımız gibi genel saptamalar yapmak yerine somut konuşmak, somut örnekler vermek komünist olduğunu söyleyen birileri için bir gerekliliktir.

Garbis Altınoğlu, İbrahim'i değerlendirirken, 1960'ların sonlarından onun ölümüne kadar olan evreyi *"Maoist"* evre olarak adlandırmaktadır! İbrahim, hiçbir zaman kendisini "Maoist" olarak adlandırmamıştır. O, hep Marksizm-Leninizm'i temel aldığını ve marksist-leninist olduğunu söylemiştir. Bu olgudur. İbrahim değerlendirilirken bu olgu temel alınmalıdır.

İbrahim, kuşkusuz genç bir komünist önder olarak hatasız değildi. Bütünlük içinde değerlendirildiğinde esası doğru, devrimci, marksist, komünist olan düşüncelerinin yanında, kimi önemli yanlış düşünceleri de vardı. İbrahim bir bütün olarak değerlendirildiğinde marksist-leninist bir önderdir. Onun çizgisi üzerinde, onun çizgisindeki yanlışları özeleştiri ile aşarak ilerleyenler Bolşevizme vardı.

"Kaypakkaya: Geleceğe İz Bırakan Devrimci Geçmişimiz" başlıklı on sekiz sayfalık yazıda, **Ziya Ulusoy** İbrahim'i değerlendirmekte ve şöyle demektedir:

"12 Mart yenilgisi sonrası 1976'da özeleştirel davranarak bazı değişikliklere gittik. Programatik ve örgütsel ayrılık doğdu. İçinde yer aldığım TKP-ML Hareketi, aşırı eleştirelliğe kaymakla Kaypakkaya'ya haksızlık yaptı. Kendisini sağa doğru itti." (s. 388)

Ziya Ulusoy'un "*1976'da özeleştirel davranarak bazı değişikliklere gittik*" dediği olay gerçekte İbrahim'in kurduğu partiyi tasfiye operasyonudur. 1973'te İbrahim'in katledilmesi ile birlikte, partinin kimi kadroları öldürüldü, diğerleri hapsedildi. Merkezi yapı tümüyle parçalandı. Bu dönemde merkezi bir önderlik olmaksızın bölgesel çalışmalar kendi başına yürütülüyordu. Hâkim sınıflar 1974'te bir 'af' yasası çıkardı. Bu 'af'tan yararlanan kimi TKP (ML) kadroları salıverildi. Bu dönemde bölgesel çalışmaları koordine etmek için bir Koordinasyon Komitesi kuruldu. Partiyi örgütsel açıdan yeniden örgütleme amacıyla kurulan Koordinasyon Komitesi, süreç içerisinde partiyi tasfiye etme hareketine dönüştü. Koordinasyon Komitesi, partiyi örgütsel açıdan örgütleme ve kongreyi toplama görevine sahipti. Tasfiyeci Koordinasyon Komitesi, daha sonra "TKP-ML Hareketi" olarak ortaya çıktı. Tasfiyeciler, TKP (ML)'nin bir parti olmadığını, Kuzey Kürdistan/Türkiye'de birçok marksist-leninist grubun olduğunu, TKP (ML)'nin de bu gruplardan biri olduğunu savunuyorlardı! Koordinasyon Komitesi'nin tasfiye girişimi karşısında, onu tanımayan gruplar birbirinden bağımsız, bölge komiteleri olarak çalışmalara girdiler. "Parti değiliz, hareketiz" gerekçesi ile partiyi tasfiye etmeye yönelenlere karşı mücadele edildi. Bölge komiteleri, İbrahim'in ortaya koyduğu görüşlere sahip çıkarak 1978 Şubat'ında Birinci Kongre'yi topladılar. TKP (ML) böylece merkezi bir yapıya kavuştu. Ziya Ulusoy'un "*1976 değişiklikleri*" dediği olay işte bu tasfiye operasyonudur.

Ziya Ulusoy, İbrahim'e haksızlık yaptıklarını da itiraf ettikten sonra şöyle diyor:

"Kaypakkaya, demokratik devrimde yoksul ve küçük köylüleri temel güç olarak görürken, elbette bir strateji hatası işliyordu. Ama bunu yaparken de devrimin kesintisizliği ve sosyalist devrime dönüşmesi gerektiği teorisini savunuyordu.

Demokratik devrimin iktidarında Maocu görüşün bir etkisi olarak 'orta burjuvazinin sol kanadına teoride yer veren hatası nedeniyle, Kaypakkaya'yı Mao'yu ret tartışmalarında 'sosyalist devrime geçişi imkânsızlaştırma görüşüne sahip olmakla eleştirdik. Bunlar teorici seviyede kalan eleştirilerdi.

Evet Kaypakkaya bu Maocu uzlaşıcı teorik görüşü dile getirdi. Ama pratikte ve Türkiye tarihi analizinde her zaman orta burjuvazinin bütün kanatlarıyla karşıdevrimci niteliğini ve onun bu niteliğiyle uzlaşmaz olmak gerektiğini vurguladı. Bu pratik tavır ve görüşüne değer vermemek hata ve eksiklik olur." (s. 387)

Burada bir "strateji hatası" işleyen İbrahim değil, Ziya Ulusoy'dur. 1972'de Kuzey Kürdistan/Türkiye'de devrimin temel gücü, sayısal olarak ele alındığında evet yoksul köylüler ve orta köylülüğün alt kesimidir. Devrimin temel gücü bağlamında İbrahim'in yaklaşımı doğrudur. İşçi sınıfı, demokratik devrimde zafere ulaşmak istiyorsa, emekçi sınıf ve katmanları kendi önderliğinde birleştirmek zorundadır. Köylülük, emekçi nüfusun çok önemli bir bölümünü oluşturmaktadır. İbrahim şöyle demektedir:

Biz işçi sınıfı hareketiyiz, onun öncü müfrezesiyiz. Köylü hareketi asla değil. Ülkemizin bugünkü somut koşulları bize köylülük ile ilgili görevler yüklüyor, ama bu geçicidir, bizi esas görevimize yaklaştıran geçici bir adımdır. Köylülük, kitle olarak, bir bütün olarak

'üretim araçlarının özel mülkiyeti alanında' bulunmaktadır. Ve kapitalist toplumun temelinin korunmasından yanadır. Köylülük, modern sanayi karşısında dağılan ve yok olmaya giden bir sınıftır. Oysa, proletarya, mülkiyetle bütün bağlarını koparmıştır. Modern sanayiin özel ürünü ve esas ürünüdür. Modern sanayiin gelişmesiyle birlikte gelişir ve güçlenir. Geçmişi değil, geleceği temsil eder. Özel mülkiyetin korunmasını değil, kesinlikle ortadan kaldırılmasını ister. Bu nitelikleri dolayısıyla da, toplumun bütün emekçi kesimlerinin, bu düzenden acı çeken insanlığın tümünün kurtuluşunu, tarih, işçi sınıfının omuzlarına yüklemiştir." ("Seçme Yazılar", İbrahim Kaypakkaya, s. 109, Umut Yayımcılık, İstanbul 1992)

İbrahim'in yaptığı bu tespitler marksist-leninist görüşlerdir. İbrahim ittifaklar meselesinde proletaryanın önderliğini mutlak şart olarak görmektedir. Devrim yığınların eseridir. Demokratik devrimde, orta burjuvazinin sol kesimi, küçük burjuvazi devrime katılacaktır. Kitle temeline sahip müttefiklerin kazanılması proletaryanın en temel görevidir. 1970'de kırlık bölgelerde yaşayan nüfus oranı %61,5'tir. Demokratik devrimde köylülük hâlâ devrimci bir potansiyele sahiptir. Bugün de Kuzey Kürdistan'da, Kürt Ulusal Hareketi'nin sınıfsal tabanı köylülüktür. 1972 Kuzey Kürdistan/Türkiye koşullarında devrimin temel gücünün yoksul ve küçük köylülük olduğunu söylemek "stratejik hata" değil, doğru ML tespitti, tespittir. Demokratik halk devrimi aşamasında, milli burjuvazinin sol kesimi ve küçük burjuvazi ile ittifak kurulabilir. Proletarya açısından, sallantılı da olsa, güvenilmez ve geçici de olsa, kitle temeline sahip müttefikler kazanmak demokratik devrimin en önemli sorunudur. Burjuvazinin bir bölümü ile ittifak kurulması geçici bir döneme tekabül eder. Çünkü ittifak kurulan burjuvazi ideolojik olarak proletaryanın can düşmanıdır. Amacı proletaryayı kendi iktidarı için kaldıraç olarak kullanmaktır.

İşçi-köylü ittifakının ne olduğunu kavramayan, demokratik devrimdeki sınıf yapılanmasını yanlış tahlil eden İbrahim-Mao değil, burada onu eleştiren Ziya Ulusoy'dur. Köylülük sınıfsal olarak, küçük ve orta burjuvazi dışında ayrı bir kategoride ele alınamaz. İşçi-köylü ittifakı, sınıfsal olarak işçi sınıfının devrimde çıkarı olan burjuvazinin bir kesimiyle de ittifakının adıdır. İşçi-köylü ittifakı, demokratik devrim döneminde burjuvazinin küçük ve orta kesimini içerir. Demokratik devrim döneminde, işçi sınıfı ile içinde kır burjuvazinin bir bölümünü de barındıran köylülük arasında irade birliği vardır. Bu irade birliği sosyalizm için yürütülecek sınıf mücadelesinde bozulur. Demokratik devrim döneminde, demokratik devrimde çıkarı olan orta burjuvazinin sol kanadı ile ittifak kurulabilir. İbrahim'in de dediği budur.

Ziya Ulusoy, İbrahim'in "*Demokratik devrimin iktidarında Maocu görüşün*" etkisinde kaldığını belirtmektedir! Çin'de, demokratik halk devrimi aşamasında Mao Zedung, Çin toplumun yapısı, devrimin itici güçleri, hedefleri, ittifakları, devrimin içinde bulunduğu aşama vb. konularda, Dünya Komünist Hareketi ve Komintern'le uyum içindedir. Demokratik halk devrimi aşamasında Mao Zedung esas olarak Komintern'in Çin için çizdiği çizgiyi savunmuş ve uygulamıştır. Mao Zedung'un demokratik halk devrimi konusunda savunduğu çizgi, Lenin, Stalin ve Komintern'le uyum içindedir.

Ziya Ulusoy, Enver Hocacıdır. Mao Zedung'un yaşadığı dönemde Enver Hoca'nın

Mao ile iyi ilişkileri vardı. Ekim 1978'de Tiran'da yapılan "Bilimsel Konferans"ta, Mao ve Çin Komünist Partisi'ne bir dizi "eleştiri" getirildi. Enver Hoca, dışta Mao'yu ve ÇKP'yi överken hatıralarında ise tersi görüşlere yer veriyordu! Arnavutluk Emek Partisi (AEP)'nin 7. Kongresi, Mao Zedung'u büyük marksist-leninist olarak değerlendiren kararı almıştı. 1978'de yayınlanan "Emperyalizm ve Devrim" kitabında Enver Hoca, ÇKP'nin tarihi, Mao Zedung eserinin ve kişiliğinin değerlendirilmesi konusunda yeni görüşler öne sürdü! Mao Zedung, bir anda "Çin'in Kruşçev'i", "iflah olmaz" revizyonist ilan edildi! Kuzey Kürdistan/Türkiyeli Enver Hocacılar da bu kervana katıldılar. Bir çırpıda Mao Zedung'u "küçük burjuva" olarak ilan ettiler. Ziya Ulusoy'da örgütü ile birlikte Mao Zedung'u reddedenler kervanına katıldı. Ziya Ulusoy ve örgütü, Mao'yu reddetmekle yetinmedi. İbrahim'i de "küçük burjuva" devrimcisi olarak ilan etti! Ziya Ulusoy, bu yazısında da güya İbrahim'in kimi doğrularına sahip çıkar görünüyor! Sonuç olarak İbrahim'i *"71 devrimci önderlerinden"* biri olarak görmenin ilerisine gidemiyor. İbrahim, dönemin devrimci önderlerinden değişik olarak Marksizm-Leninizm'in devrimci özüne sahip çıkan ve marksist-leninist temelde komünist parti inşasını Kuzey Kürdistan-Türkiye devriminin en önemli sorunu olarak kavrayıp bu yönde adımlar atan komünist önderdir. Kısacası İbrahim komünisttir.

"71 Devrimciliğinin Başka Bir Portresi" başlıklı yazı **Yaşar Ayaşlı**'ya aittir. 2006'da Teori ve Politika dergisinde yayınlanan bu yazı, yeniden gözden geçirilerek kitaptaki yerini almıştır. Yaşar Ayaşlı, 68 ve 71 dönemini iki döneme (legal/illegal) ayırarak anlatmaktadır. Yazar, *"Mustafa Suphi zamanında tasarı düzeyinde kalan girişim sayılmazsa"*, silahlı mücadelenin Türkiye'de ilk defa gündeme geldiğini belirttikten sonra; hiçbir ayrım yapmadan 71 devrimciliğini *"radikal küçük burjuva devrimciliği"* olarak adlandırmaktadır. Yazara göre; *"küçük burjuva devrimciliği"* eskiye göre iyidir ama *"proletarya devrimciliğine göre geriyi temsil"* etmektedir. Yaşar Ayaşlı değerlendirmesinde, kendine göre kimi hataları alt alta dizmekte ve genelde olumsuz saptamalar yapmaktadır. Satır aralarında İbrahim'in *"parti adlandırmasında ve nihai hedef vurgusunda daha ileride"* olduğunu söylemek zorunda kalmaktadır.

Hocacıların, Mao'ya yönelttikleri "eleştirilerde" genel bir yaklaşım yanlışı var. Dönemin koşulları, Dünya Komünist Hareketi'ne damga vuran siyaset göz ardı edilmektedir. Kimi hatalar alt alta sıralanarak olumsuz genel değerlendirmeler yapılmaktadır. Yaşar Ayaşlı da o dönemi yaşamış, mücadele yürütmüş bir insan olarak yöntem hatası yapıyor. 2015'in penceresinden 1971'i değerlendiriyor. 1971 devrimcilerini anmak demek, onlardan öğrenmek, doğrularına sahip çıkmak ve geliştirmek; hata ve eksikliklerini aşmak için mücadele etmek demektir!

Yaşar Ayaşlı, 71'in kimi olumluluklarını da inkâr etmektedir. *"Hepsinde Kemalizme açılan bir kapı"*nın olduğunu iddia etmektedir! Yazar İbrahim hakkında *"bazen Marksizme yaklaşması, bazen de oportünizmi ensesinden yakalamasıyla dikkati çeker"* tespitini yapmaktadır. Yazar şöyle demektedir:

"Ancak bizim her şeyi abartmaya eğilimli Asyatik insanımız 71'in sembol isimlerini efsaneleştirmiş, adeta ilahlaştırmıştır. Şeyh uçmaz müritleri uçurur dendiği gibi, mutlak doğruları olan, erişilmez kişiler olarak algılanmışlardır. Özellikle Mahir ve İbrahim

dokunulmaz, değiştirilemez görülmüştür. 71 önderlerinin hata yapabilecekleri akıldan bile geçirilmeyecektir." (s. 404)

Yazarın bu tespitlerinde doğruluk payı vardır. Ancak yazarın temel yanılgısı genel değerlendirme yapmasıdır. Genel değerlendirmeler yapmak sadece Yaşar Ayaşlı'ya özgü de değildir. Genelleme yapmak ülkelerimizde bir hastalıktır. 1971 değerlendirilirken, dönemin önderlerini hiç ayrımsız aynı kaba koyup değerlendirmeler yapmak ta doğru bir tutum değildir.

1971 devrimcileri, Kuzey Kürdistan/Türkiye devriminin bir parçası ve devrim mücadelesinde toprağa düşenlerdir. Deniz/Mahir/İbrahim, yaşamlarını savundukları dava uğruna feda ettiler. Korkusuz, militan ve baş eğmez tutumları ile devrimci saflarda haklı bir üne kavuştular. Gençliğin hareketine militan bir karakter aşılayarak örnek devrimciler oldular. O dönem TİP'in reformist görüşlerine karşı, devrimin parlamenter yoldan olamayacağını vurgulayarak, kitlelerin devrimci, militan bir aygıta sahip olması gerektiğini belirttiler. 1971 devrimci önderleri burjuva reformizminden kopuşun, düzene karşı militan ve ödünsüz bir başkaldırının temsilcisiydiler. Onlar, faşist devletin saldırılarına karşı yiğitçe direndiler, teslim olmadılar. Onların tavizsiz devrimci tavırlarından öğrenme, geleceğe taşıma komünistlerin görevidir. Onlara sahip çıkılırken aynı zamanda onların yanılgılarını ortaya koyma ve yanlış düşüncelerini eleştirme görevimiz var. Devrimci mücadelede toprağa düşenleri anmak; onlardan öğrenmek, doğrularına sahip çıkmak ve geliştirmek; hata ve eksikliklerini aşmak için mücadele etmek demektir! Onlara sahip çıkma ancak bu temelde olur.

1971 devrimci önderlerini anarken; bunların arasında var olan önemli farklılıkların silinmesine, gözlerden gizlenmesine karşı çıkıyoruz. Evet Deniz, Yusuf, Hüseyin'de İbrahim Kaypakkaya gibi Kuzey Kürdistan/Türkiye devriminin parçası ve devrimci mücadelede toprağa düşenlerdir. Ama benzerlik bu kadardır. Bunun ötesinde, Marksizm-Leninizm bilimi karşısındaki tavırları ve yerleri konusunda tayin edici önemdeki ayrılıklar başlamaktadır. Devrimci mücadelede yaşamını yitirenleri anma adına bu tayin edici ayrılıkların gözlerden silinmesi bütünüyle yanlıştır. Denizler/Mahirler devrimciydi ama komünist değildi. Fırtınalı yıllarda kavgada en öndeydiler. Her komünist olan devrimcidir aynı zamanda. Fakat, her devrimci olan kimse komünist değildir. Bir devrimcinin komünizme sempati duyması veya komünizmi savunduğunu söylemesi ve hatta bu uğurda kendi hayatını ortaya koyması yetmez. Komünist olmak; bilimsel sosyalizmi özümsemek ve onu pratikte uygulamaktır. Her türden revizyonist-oportünist odaklara karşı Marksizmi-Leninizmi savunmaktır. Kendini, Marksizm-Leninizme özünde düşman olan ideolojilerden ayırmasını bilmektir.

Kemalizm savunuculuğu yapan, Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunmayan Denizlerle, Mahirlerle, İbrahim'in aynı kefeye konması, bir tarih çarpıtmasıdır. Yaşar Ayaşlı'nın *"Hepsinde Kemalizme açılan bir kapı"* vardır söylemi tarih çarpıtıcılığıdır. İbrahim'in temel özelliği, onu dönemin bütün devrimcilerinden ayıran özelliği, onun komünist niteliğidir. İbrahim'in belirleyici özelliği, yalnızca "ser verip, sır vermeme" tavrı değildir. İbrahim komünisttir. Kuşkusuz İbrahim, genç bir komünist önder olarak hatasız değildi. Bütünlük içinde değerlendirildiğinde esası doğru,

devrimci, marksist, komünist olan düşüncelerinin yanında, kimi önemli yanlış düşünceleri de vardı. Onun yanlışları siyasi tespitlerinden örgütsel çalışmaya kadar çeşitli alanlarda ifadesini buldu ve TKP/ML'nin aldığı ilk yenilginin ağırlığında rol oynadı.

"Kemalizmin Paltosundan Taşan Aydınlık: İbrahim Kaypakkaya" başlıklı yazıda **Şöhret Baltaş**, İbrahim'i diğerlerinden ayıran yanlarını ele almaktadır. Yazar, İbrahim'in Kemalizm ve Kürt ulusal sorunu hakkındaki tahlillerini öne çıkartmaktadır. Yazar "Son söz" olarak şu değerlendirmeyi yapmaktadır:

"Egemen perspektifin dışına taşan yaklaşımı, İbrahim Kaypakkaya'nın, sadece yaşadığı dönemde değil, daha sonra da ötelenmesine, dışlanmasına neden oldu. İbo unutulmadı, evet, ama hatırlanması "gerekmeyen" yanları törpülenerek..." (s. 428) Yazarın bu tespitleri doğrudur. İbrahim'in "ötelenmesine" yol açan onun komünist görüşleridir. O diğer devrimci önderler gibi Kemalizmi övmedi, tersine Kemalizmin faşizm olduğunu ortaya koydu. 1970'li yıllarda tabu olarak görülen Kürt sorununa el attı. Yazıları içerisinde geçerken Ermenilere yönelik yapılan soykırım hakkında da tavır takındı. İbrahim, proletarya diktatörlüğünün sınıfsal niteliği, ittifaklar meselesi, T.C. devletinin faşist niteliği, komünist partisinin mutlak gerekliliği ve demokratik devrimde sınıfların oynayacağı rol vb. konularda marksist-leninist pozisyonları savundu. Baltaş, devamla şu tespitleri yapmaktadır:

"Onun mirasını sürdürdüğünü iddia eden hareketlerin ise baş çelişkisi, Kaypakkaya mirasının önemli bir yanının eleştiri ve değişim olduğunu görmemek ve onun düşüncelerini bir dogma haline getirerek bölünmeler ve kopuşlarla belirlenen bir tarihi sahip olmak gibi görünüyor." (s. 428)

Diğer yazarlar gibi Şöhret Baltaş'da ayrımsız genel değerlendirmeler yaparak yanlış bir konumda durmaktadır. İbrahim'in çizgisi üzerinde, onun çizgisindeki yanlışları özeleştiri ile aşarak ilerleyenler ve geliştirenler Bolşevizme vardı. Bu nedenlerledir ki, Bolşevikler İbrahim'i bir bağıntıda Lenin yoldaşın Rosa Luxemburg'u değerlendirdiği gibi değerlendirmekte, onu Dünya Komünist Hareketi'nin ölümsüz kartallarından biri; Kuzey Kürdistan/Türkiye'de komünist partisinin yeniden kurulması ve inşasının gerçek önderi olarak nitelendirmektedir. Bu anlamda İbrahim'in düşüncelerinin bir dogma haline getirilmesi ve savunulması Bolşeviklere mal edilemez. Bolşeviklerin siyasetini bilenler, İbrahim'i nasıl savunduklarını bilirler. İtirazımız, İbrahim'in yanlış düşüncelerini sistemli hale getirenler ve İbrahim'i dogma haline getirenlerle bir arada değerlendirilmemizdir.

"**İbrahim Kaypakkaya'nın Fikri Dünyasında Ne Yapmalı'nın Dinamiği"** başlıklı yazıda, **Emrah Cilasun**, Lenin'in "Ne Yapmalı" kitabından yola çıkarak İbrahim'i değerlendirmektedir. İbrahim'in savunusunun "Ne Yapmalı"daki düşüncelerle örtüştüğünü anlatan yazar, İbrahim'in diğer devrimci önderlerden ayıran Kemalizm ve ulusal sorun konusundaki çizgisini öne çıkarmaktadır. İbrahim'in yaptığı hatalar konusunda tek laf etmeyen yazar, yazısını şöyle tamamlamaktadır:

"Arzunun, maddi bir güce dönüşmesi için, bugün her şeyden evvel komünizmin dünya çapında yeni bir yol ayrımında olduğunun, yeni bir senteze ihtiyaç duyulduğunun idrak edilmesi gerekmektedir. Kaypakkaya ile hemen hemen aynı nesilden ve aynı Maoist ekolden gelen Bob Avakian'ın bugün inşa etmekte olduğu komünizmin

yeni sentezi, 'bana ne' denmeyecek kadar önemli, heyecan verici ve Kaypakkaya'nın doğrularının geleceğe taşınmasının da garantörüdür." (s. 442)

Bob Avakian, Amerika Birleşik Devletleri Devrimci Komünist Partisi'nin başkanıdır. Komünizm, dünya çapında en zayıf dönemini yaşamaktadır. Komünizmin en zayıf dönemini yaşamasında modern revizyonizmin tahribatının önemli rolü vardır. Tek tek ülkelerde Marksizm-Leninizm adına hareket eden devrimci grup ve partiler, bazı istisnalar dışında geniş kitle bağları olmayan, siyasi etkileri ve kitle bağları gayet sınırlı, zayıf olan örgütler durumundadır. Komünizmin dünya çapında zayıf olmasının nedeni, proletarya biliminin yanlışlığında aranmamalıdır. Yenilgi ve zayıflık dönemlerinde, proletaryanın biliminde sorun görenler "yeni teoriler" icat edebilmektedir.

İcat edilen teorilerden birisi de "Maoizm" teorisidir. Bob Avakian ve partisi de "Maoizm" akımını temsil eden gruplardan biridir. Maoistlere göre "Maoizm", Marksizmi-Leninizmin yeni bir aşamaya yükseltilmesidir. Mao Zedung, büyük bir marksist-leninist olarak, Marksizm-Leninizmin öğretilerini Çin Devrimi'nin demokratik aşamasında başarı ile uyguladı. Mao Zedung, 1956'dan sonra bazı ağır revizyonist görüşler savundu. Fakat Mao'nun bu hataları, onun olağanüstü kazanımlarının reddedilmesini haklı çıkarmaz. Mao Zedung'un bütün görüşlerinin ve siyasetinin toptan savunulmasını, onun tüm görüşlerinin marksist-leninist olduğu, Marksizm-Leninizmin bir üst aşamaya ilerletilmesi olduğu iddiasını ve bu temelde ve "Maoizm" efsanesinin yaratılmasını reddediyoruz.

Marksizm-Leninizm işçi sınıfının, proletaryanın bilimidir. Marks/Engels dönemi, kapitalizmin serbest rekabetçi dönemidir. Marx/Engels, henüz gelişmiş bir emperyalizmin olmadığı dönemde kapitalizmin analizini yaptılar. Leninizm ise, gelişmiş emperyalizmi ve özelliklerini tahlil etti. Marks ve Engels'in öğrencisi olan Lenin, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında Marksizm'e önemli katkılar yaptı, Marksizm'i öncelikle sınıf mücadelesi teorisi alanında geliştirdi, onu yeni bir aşamaya, Leninizm aşamasına yükseltti. Bu yüzden bütün emperyalizm çağı boyunca komünistlerin teorik dayanağı ve çıkış noktası bütünlük içinde Marksizm-Leninizm'dir.

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında elbette Marksizme-Leninizm'e, Mao Zedung'un da katkısı vardır. Marksizm-Leninizm bir bilim olarak hareket içindeki maddeyi, sınıflara bölünmüş maddi dünyayı çıkış noktası alır. Onun konusu hareket halindeki madde, hareket halindeki, her an değişme içinde bulunan sınıflara bölünmüş toplumdur. Marksizm-Leninizm, bir din, mutlak gerçeğe sahip olma iddiasında donmuş bir doğmalar yığını değil, bir bilimdir. Her bilim gibi gelişir. Bu gelişmeye her bilimde olduğu gibi yüzlerce, binlerce bilim insanı, onun temel konularından biri sınıf mücadelesi olduğu için, sınıf mücadelesinin yeni deneyimleri, milyonlarca komünist savaşçı, her devrim hareketi ve bunlardan yeni dersler çıkaranlar katkıda bulunur, bulunmuştur.

Marksizm-Leninizme katkıda bulunanlarla, Lenin'in farkı şudur: Lenin, marksist öğretiyi yeni bir aşamaya yükseltmiştir. Bu yüzden Leninizm, Marksizm ile birlikte kullanılması gereken bir kavramdır. Lenin dışında Marksizm'e yapılan katkıların hiçbiri, Marksizm'i yeni bir aşamaya yükselten katkılar değildir. Emperyalizmin

temel özellikleri değişmedikçe, emperyalist sistemde nitel değişikler olmadıkça, ondan nitel olarak değişik yepyeni bir sömürü sistemi ortaya çıkmadıkça, emperyalizm ve proleter devrimleri çağı değişmedikçe, Marksizm-Leninizmin yeni bir aşamaya yükseltilmesi de söz konusu değildir. Bu yüzden "Maoizm", Marksizm-Leninizm'in daha da geliştirilmiş şekli ve yeni bir aşamaya yükseltilmesi değildir. Şimdi Bob Avakian'ın Maoizme dayanarak inşa etmeye çalıştığı "komünizmin yeni sentezi"nin de proletaryanın bilimi ile hiçbir ilgisi yoktur.

"Sosyalizmin İçinden, Hareketin Dışından: Kaypakkaya Değerlendirmesi" başlıklı yazıda **Erdoğan Aydın**, İbrahim üzerine otuz dört sayfalık bir değerlendirme yapmaktadır. İbrahim'in geleneğinden gelmediğini açıkça belirten Erdoğan Aydın, daha çok İbrahim'in hatalarını öne çıkarmaktadır. Yazarın yazısında doğrularla yanlışlar yan yana durmaktadır. Yazar, 1971 önderlerini aynı kalıba dökerek değerlendirmekte ve yazısını şöyle noktalamaktadır:

"Son olarak değerlendirmemi, Kaypakkaya çizgisinin açık olan siyasal gereklerinden uzak steril bir hayat yaşayanların, onun Türkiye solunun biricik çizgisi olduğuna ilişkin güzellemeler yapmalarının da (bu çizginin samimi savunucularının karşı karşıya oldukları ağır bedeller anımsanırsa), sorumsuzluk olduğunu belirtmek istiyorum." (s. 478)

"Steril bir hayat yaşayanlar"dan bağımsız olarak, İbrahim ile dönemin diğer devrimci önderleri arasında nitel bir fark vardır. Yazının akışı içerisinde İbrahim'i komünist yapan farkların ne olduğunu açıkladık. "Steril bir hayat yaşayanlar"ın söyledikleri, yazdıkları fikir jimnastiği yapmakla eş değerdir.

Sözünü ettiğimiz kitapta İbrahim üzerine en son değerlendirmeyi **Metin Kayaoğlu** yapmaktadır. **"Kaypakkaya ya Marksistir ya da Devrimci Demokrat Bile Değil"** başlıklı yazıda Metin Kayaoğlu, entellektüel laf kalabalığı arasında İbrahim'in kimi farklılıklarını öne çıkararak yazısını şöyle noktalamaktadır:

"Kaypakkaya, Çayan ve Gezmiş'le birlikte, devrimciliğin her şeyden önce pratik devrimcilik olduğunu, şiddet politika olduğunu ve bundan yoksun bir Marksizm tablosunun politik bileşeninin eksik olduğunu gösterdi.

Kaypakkaya bize, hiçbir öncelik olmaksızın ezilen kesimlerin mücadelesini omuzlamak gerektiğini gösterdi.

Kaypakkaya bize, mücadelenin katı bir ideolojik uzlaşmazlıkla yürütülebileceğini, düşmanla aynı ideolojik dünyayı paylaşmanın elleri nasıl titreteceğini, Kürt ulusal hareketi nezdinde ezilenlerin mücadelesini nasıl gözden kaçıracağımızı gösterdi.

Kaypakkaya, Türkiye'de eli, yüreği ve kafası silahlanmış ilk devrimcidir." (s. 492-493)

Kayaoğlu'nun bu saptamaları doğrudur ancak eksiktir. İbrahim 1970'li yıllarda bir milattır. O, bir komünisttir. İbrahim, devrimci gençlik hareketinden çıkıp gelen ve döneminin devrimci önderlerinden değişik olarak Marksizm-Leninizm'in devrimci özüne sahip çıkan bir önderdir.

Bir zamanlar şu veya bu örgütün içinde faaliyet yürütmüş ve daha sonra örgütlü yaşama nokta koymuş birçok kişi var. Yaşamlarını esas olarak bireysel birikimlerini, yeteneklerini ve bireysel çalışmalarıyla kazanan, burjuva bir yaşam tarzına sahip olan ama aynı zamanda kapitalist sistemin sömürü ve baskısına maruz kalan bu aydınlar bireycidir. Kolektif yaşamı terk eden örgüt yaşamına ve disip-

linine uymada zorlanan, kendi bireyselliğini, düşüncelerini en önemli ve her şey sayan, bütünün bir parçası olmayı kabullenemeyen bu aydınlar yüksek perdeden siyaset yapmayı da marifet sayarlar. Aydınlar hem kendi alanlarında üretirken hem de devrime, sosyalizme tümüyle bağlanmayı, proleter ordusunun bir neferi, sınıf partisinin devrimci komünist militanları olmayı amaçlamalı ve bunun için, yaşam ve çalışma koşullarının yarattığı anlayış ve tutumları tümüyle reddetmeleri gerekir. Bütüne bağlı bir parça olmamak günümüzün en önemli sorunudur. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de, gerçek anlamda işçi sınıfının aydını Nâzım Hikmet ve Yılmaz Güney gibi olanlardır. Onlar hiçbir zaman örgütsüz yaşamı seçmedi ve propagandasını yapmadılar. Nâzım ve Yılmaz komünistti. Komünist olarak bedel ödediler ve komünist olarak öldüler. Bugün komünist olmayanlar, İbrahim üzerine değerlendirmeler yapıyor! Bir zamanlar devrimci saflarda mücadele yürütmüş ve bugün bireyci yaşamı seçenlerden doğru bir değerlendirme yapmalarını zaten beklemiyoruz.

İbrahim 1970'li yıllarda bir milattı.

*1970'li yıllarda tüm hata ve eksikliklerine rağmen, Çin Komünist Partisi/Arnavutluk Emek Partisi, Marksizm-Leninizmin devrimci özüne sahip çıkıyorlardı. İbrahim, ÇKP ve AEP'in modern revizyonizme karşı sürdürdükleri mücadele de marksist-leninist saflarda yer aldı. İbrahim, Rus sosyal-emperyalizmine karşı tavır alırken, dönemin devrimcilerinin önemli bölümü Sovyetler Birliği'ni ya sosyalist ya da orta yolcu olarak görüyorlardı.

* İbrahim, proletarya diktatörlüğünün sınıfsal niteliği; sosyalizm için mutlak gerekliliği ve görevleri konusunda esas olarak marksist-leninist görüşler savundu. O, proletarya önderliğindeki devrimin ancak işçi-köylü temel ittifakı üzerinde yükselen bir örgütlenme ile söz konusu olabileceği şeklindeki marksist-leninist ilkeyi kendine rehber edinip, her türden burjuva kuyrukçusu revizyonist görüşü mahkûm eden tek komünist önderdir.

* İbrahim, ulusal sorunda marksist-leninist teoriyi özümsedi ve bu teoriyi Kuzey Kürdistan/Türkiye'nin somutuyla ustaca birleştirmeyi başardı. O, büyük Türk şovenisti düşüncelerin devrimcilik ve evet komünistlik adına pervasızca savunulduğu bir dönemde, Kuzey Kürdistan/Türkiye'de ulusal sorunu marksist-leninist tarzda ele alıp, Kürt ulusunun varlığını ve ayrılma hakkını açık seçik savunan, çözüm yollarını, uygulanacak temel politikaları ortaya koyan komünist önderdir.

* İbrahim, mevcut T.C. devletinin faşist niteliğini Kemalist diktatörlük şahsında dosta düşmana gösteren tek komünist önderdir. Kemalizmin ilericilik, antiemperyalistlik ve devrimcilik olarak görüldüğü bir ortamda, İbrahim, Kemalizmin faşizm demek olduğunu cesaretle savundu ve bu alanda da buzu kırdı.

* İbrahim, faşizme karşı mücadelenin devrim mücadelesi olarak yürütülmesi gerektiği doğru marksist-leninist düşünceyi, antifaşist mücadeleyi düzen çerçevesi için de hâkim sınıfların bir kesiminin peşine takılmak olarak kavrayan reformist, kuyrukçu görüşlere karşı tutarlı bir biçimde savunan tek komünist önderdir.

* İbrahim, devrimde proletaryanın önderliği ve devrimin durmaksızın sürdürülmesi için proletaryanın öncü müfrezesi komünist partisinin mutlak gerekliliğini,

söz konusu partinin işçi sınıfının partisi olması gerektiğini 1972'de, en açık şekilde anlayan ve bu yönde de adım atan örnek önderdir.

* İbrahim, burjuvazinin faşist devletini devrimci şiddetle yıkıp, yerine demokratik halk diktatörlüğünü kurmak ve devrimi durmaksızın sürdürmek, proletarya diktatörlüğünü kurmak, proletarya diktatörlüğü şartlarında sosyalizmin inşasına atılmak ve komünizm hedefiyle hareket edebilmek için öncelikle illegal bir komünist partisi çekirdeğinin yaratılması zorunluluğu ve gerekliliğini kavrayıp, buna göre hareket eden komünist önderdir.

* İbrahim, örgüt içi ideolojik mücadelenin leninist ifadesi olan, ilkeli açık ideolojik mücadeleyi kavrayıp buna uygun davranan bir komünist önderdir.

* İbrahim, Amed zindanlarında katledildiğinde henüz 24 yaşında olan genç bir komünistti. İbrahim, kuşkusuz genç bir komünist önder olarak hatasız değildi. Bütünlük içinde değerlendirildiğinde esası doğru, devrimci, marksist, komünist olan düşüncelerinin yanında, kimi önemli yanlış düşünceleri de vardı. Onun yanlışları siyasi tespitlerinden örgütsel çalışmaya kadar çeşitli alanlarda ifadesini buldu ve TKP/ML'nin aldığı ilk yenilginin ağırlığında rol oynadı. İbrahim, bir bütün olarak değerlendirildiğinde marksist-leninist bir önderdir.

İbrahim'i savunmak, onun onun yanlışlarını reddetmek, doğrularını geliştirmek demektir. İbrahim, 45 yıl önce bir temel attı. Komünistlerin görevi o temel üzerinde Bolşevik Parti'yi inşa etmektir. İbrahim'i doğru bir temelde anmak, onun mücadelesini gerçek anlamda sürdürmek Bolşevik saflara katılmakla olur.

Mayıs 2017 ■

Dipnot:

Vartinik neresi?

Kitapta, İbrahim Kaypakkaya'nın kısa biyografisine de yer verilmektedir. Biyografi kısmında şöyle denilmektedir:

"TKP (ML) faaliyetlerinin yoğunlaştığı Dersim-Çemişgezek bölgesinde mücadele ederken, 24 Ocak 1973'te Çemişgezek'in Vartinik köyü Mirik mezrasında kolluk güçleri tarafından bulunduğu köyün etrafı sarılmış, çatışma sırasında TİKKO'nun ilk komutanlarından Ali Haydar Yıldız yaşamını yitirirken, Kaypakkaya yaralı olarak çatışma alanından uzaklaşmayı başardı." (Age. s. 12)

İbrahim'in biyografisinin altında isim olmadığı için, biyografinin Dipnot Yayınları tarafından yazıldığından yola çıkıyoruz. Verilen bilgiye göre, bu kitabın hazırlanmasında Umut Yayıncılık'tan destek alınmıştır. Kitabı yayına hazırlayan Emir Ali Türkmen'dir. İbrahim'in "Seçme Yazılar"ını yeniden basma gereği duyan ve "Seçme Yazılar" üzerine değerlendirmelere yer veren Dipnot Yayınları, İbrahim'in 24 Ocak 1973'te uğradığı baskın yerini yanlış yazmaktadır. Aynı hatayı Şöhret Baltaş da (s. 414) yapmaktadır. Vartinik köy değil bir kömdür. Vartinik, Çemişgezek'e bağlı değil, Dersim merkeze bağlıdır. Mirik bir mezradır. Bölgenin genel adı Gökçek Köyü'dür. Vartinik kömü ile Çemişgezek arasında 160 km'lik bir mesafe vardır. Özgür Ansiklopedi Wikipedi'de ve birçok internet sitesinde bu yanlış bilgiler yer almaktadır. Çokça İbrahimci olduğunu söyleyenlerin bu yanlışı yapması ilginçtir.

FAŞİZM ÜZERİNE NOTLAR

Dünya devrimci ve komünist hareketi içinde faşizm ve ona karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiği sorunu, üzerine en çok tartışılmış olan konulardan biridir. Bugün de kimi emperyalist ülkelerde sağa kayışın yaşandığı, yer yer açık faşist partilerin taraftar bulduğu, güçlendiği, kimi ülkelerde faşist partilerin hükümet ortağı, kimilerinde hükümet olduğu; ABD gibi lafta özgürlük ve demokrasiyi kimseye bırakmayan bir ülkede açık faşist bir siyasetçinin başkan olduğu bir ortamda yeniden tartışılıyor. Ülkelerimiz Kuzey/Kürdistan Türkiye somutunda da özellikle son referandumda takınılması gereken tavır bağlamında yürüyen tartışmalarda faşizm meselesi yeniden gündeme geldi. Dünya çapında Türkiye'de referandumla ilgili gelişmeler, burjuva medyada –ve fakat aynı zamanda "sol" medyanın çoğunluğunda da– Türkiye'de "demokrasiden faşizme; parlamenter demokratik sistemden tek adam/faşist diktatörlüğüne geçildiği" şeklinde yansıtıldı. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de, reformist sol halklarımıza iki faşist anayasa arasında tercih biçiminde dayatılan referandumda, faşizme, tek adam diktatörlüğüne karşı mücadele adına sonuçta var olan anayasanın olduğu gibi kalması için oy kullanma anlamına gelen 'Hayır' kampanyasının parçası oldu. Fakat ne yazık ki solun devrimci kesiminin de çok büyük çoğunluğu reformistlerle aynı tavrı takındı.

Biz Bolşevikler tartışmalarda demokrasiden faşizme geçiliyor şeklindeki yanlış tavrı eleştirdik. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de hiçbir dönem (gerici de olsa) sistem olarak burjuva demokrasisinin yaşanmadığını, değişik dönemlerde gerici burjuva demokrasisinin kırıntılarının yaşandığını ortaya koyduk. Kendi içimizde de AKP ortaya çıktıktan bu yana süren bu partinin niteliği ile ilgili tartışma da son dönemdeki gelişmelerde yeniden gündeme geldi.

Görülen o ki, Faşizm nedir? Faşist iktidar nedir? Faşizmi (gerici) burjuva demokrasisinden ayıran nedir? Bir faşist partinin gerici burjuva demokrat bir yapıya sahip bir ülkede hükümet olması, o ülkenin niteliğini ne ölçüde değiştirir? Ya da tersi sistemi faşizm üzerine kurulu bir ülkede (gerici) burjuva demokrat bir partinin hükümete gelmesi, faşizmin sonu mudur? Bu gibi bir dizi soruya yeniden cevap vermemiz gerekiyor.

FAŞİZM NEDİR?

Komintern VII. Kongresi faşizm tanımını şöyle yapmaktadır: *"Yoldaşlar, iktidardaki faşizm, KEYK (Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu-BN) 13. Plenumu'nun doğru bir biçimde karakterize etmiş olduğu gibi, finans kapitalin en gerici, en şoven ve en emperyalist unsurlarının açık terörcü diktatörlüğüdür."* ("Faşizm Nedir? Sosyal-Demokrasi Nedir?", aktaran H. Yeşil, s.107, Dönüşüm Yayınları, Eylül 1994, İstanbul)

Bu tanımlama bağlamında şunlar bilinmelidir: Tanım geçmişinde burjuva demokrat bir yapıya sahip olan emperyalist ülkelerde, burjuvazinin diktatörlüğünün gerici burjuva demokrat biçiminden, faşist biçimine geçiş ile ilgili tartışmalar temelinde yapılan bir değerlendirmedir. İkincisi; faşizmin iktidara gelişinde onun kitlesel sınıf temeline bakarak faşizmi küçük burjuvazinin, hatta yer yer lumpen proletaryanın sınıf diktatörlüğü olarak tanımlayan yaklaşımlarla mücadele içinde, faşizmin gerçekte emperyalist burjuvazinin (finans kapitalin) bir iktidar biçimi olduğu doğru olarak tespit edilmektedir. Bunun ötesinde anda var olan iki faşist iktidar modelinden (İtalya ve öncelikle de Almanya) yola çıkarak, *iktidardaki faşizm*in, finans kapitalin de "*en gerici, en şoven; en saldırgan*" kesimlerinin iktidarı olduğu tespiti yapılmaktadır. Bu faşizmin hangi sınıfın iktidarı olduğu ile ilgili değil, anda kim tarafından uygulandığı ile ilgili bir tespittir. Son olarak faşizmi (gerici) burjuva demokrasisinden ayıran temel kıstas konulmaktadır: **Açık terörcü diktatörlük**. Terör, yer yer açık terör gerici burjuva demokrasisinde de vardır. Fakat açık terör burada yönetimin esas aracı, yöntemi değildir, sistemli ve yaygın değildir. Faşizmde yaygın, sistemli açık terör burjuva iktidarının esas yönetim yöntemidir. Faşizm, emperyalist ülkelerde hâkim olan burjuvazinin (Finans kapital: Banka sermayesi ile sanayi sermayesinin iç içe geçmesi-BN) yani tekelci emperyalist burjuvazinin iktidarı biçimlerinden biridir.

Fakat faşizm tabii ki yalnızca finans kapitalin egemen olduğu emperyalist ülkelerde yaşanan bir olgu değildir. Emperyalizm çağında, emperyalizme bağımlı ülkelerin bir çoğunda –emperyalizme işbirliği içindeki– egemen sınıf(lar)ın iktidarı açık/sistemli teröre dayanmaktadır. Bu ülkelerin pek çoğunda emperyalist ülkelerde olduğu gibi bir burjuva demokrasisi geleneği yoktur. Feodal-hanedanlık sisteminden gelen bir siyasi gelenekle ele ele yürüyen emperyalizme bağımlı bir kapitalizmin gelişmesi, ortaya bu ülkelere özgü bir "açık terörcü diktatörlük" biçimlerini çıkarmaktadır. Birçok halde bu ülkelerde faşizm askeri faşist nitelik taşımaktadır. Burjuva demokrasisinin kimi kurumları içi boşaltılmış olarak alınıp kullanıldığında da açık terör yönetimin esas yöntemi olma durumunu korumaktadır.

Birçoğu emperyalist işgale, sömürgeciliğe karşı bağımsızlık mücadelesi temelinde ortaya çıkan bu ülkelerde, yalnızca komprador burjuvazi ve feodaller değil, milli burjuvazi, küçük burjuvazi de iktidar ortağı, ya da iktidar olmaları halinde, iktidarlarını açık terör üzerinde kurmakta ve yükseltmektedir.

Uluslararası plânda zayıf ta olsa emperyalizme darbe vuran ve bir süre emperyalizmin doğrudan uzantısı olmayıp görece "bağımsız" bir siyaset izleyen burjuva iktidarı da, ülke içinde faşizmi uygulayabilir. Buna en iyi örnek Kemalist iktidar dönemidir.

FAŞİZMİN SINIFSAL NİTELİĞİ

Günümüzde burjuvazinin iki iktidar biçimi ön plana çıkmaktadır. Faşizm ve gerici burjuva diktatörlüğü. Sınıfsal olarak her ikisi de burjuva diktatörlüğüdür. Burjuva diktatörlüklerinde; siyasi iktidarı elinde bulunduran ve uygulayan bir bütün olarak sınıf değil, sınıfın siyasi temsilcilerinin küçük bir bölümüdür. Bu, iktidarın bir bütün olarak sınıf iktidarı olduğu, burjuvazinin iktidarı olduğu gerçeği ile çelişmez. İktidarda olan ve faşizmi uygulayan burjuvazinin siyasi temsilcilerinin küçük bir bölümü de olsa; iktidardakiler bir bütün olarak ülke burjuvazisinin çıkarlarını koruma ve kollama

görevini üstlenir. Faşizmi uygulayan ülkeler veya sınıflar arasında farklılıklar olabilir. Bu farklılıklar öze ait değildir. Hepsini birleştiren öz bir bütün olarak burjuva sınıfının çıkarlarını savunan bir temel siyasetin izlenmesidir.

Burjuva demokrasisi geleneği olan emperyalist ülkelerde, faşizmin yönetim biçimi olarak gündeme getirilmesinin temel nedeni burjuvazinin emperyalist yeniden paylaşım dalaşında cephe gerisini sağlama alma ihtiyacıdır. Yükselen bir sınıf mücadelesinin burjuvazinin sınıf iktidarını gerçekten tehdit etme boyutlarına varması halinde de burjuvazi iktidarını korumak ve sürdürmek için açık terörü esas iktidar yöntemi olarak gündeme getirir. Birçok halde bu iki unsur burjuva diktatörlüğünün demokratik biçiminden, faşist biçimine geçişte birlikte etkime yaparlar.

Bütün ülkelerde faşizmin her türünün başat hedefi, kapitalist sömürüye karşı mücadele eden tüm devrimci ve demokratik güçleri ezmektir. Kendi iktidarını tehlike altında gören burjuvazi kitleler üzerinde açık terör uygulamaya başlar. Faşizmin kitlesel dayanağı küçük burjuvazi ve lümpen proletaryadır. Faşizm sivil vurucu güçlerini bunlar içinden devşirir. Faşizm, demagoji yoluyla işçi sınıfı içerisinde de kitle dayanağı yaratır. Komünist alternatifin olmadığı, zayıf olduğu dönemlerde, faşizm emekçi kitleler içerisinde de taban bulur.

Faşizm, emperyalizmin bir olgusudur. Faşizmin en genel tanımı nedir sorusuna bizim verdiğimiz cevap şudur: **Faşizm emperyalizm çağında burjuvazinin açık terörcü diktatörlüğüdür.** Faşizm bir yanı ile keyfiyete ve güçlü bir lidere dayalı otoriter sistemin adıdır. Açık terörün uygulandığı bir ülkede, hiç kimse güvende değildir. Devletin kolluk güçleri her an kapınızı çalabilir, her an yazdıklarınızdan, çizdiklerinizden, devrimci faaliyet yürüttüğünüzden, ya da anda faşizmi uygulayan burjuva kliğinin muhalifi olduğunuzdan ötürü gözaltına alınabilir, mülkünüze el konulabilir, işkencelere maruz kalabilirsiniz. Faşizm, her şeyden önce işçi sınıfının ve tüm emekçilerin politik ve ekonomik mücadelelerine saldırır. Demokratik hak ve özgürlükler ortadan kaldırılır. Kitleler üzerinde yoğun bir terör uygulanır. Bütün devrimci, ilerici ve demokratik örgütler faşizmin baş hedefleri arasındadır. Faşizmde iktidardaki tekçiliğe karşı direnen burjuva unsurlar da açık terörün hedefi haline gelir.

FAŞİZM VE BURJUVA DEMOKRASİSİ ARASINDAKİ FARKLAR

Burjuva demokrasisi ile faşizm arasında bir Çin seddi yoktur. En ileri burjuva demokrasisi de faşizm de, aynı sınıfın- sınıfların iktidarıdır. Faşizm, bir bütün olarak burjuvazinin, burjuvazi içinde de esasta tekelci burjuvazinin, finans kapitalin iktidarıdır. Eğer tekelci burjuvazi iktidarını, "demokratik" yöntemlerle sürdürebilir durumda ise, bu iktidarını halk oyuna dayandırabilecek durumda ise, o zaman faşizme fazla ihtiyacı yoktur. Faşizmi, burjuva demokrasisinden ayıran temel özellik, faşizmde terörün açık ve sistemli biçimde iktidarın esas aracı olarak kullanılmasıdır. En ileri burjuva demokrasisinde de evet faşist tedbirler hep vardır. Bu faşist tedbirler zaman zaman artar. Ve bu faşist tedbirler aynı zamanda halkı faşizme alıştırma, faşizme dönüşme durumunda bir halk ayaklanmasını bastırma işlevini de görür. İç faşistleşme evet, ilerde gerekli hale gelirse faşizme daha rahat geçebilmenin ön hazırlığıdır.

Bugün emperyalist ülkelerin büyük çoğunluğunda, burjuvazinin iktidarını sürdürebilmesi için faşist bir diktatörlüğe ihtiyacı yoktur. Bugün işçi hareketi, emekçi

hareketi genelde emperyalist burjuvazinin iktidarını tehdit eder durumda değildir. Burjuva demokrasinin uygulandığı ülkelerde, burjuvazi faşist tedbirlerle desteklenen iktidarını yönetebilecek durumdadır.

Burjuva demokrasisi ile faşizm arasında önemli farklar vardır. Burjuva demokrasisinde, keyfiyet değil yasalar geçerlidir, hak/hukuk aranabilir. Örgütlenme özgürlüğü için imkanlar faşist sistemle karşılaştırılamayacak kadar geniştir. İşçi sınıfının ve emekçilerin sınıf örgütleri vardır. Doğrudan silahlı eyleme dönüşmediği, silahlı ayaklanmaya doğrudan çağrı olmadığı sürece hatta komünizmin açık propagandası, fikir/propaganda özgürlüğü sınırları içinde görülür. Faşizm, proletaryanın devrim mücadelesinin şartlarını çok daha zorlaştırır; ajitasyon propaganda ve örgütlenme imkanlarını olağanüstü ölçüde daraltır. Faşizm ve burjuva demokrasisi aynı burjuva diktatörlüğünün farklı biçimleri olsa da bu tür biçim farklılıkları işçi sınıfı açısından hiç de önemsiz değildir. İşçi sınıfı uzun yıllar süren tarihsel mücadeleler sonucunda burjuva düzen çerçevesinde demokratik haklar elde etmiş ve çeşitli alanlarda örgütler yaratmıştır. Bu mevziler, sınıfın burjuva düzene karşı devrimci mücadelesini geliştirebilmesi ve yaygınlaştırabilmesi için yakıcı derecede ihtiyaç duyduğu silahlardır. İşçi sınıfı ve emekçiler açısından, onların yaşama ve mücadele şartlarının iyileştirilmesi açısından onların devrime bir adım daha yaklaştırılması açısından burjuva demokrasisinde imkânlar vardır.

Proletarya faşizme karşı mücadelede iktidar alternatifi olarak burjuva demokrasisini görmez. Bu ama burjuva demokratik haklar için mücadele yürütülmeyeceği anlamına gelmez. Proletarya, burjuva demokratik hakları sonuna kadar savunur. Bu hakları sonuna kadar kullanır. Proletarya, burjuvazinin iki iktidar biçimi de beni ilgilendirmez tavrını takınamaz. Yukarda da açıkladığımız gibi, faşizm ile burjuva demokrasisinin karşılaştırılmasında, örgütlenme vb. çalışmalar açısından burjuva demokrasisini faşizme, –burjuvazinin en demokratik yönetiminin bile, sonuçta burjuvazinin işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde sınıf diktatörlügü olduğunu bir an bile unutmadan ve unutturmadan– tercih eder.

KUZEY KÜRDİSTAN/TÜRKİYE'DE FAŞİZM

Türkiye çok uluslu bir ülkedir. T.C. Osmanlı İmparatorluğu'nun külleri üzerinden doğmuştur. Doğrudan sömürge haline getirilme tehlikesine karşı yürütülen güdük anti emperyalist savaşa ve bu savaş sonucu doğan T.C.'nin kurulmasına önderlik eden Kemalistler, iktidara yerleştikten sonra, 1925'ten itibaren işçiler/köylüler üzerinde açık terörcü diktatörlük kurdular. Kürtler ve azınlık milliyetler üzerinde dizginsiz bir baskı ve katliam uyguladılar. En temel hak ve özgürlükler yok edildi. İşçi sınıfının hak talepleri ve bu uğurdaki mücadeleleri kanla bastırıldı. Yoksul köylüler üzerinde jandarma dipçiği eksik olmadı. Sol gazete ve dergilere sıkı bir denetim ve sansür uygulandı. Komünistler, devrimci aydınlar kovuşturmalara uğradı, hapis cezalarına çarptırıldı ve katledildiler.

T.C. devleti kurulduğundan beri faşist bir karaktere sahiptir ve bu karakter günümüze kadar hiç değişmemiştir. Kemalizm, Türkiye'ye özgü, Türk olmayan milliyetleri Türk kimliği içinde eritmeyi düstur edinmiş, "imtiyazsız, sınıfsız kaynamış bir kitleyiz" yalanına dayalı bir faşist ideolojinin savunucusudur. O, faşizmin Kuzey Kürdistan/

Türkiye'ye uyarlanmış biçimidir. Kemalist faşist diktatörlük, kendine "cahil halkı" eğitme ve yönetme misyonunu yüklemiş, bürokrat bir elitin açık teröre dayalı diktatörlüğüdür. Türkiye'de hiçbir dönem burjuva demokrasisi yaşanmamıştır. Belirli dönemlerde demokratik haklardan kısmi yararlanma imkânlarının varlığı, bu gerçeği ortadan kaldırmaz. Burjuva demokrasisinin kırıntılarının yaşandığı dört kısacık dönem vardır. Bu dönemler; Kurtuluş Savaşı'nın hemen ertesindeki kısa dönem, İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda ve 27 Mayıs Darbesi'nden sonraki kısa dönem ve AKP'nin hükümet olup ta iktidar olmadığı ve iktidara yerleşmeye çalıştığı ilk dönemlerdir. Türkiye, hiçbir dönem "demokratik" bir ülke olmamıştır. Türkiye'de parlamento, başından beri faşist ve yarı-faşist diktatörlüklerin maskesi olmuştur. Türkiye'de uygulanan siyasi rejim hâlâ parlamenter maskeli faşizmdir.

Kimi "solcularımız" bu gerçeği görmüyor, Türkiye'de Kemalist elit diktatörlüğünün faşist karakterini yadsıyor, Kemalist diktatörlüğün görece "bağımsızlıkçı" tavrından yola çıkarak, onu aklamaya çalışıyor. Faşizmin Türkiye'ye hatta ancak şimdilerde AKP'nin yeni anayasa değişiklikleri ile geldiğini savunanlar bile var. Bunlar örneğin Ertuğrul Kürkçü gibi burjuva demokrasisi ile faşizm arasında, ikisi de olmayan "gri alanlar" keşfedip, Kemalist diktatörlüğü bu gri alana yerleştiriyor. Bunun için başka teoriler de yaratılıyor. Örneğin faşizmden ancak o alttan bir kitle hareketi olarak geliştiği zaman ya da açık bir faşist partinin paramiliter yapılanmasına dayandığı zaman söz edilebileceğini savunanlar var. Bunlar aslında hayatın gerçekleri karşısında yıkılmaya mahkûm zorlama 'teori'ler.

AKP DÖNEMİ

AKP, 3 Kasım 2002'de yapılan seçimlerde %34,29 oy alarak tek başına hükümet oldu. AKP'nin, 1982 faşist anayasası ve kurduğu seçim sisteminin de sayesinde tek başına hükümet kuracak çoğunluk desteğini alması aslında emekçi yığınların yerleşik Kemalist düzene duydukları tepkinin bir ifadesi idi. AKP hükümet olduğunda, işbirlikçi özel sermayeli büyük burjuvazinin ve batılı emperyalistlerin istediği siyaseti uygulamaya başladı. İlk dönemlerde Avrupa Birliği ile uyum politikalarını ön plâna çıkaran bir siyaset izlendi. AKP'nin programı ve çıkardığı yasalar, gerici burjuva demokrasisine geçiş için atılan adımlardı. AKP'nin attığı adımlarla faşizm çözülme süreci içerisine girmesine rağmen, faşizm hâlâ yönetim biçimi idi. Bu çözülme süreci kırılgan bir süreçti. Çünkü T.C. devletinin genlerinde faşizm var. Toplum açısından da dayanılacak burjuva demokrasisi geleneği yok. En radikal görünümlü demokratların çoğu da aslında halkı güdülecek sürü olarak gören, kendilerini üstün eğitici konumda gören pozisyondalar. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de demokrasi karşıtı güçler oldukça güçlüdür. Toplumun küçümsenmeyecek bir bölümü bu 'kanıksanmış faşizm'in sürdürülmesinden yanadır. Programı ve hükümetinin ilk dönemlerinde yaptıkları itibarıyla Türkiye'de gerici burjuva demokrasisine geçmenin aktörü olan bir siyasi parti, bugün kendi iktidarını sağlama almak için bizzat devletin genetik kodlarını yeniden harekete geçirmiştir. Bugün ülkelerimizde açık faşist terör uygulanıyor. Bunun siyasi sorumlusu ve uygulayıcısı AKP iktidarıdır. AKP, Kürt Ulusal Hareketi'nin öncü güçlerini yok etmek için, bunun yanında besleyip büyüttüğü ve iktidarını tehdit eder duruma gelen Fethullah örgütünü tasfiye etmek için, parçalanmış Suriye ve Irak'ta söz

sahibi olabilmek için ordunun Kemalist kesimi ile ittifak halindedir. AKP, programından uzaklaşmış, faşist devletin fabrika ayarlarına geri dönmüş durumdadır. Bugün demokratikleşme programı bir kenara konulup, güvenlikçi politikalara sarılması bir dönüşümdür. Bunun konjonktürel bir dönüşüm mü olduğu, AKP'nin de CHP/MHP gibi faşist bir devlet partisine dönüşmüş bir parti mi olduğu sorusuna kesin cevap, ancak AKP'nin gerçek anlamda tek başına iktidar haline geldikten sonra yapacaklarına bağlı olarak cevaplandırılabilir. Bugün AKP'nin Kuzey Kürdistan/Türkiye'de uygulanan faşizmin uygulayıcısı olduğu açıktır.

SİYASİ İKTİDAR İÇİNDE FAŞİST BİR PARTİNİN YER ALDIĞI HER ÜLKE; YA DA BAŞKANLIK SİSTEMİNDE BAŞKANIN FAŞİST OLDUĞU BİR ÜLKE, YA DA BELLİ KONULARDA AÇIKÇA FAŞİST YÖNTEMLERİN YOĞUN KULLANILDIĞI BİR ÜLKE OTOMATİKMAN FAŞİST OLUR MU?

Bu soruya hayır cevabını veriyoruz. Bu sorunun anlaşılması için kimi örnekler vermek istiyoruz.

Irkçı/faşist bir kişi olan Donald Trump, ABD'nin başkanı oldu. Amerika'nın uzun yıllardır yerleşmiş gerici burjuva demokratik bir sistemi var. Gerici burjuva demokratik sistem, faşist tedbirlerle destekleniyor. Trump'ın başkan seçilmesi ve faşist politikaların hayata geçirilmesi ile birlikte, Amerika faşist bir ülke olmadı. Hâlâ sistemin kuvvetler arasında karşılıklı denetim ve denge sistemi, ülkenin kısa süre içinde faşist ülkeye dönüşmesini engelleyebiliyor. Tabandan da faşistleşmeye karşı burjuva demokrasisini savunan bir hareket gelişiyor.

Örneğin İsrail faşist bir devlet değildir. Ama İsrail'in Filistinlilere uyguladığı sistemli, açık terördür, yani faşizmdir.

Fransa emperyalist büyük güçtür ve faşist tedbirlerle desteklenen gerici burjuva demokrasisi hüküm sürmektedir. IŞİD'in Fransa'da yaptığı eylemler sonucu Fransa Olağanüstü Hâl ilan etti. Fransız devleti güvenlik politikalarını ön plâna çıkardı ve açık terör uygulamaya başladı. Fransa faşist bir devlet mi oldu? Tabii ki hayır.

Danimarka, Finlandiya ve Norveç'te faşist partiler iktidar ortağıdır. Macaristan'da faşist Viktor Orban'ın partisi tek başına iktidardadır.

İsviçre Halk Partisi (SVP) faşist bir partidir. İsviçre parlamentosu, 200 üyeli Ulusal Konsey ve 46 üyeli Eyaletler Konseyi'nden oluşmaktadır. Ulusal Konsey'in üye sayıları eyaletlerin nüfuslarına göre belirlenir. Eyaletler Konseyi'nde yarı kantonlar hariç tüm kantonlar ikişer üye ile temsil edilir. 18 Ekim 2015'de yapılan genel seçimlerde, İsviçre Halk Partisi kullanılan oyların %29,43'nü alarak 65 milletvekili kazandı. Faşist parti, göçmen, İslam ve AB karşıtlığı temelinde 2011 seçimlerine oranla oylarını arttırarak birinci parti konumuna yükseldi. Faşist parti iktidarda olmasına rağmen, İsviçre faşist bir ülke değildir.

Gerici burjuva demokrasisinden faşizme geçiş bir süreç sorunudur.

Faşizmden burjuva demokrasisine geçiş te bir süreç işidir. Devletlerin yıllardır yerleşmiş sistemleri var. Türkiye, 92 yıldır faşizmle yönetilmektedir. Faşizm, T.C.'nin genlerine yerleşmiş durumdadır. Türkiye toplumunun büyük çoğunluğu faşizmin sürdürülmesinden yanadır. AKP veya başka bir parti, gerici burjuva demokrasisine doğru adım(lar) atsa da bu süreç sanıldığı gibi kolay değildir. Özellikle çok uluslu bir ülkede,

merkezi bir devlet sisteminde ısrar etmesi halinde, burjuvazinin faşizmi uygulamasından başka bir seçeneği de yoktur.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE

Faşizme karşı mücadele konusunda da gerek uluslararası devrimci/komünist hareket içinde gerekse ülkelerimizde yanlış düşünceler ve pratikler egemen konumdadır.

Faşizme karşı mücadelede çıkış noktası, hiçbir zaman unutulmaması ve unutturulmaması gereken şey şudur: Faşizm ve burjuva demokrasisi aynı sınıf(lar)ın –emperyalist ülkelerde finans kapitalin, emperyalizme bağımlı ülkelerde onunla işbirliği içindeki sınıfların– işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki diktatörlüğünün iki ayrı biçimidir.

Faşizm kapitalizmin en yüksek aşaması emperyalizmde, burjuvazinin diktatörlüğünün bir biçimidir. Faşizme karşı mücadele, devrimciler ve komünistler açısından kapitalizme/emperyalizme karşı mücadeleden ayrı ele alınamaz.

Belli şartlarda faşizmin saldırdığı burjuva kesimler de faşizme karşı gerici burjuva demokrasisi için mücadele edebilir. Ve böyle bir durumda proletarya ve emekçi sınıflarla faşizme karşı tavır takınan, mücadele eden burjuva kesimler, antifaşist cephe iktidarı hedefi ile birlikte hareket edebilirler. Fakat bu halde de devrimciler ve komünistler faşizmin kapitalizmin bir ürünü olduğunu, kapitalizm yok edilmedikçe faşizmin, faşizm tehlikesinin hep olacağını işçi sınıfı ve emekçilere sabır ve ısrarla anlatmak görevine sahiptir. İçinde burjuvazinin temsilcilerinin de yer alabileceği bir antifaşist cephe hükümetinin niteliği konusunda açık olunmak, burjuvazinin cephe içinde yer alan kesiminin de işçilerin düşmanı olduğu konusunda işçileri eğitmek komünistlerin görevidir.

Proletaryanın antifaşist mücadelede esas iktidar hedefi, işçi ve emekçilerin antifaşist cephe iktidarıdır. Antifaşist mücadelede, gerici burjuva demokrasisinin niteliği konusunda da onu olduğundan iyi gösteren tavırlardan kaçınmak gerekir.

Bugün Avrupa ve ABD'de gelişen faşizme karşı mücadelelerde devrimciler birçok halde yukarıda saydığımız ilkeleri unutmakta, faşizme karşı mücadeleyi kapitalizme karşı da bir mücadele olarak kavrayıp yürütme yerine yalnızca, şu veya bu açık faşist gruba ya da hatta öne çıkan şu veya bu faşist şahsa karşı mücadele olarak yürütmekte, kapitalizmden tek söz etmemektedir. Halbuki faşizme karşı gerçekten tavır takınan biri, onun kaynağı kapitalizm üzerine de konuşmak, mücadeleyi aynı zamanda kapitalizmin egemenliğine karşı bir mücadele mecrasına sokmak için çalışma görevine sahiptir.

En son ABD başkanlık seçimlerinde faşizme karşı yanlış mücadele anlayışının pratiğini gördük, yaşadık. Trump'ın engellenmesi esas mesele yapıldı. Trump olmasın da kim olursa olsun. Öyle ya Trump faşist. Öyle ki, komünizm adına Hillary Clinton'a oy verilmesi çağrısına kadar ilerletildi bu siyaset. Hillary demokrat çünkü! Birincisi: ABD'de açık bir ırkçı faşist siyasetçinin başkan olmasıyla sistemin değişmeyeceğini kavramayan bir tavırdır. İkincisi: "Demokrat" olarak tercih edilen adayın bu demokratlığının sınırları konusunda hayal yayan bir tavırdır. Sonuçta iyi Amerikan emperyalizmi ile/kötü Amerikan emperyalizmi arasında seçimde halk daha az kötü olanı tercih etmeye çağrıldı.

Benzer bir şey Hollanda parlamento seçimlerinde yaşandı. Açık ırkçı faşist Geerd

Wilders yerine onun yabancı düşmanı, islamofobik siyasetine sahip çıkıp uygulayan ve bu sayede birinci parti konumunu koruyan tutucu partinin aldığı sonuç, faşizmin geriletilmesi, daha da öte demokrasinin zaferi olarak sunuldu kitlelere. Bunu burjuvazinin yapmasını anlarız. Fakat bunun sol, sosyalizm, komünizm adına da savunulabilmesi olacak iş değildir.

Benzer bir şey Fransa'da yapılan başkanlık seçimlerinde yaşandı. Açık faşist National Front (Ulusal Cephe)'un başkanı Marine Le Pen'in başkanlığının önlenmesi adına, ikinci turda Emmanuel Macron'un desteklenmesi "demokrasi mücadelesi" olarak görülüp gösterildi. Burada da yine aynı kavrayışsızlık. Marine Le Pen'e karşı Emmanuel Macron'un desteklenmesi, bugünkü somut durumda Fransa'da faşist iktidar tehlikesini olduğundan büyük göstermedir. Marine Le Pen başkan seçilseydi bile, oldukça uzun bir burjuva demokrasisi geleneğine sahip olan Fransa'da faşizm iktidara gelmeyecekti. İşleyen kurumlar, güçler ayrılığı vb. onun her istediğini yapmasının engelidir, demokrasiyi savunan yığınlar da bunun engelidir. İkincisi halk ille de iki kötü arasında daha az kötü olmayı seçme dışında başka alternatife de sahiptir. İki kötü arasında tercih yapmıyoruz demek de tavırdır. Komünistlerin halka kendi alternatiflerini sunma görevi vardır. Ve seçim dönemleri bunun için büyük fırsatlar sunmaktadır. Bu fırsatın bir faşiste karşı, ondan biraz daha az faşist olanın, faşizme kökten karşı olmayanın propagandasını yapma biçiminde kullanılması büyük aymazlıktır.

Ya da Almanya'yı alalım: Burada AfD (Kitlede var olan hoşnutsuzluğu kullanmak için kendilerine "Almanya için Alternatif" ismini verdiler) isimli bir açık faşist parti var. Ve hemen bütün eyalet parlamentolarında temsil hakkını kazandı, büyük ihtimalle federal meclise de girecek. Şimdi hemen bütün sol faşizme karşı mücadeleyi, AfD'yi engelleme mücadelesi olarak yürütüyor. Faşizmin bizzat iktidarda olan CDU/SPD koalisyonu, bizzat devlet tarafından adım adım geliştirildiğinin (Bunu en açık olarak göçmenlere karşı siyasette görüyor, yaşıyoruz) teşhiri unutuluyor. CDU/SPD gibi partiler böylece antifaşist mücadelenin doğal müttefikleri, ne müttefiki nerde ise esas taşıyıcıları imiş hale getiriliyorlar. Antifaşist mücadele böyle yürütülemez. Böyle yürütülürse o hiçbir zaman kapitalizmin çizdiği sınırlar dışına çıkarılamaz. Fakat devrimciler ve komünistler açısından yapılması gereken tam da budur.

Ülkelerimizde de faşizme karşı mücadele bugün birçok devrimci grup açısından yalnızca AKP'ye, öncelikle de Erdoğan'a karşı mücadele olarak anlaşılmaktadır. Faşizmin Türkiye'de hâkim sınıfların T.C. kurulduğundan beri iktidar biçimi, devletin yönetim biçimi olduğunu yazdık. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de faşizme karşı mücadele, yalnızca anda hükümet olan ve faşizmi uygulayan partiye karşı değil, bir bütün olarak hâkim sınıfların faşist iktidarına karşı, devrim mücadelesi olarak yürütülmek zorundadır.

Kuzey Kürdistan/Türkiye toplumu bugün hastalıklı bir biçimde kutuplaşmış durumdadır. Kutuplaşma, cumhuriyet tarihi boyunca yaşanan bir olgudur aslında, fakat bugün çok daha açık bir şekilde görünür hale gelmiştir. Ülkelerimiz, gerçek anlamda toplum haline gelmemiş, hâlâ kesin inançlı birçok halde kendi dışındakileri düşman gören, kendi içine kapalı kendi ritüelleri olan cemaatler toplamı görünümündedir. Cemaatlerdeki ilişkiler, şeyh/mürit ilişkisidir. Şeyh/mürit ilişkisi, siyasete, partilere, toplumsal örgütlere, devlete yansımaktadır. Bugün yeni olan siyasal düzlemde, has-

talıklı kutuplaşmanın kitlesel ve açık bir şekilde görünür hale gelmiş olması, esasta iki kamp şeklinde bir görünüm kazanmış olmasıdır. AKP/Tayyip cephesi ve anti-AKP/ Tayyip cephesi var. Anti-AKP/Tayyip cephesi homojen bir yapıya sahip değildir. Ama devrimci solun önemli bir bölümü anti-AKP/Tayyip cephesinin aktif unsuru konumundadır. Bu cephenin esas hedefi, ne ve nasıl olursa olsun Tayyip'in/AKP'nin götürülmesidir. Bu anlamda devrimci solun önemli bir bölümü bir bütün olarak T.C. devlet sistemine karşı değil, AKP'ye karşı mücadele etmektedir! Sorun faşizme karşı mücadelede bugün öncelikli olarak AKP iktidarına karşı yönelme sorunu değildir. Tabii ki faşizmin andaki uygulayıcısı, siyasi sorumlusu bir iktidara karşı öncelikli olarak yönelmek doğrudur. Yanlış olan, faşizme karşı mücadelenin AKP/Erdoğan ile sınırlandırılması ve Kuzey Kürdistan/Türkiye'de faşizmin sanki bu iktidar ile geldiği ve bu iktidarın devrilmesi ile gideceği pozisyonlarının savunulması, halklara bu yanlış bilincin taşınmasıdır. Bu kendini son olarak AKP/Erdoğan cephesinin anayasa değişikliği referandumu konusunda takınılan siyasi tavırlarda bir kez daha net olarak gösterdi. Egemen sınıfların çizdiği sınırlar içinde oynanan referandum oyununda halka 1982 faşist anayasasının değiştirilmek istenen yerlerinin olduğu gibi kalmasını mı istiyorsunuz, yoksa AKP/MHP'nin yaptığı değişikliklerle sürmesini mi istiyorsunuz sorusu soruldu. Andaki faşist anayasanın öngördüğü gibi gerçekte başkanlık sistemi olan ve fakat hükümetin hâlâ parlamento tarafından seçildiği bir sistem mi istiyorsunuz, yoksa meclis hükümeti yerine, seçilen cumhurbaşkanı tarafından atanan bir sistem mi istiyorsunuz sorusu soruldu. Faşist bir anayasa mı/faşist bir anayasa sorusudur sorulan soru. Faşist anayasalardan biri arasında tercihinizi açıklayın dediler halka. Her ikisi de birbirinden berbat alternatifler arasında tercih yapın dediler. Ve bunu da aslında Olağanüstü Hâl şartlarında yaptılar. Böyle bir soruya verilecek tek cevap vardı. Biz sizin faşist anayasalarınızı ret ediyoruz. Biz demokratik bir ülkenin demokratik anayasasını istiyoruz. Bunu da er geç yapacağız! Sizin referandum sahtekârlığınızda yokuz. Alın faşist anayasalarınızı başınıza çarpın! Egemen sınıf temsilcisi partilerin, güçlerin bu oyun içinde yer almaları anlaşılır. Fakat devrimcilerin bu oyunda yer almalarının, egemenlerin iki cephesinden birini tercih etmelerinin özrü yoktur. Bunun bir tek temeli vardır: Yanlış antifaşist mücadele anlayışı ve var olan hastalıklı cepheleşmede "Tayyip gitsin de nasıl giderse gitsin" cephesinin kuyruğunda yer alma! Biz, komünistler bu hastalıklı cepheleşmenin dışındayız ve bütün devrimci güçleri de bu cepheleşmenin dışına çıkmaya, bağımsız devrimci bir siyaset cephesinde, bir üçüncü cephede birleşmeye çağırıyoruz.

SONUÇ

Faşizm sınıflar üstü değildir. Faşizm, burjuvaziden bağımsız olarak ele alınamaz. Demokrasi sınıfsal bir kavramdır. Demokrasi, siyasal iktidarı elinde tutan sınıfa hizmet eder. Burjuva sisteminde demokrasi, ezilenler için diktatörlük demektir. Demokrasi, özü itibariyle sınıflar üstü değildir. Her sınıfın kendine özgü demokrasisi vardır. Burjuvazinin iki yönetim biçimi vardır. Faşizm ve burjuva diktatörlüğü. Emperyalizm çağında, burjuvazinin başka bir yönetim biçimi yoktur. Burjuvazi diktatörlüğünün en demokratik biçiminde bile faşist edimler ve tedbirler vardır. Burjuvazinin bu iki diktatörlük biçiminden diğerine geçişlerde bu diktatörlükler biçimlerinin unsurları daha

belirgin olarak iç içe geçer. Fakat her durumda belirleyici olan yan vardır. Ne biri ne öteki "gri alan" vs. diyerek diktatörlüğün adını koymaktan kaçınmak oportünistçe bir tavırdır. Biz örneğin Kuzey Kürdistan/Türkiye'de faşizmin çözülme süreci yaşadığını söylediğimizde, var olanın faşist diktatörlük olduğunu hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek açıklıkta ortaya koyduk.

Faşizm konusunda bir başka sorun da şudur: Faşizm her ülkenin sosyal ve tarihsel gelişmesine uygun olarak o ülkeye özgü biçimler alır. Her ülkeye uygun, hepsinde aynı biçimde yaşanan bir faşizm yoktur. Örneğin Nazi faşizminin yok edici antisemitizmi, bütün ülkelerde aynı biçimde yoktur. Bu yüzden faşizmden söz edildiği yerde hep Hitler'e atıflar, ya da tersi Hitler tipi bir faşizm olmadığı zaman "bu faşizm değildir" şeklinde tavırlar işin özünü gözlerden kaçıran tavırlardır. Faşizmi –onun biçimlerinden bağımsız olarak– faşizm yapan belirleyici öge açık terörün faşizmde esas iktidar yöntemi, aracı olması olgusudur.

Burjuvazinin yönetim aracı açık terörse ona faşizm diyoruz. Açık terör, hiç kimsenin hiçbir şekilde hukuki güvencesinin olmadığı bir sistemdir. İstedikleri zaman kapıları çalar istediklerini alıp götürürler. İstedikleri zaman gözaltında kaybederler. Açık terörün uygulandığı bir ülkede burjuva anlamda bile olsa hukuk yoktur. Hukuk, esasında guguktur. Guguksuzluk bile sorgulanamaz. Eğer açık terör sistemleşmişse bunun adı faşizmdir. T.C. kurulduğundan bu yana yönetim biçimi faşisttir. Bazı dönemlerde, burjuva demokrasisinin kırıntılarının yaşanması bu gerçeği değiştirmez. Faşizm, açık terörün esas yönetme biçimi olduğu bir sistemdir.

Burjuva demokrasisinin uygulandığı ülkelerde yönetim biçimi faşizm değildir. Burjuvazi kendi iktidarını tehlike altında görmediği durumlarda, işçilerin/emekçilerin örgütlenmesi için kimi imkanlar sunabilir. Burjuva demokrasisi faşist tedbirlerle desteklenen burjuva diktatörlüğüdür. Faşist diktatörlükte sistemli olan açık terör, gerici burjuva demokrasisinde sistemli değildir. Faşizm ile burjuva demokrasisi arasındaki temel fark budur.

Emperyalist ülkelerde faşizm gelişmekte ve ilerlemektedir. Bugün emperyalist ülkelerin büyük çoğunluğunda burjuvazinin iktidarını sürdürebilmesi için faşist bir diktatörlüğe ihtiyacı yoktur. Bugün işçi sınıfı hareketi ne nitel ne de nicel olarak emperyalist burjuvazinin iktidarını ciddi bir şekilde tehdit etmemektedir. Emperyalist ülkelerin büyük çoğunluğunda burjuvazi faşist tedbirlerle desteklenmiş gerici burjuva demokrasisi yöntemleri ile yönetebilecek durumdadır. Emperyalist ülkelerde gelişen faşist hareketler, emperyalist burjuvazinin büyük kesimleri açısından anda iktidar alternatifi olarak düşünülen hareketler değildir.

Ülkelerimizde faşizme karşı mücadele AKP/Erdoğan'a karşı mücadele ile sınırlandırılmamalıdır. Faşizme karşı mücadele, faşist T.C. devletine karşı yürütülmek zorundadır.

Ülkelerimizde faşizmin gerçek alternatifi, onu bir daha gelmemecesine tarihe gömecek olan işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk iktidarıdır. Faşizme karşı devrimci mücadele bu iktidar perspektifi ile yürütülen mücadeledir.

Kırıntılarla yetinmeyelim! İşçilerin, emekçilerin iktidarı için mücadele edelim!

20 Mayıs 2017■

stêrka bolşewîk

WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDİSTANA BAKUR)

Kongra-Gel 10. Genel Kurul Toplantısı Üzerine

Kongra-Gel 10. Genel Kurul toplantısı "Demokratik Özerkliği İnşa Edelim, Başkan Apo ve Kürdistan Halkının Özgürlüğünü Kesinleştirelim" temel şiarı altında 01-04 Ağustos 2016 tarihleri arasında yapıldı. Kürdistan dağlarında yapılan ve 160 delegenin katıldığı Genel Kurul toplantısından sonra sonuç bildirgesi açıklandı. Sonuç bildirgesi 10 Ağustos 2016'da Fırat Haber Ajansı'nda yayınlandı. (Bkz. http://anfturkce.net/kurdistan/kongra-gel-10-genel-kurul-toplantisi-sonuc-bildirgesi-aciklandi) Sonuç bildirgesinde "tarihi kararlar"ın alındığı açıklanmakta, Genel Kurul'a "Türk, Arap, Fars ve Alman uyruklu delegeler"in katıldığı bilgisi verilmektedir. Verilen bilgiyegöre "Cinsler eşit oranda temsil edilmiştir".

10. Genel Kurul'da, Abdullah Öcalan'ın tecrit altında tutulduğu, Öcalan'ın sağlığı ve güvenliği ile ilgili kaygıların öne çıktığı belirtilmektedir. Genel Kurul'da dile getirilen bu kaygılar haklı kaygılardır. 5 Nisan 2015'den bu yana Abdullah Öcalan'dan herhangi bir haber alınamamaktadır. Ailesi ve avukatları ile görüşmesine izin verilmemektedir. Abdullah Öcalan üzerindeki tecritin kaldırılması, avukatları ve ailesi ile görüştürülmesi, hapishane koşullarının düzeltilmesi vb. şeklinde vurgulanan talepler haklı taleplerdir. Bu talepler için mücadele edilmesi, eylemliliklerin yapılması, kamuoyu oluşturulması ve Öcalan'ın özgürleştirilmesi yönündeki talepler desteklenmelidir.

ORTADOĞU'DA YAŞANAN ÜÇÜNCÜ DÜNYA SAVAŞI MI?

Sykes-Picot antlaşmasının yüzüncü yıldönümünde Ortadoğu'daki yüzyıllık dengelerin bozulduğu ve kurulan sistemin dağıldığına vurgu yapılan sonuç bildirgesinde, eski siyasi dengeler, politikalar ve sorunlara çözüm yöntemleriyle

artık sonuç alınamayan Ortadoğu'da, başta siyasal ve sosyal alanlar olmak üzere tüm alanlarda tam bir kaos içine girildiği belirtildikten sonra şöyle deniliyor:

"Ortadoğu'da yeni dengelerin kurulması mücadelesinin verildiği bu kaos ortamında, yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı tüm şiddetiyle devam ediyor."

Sykes-Picot anlaşması, dönemin iki büyük emperyalist gücü İngiltere ile Fransa arasında imzalanan gizli bir anlaşmadır. Osmanlı İmparatorluğu'nun dağılmasının ardından Ortadoğu'da sınırlar masa başında cetvelle çizildi. 29 Nisan 1916'da Kut'ül Ammare kuşatması sonrası İngiliz kuvvetleri Osmanlı ordusunca yenilgiye uğratıldı. 16 Mayıs 1916'da Sykes-Picot anlaşması imzalandı. Bu anlaşmanın imzalanmasında çarlık Rusya'sının da onayı vardı. Ekim Devrimi ertesinde Bolşevikler, gizli yapılan bu anlaşmayı deşifre ettiler. Böylece tüm dünya bu anlaşmayı öğrenmiş oldu.

Emperyalistler arası çelişme, dünya hegomonyası için dalaş, bugünkü dönemde dünyadaki gelişmeleri belirliyor. Bu dalaş, çeşitli alanlara temsilci savaşları olarak yansıyor. Şu anda dalaş, doğrudan emperyalist güçlerin birbirlerine karşı yürüttüğü bir dünya savaşı, Kongre Gel'in deyimiyle bir "Üçüncü Dünya Savaşı" olarak yürümüyor. Emperyalistler karşı karşıya geldikleri dünyanın birçok alanında, o ülkelerdeki iç güçlere de dayanarak savaş yürütüyor. Bunun en açık yaşandığı alan Ortadoğu'dur. Ortadoğu'da, gerçek savaş aktörleri işbirlikçileri aracılığı ile savaş yürütüyor. Örneğin Suriye'de batılı emperyalistler, ABD, Suudi Arabistan, Türkiye bir cephede yer almaktadır. Bu cephenin kendi içinde de çelişmeler var. Özellikle YPG konusunda ABD/Türkiye karşı karşıyadır. Diğer cephede ise, Rusya, Çin ve İran, Esad rejimi vardır. Burada da cephenin kendi içinde çelişmeler var. Özellikle Suriye'nin yeniden yapılandırılması konusunda İran'ın ve Esad'ın oynayacağı rol konusunda ittifak bozulmaya adaydır. Burada savaşın tarafı olan emperyalist güçler, birbirlerine karşı doğrudan savaş yürütmüyor. ABD ve batılı devletlerin namluları örneğin doğrudan Suriye'deki Rus askeri varlığına yönelik değil. ABD ve batılı emperyalistler, Rusya ile doğrudan çatışma yürütmüyor. Tersi de söz konusu. Savaş temsilciler üzerinden yürüyen bir bölgesel/yerel savaş olarak yürüyor.

DÜNYANIN MERKEZİ ORTADOĞU MU?

Sonuç bildirisinde şunlar söyleniyor:

"Tüm uluslararası güçler ve bölge devletleri doğrudan ya da dolaylı olarak bu savaşta yer aldığı gibi, halklar da özgür ve demokratik yaşama kavuşmak için mücadelelerini yükseltmektedir. Merkezinde Kürdistan, Türkiye, Suriye ve Irak'ın yer aldığı bölgemizdeki bu savaşta, Başkan Apo çizgisindeki Kürt Özgürlük Hareketi dışında hiçbir siyasi gücün savaşa yol açan sorunlara ilişkin bir çözüm projesi bulunmamaktadır."

"Kürdistan Topluluklar Birliği" (KCK) eş genel başkanı Cemil Bayık, Genel Kurul'un kapanış konuşmasındaki söylemi şöyledir:

"Ortadoğu Kürdistan'dır; Kürdistan Ortadoğu'nun temelidir, Ortadoğu da dünyanın temelidir. Kürdistan'da devrim yapmak, dünyayı sarsmaktır." (Bkz. http://www.

sosyalistgazete.net/2016/08/14/bayik-onumuzdeki-surecin-mucadele-strateji-sini-acikladi/)

Burada söylenenlere göre, dünyanın temeli Ortadoğu'dur! Ortadoğu'nun temeli ise Kürdistan'dır! Bu savaşta, Kürt Özgürlük Hareketi dışında hiçbir siyasi gücün çözüm projesi yoktur! Pratikte bu tespitlerin gerçek hayatta bir karşılığı yoktur. Bu tespitler, Kürdistan dışında dünyaya gözlerini kapatan, Kürdistan dışında yaşanan savaşları görmeyen ve dünyaya salt Kürdistan penceresinden bakan tespitlerdir. Kürt Özgürlük Hareketi dışında hiç kimsenin projesinin olmadığı tespitleri de gerçeği yansıtmamaktadır. Savaşan tüm güçlerin kendine göre projesi, gelecek tahayyülü vardır. Sorun halklar açısından olumlu bir projenin var olup olmadığı sorunudur.

Kürdistan Ortadoğu'da olduğu için dünyanın merkezi Ortadoğu gibi görünebilir. Fakat dünya Ortadoğu'dan büyük! Afrika'nın bir dizi ülkesinde savaş var. Kongo, Afganistan, Yemen, Mali ve Libya'da savaş sürüyor. Bu savaşlarda, emperyalistler işbirlikçileri aracılığı ile egemenlik savaşı yürütüyor. Demokratik Kongo Cumhuriyeti, Afrika'nın üçüncü büyük ülkesidir. Demokratik Kongo Cumhuriyet'inde iç savaşta ölen insan sayısı altı milyondur. Libya'da iç savaş devam ediyor. Mali'ye ABD, Fransa silahlı güçleriyle müdahale ediyor? Mali'ye müdahalenin görünür gerekçesi, Al Kaide/DAİŞ uzantısı yapıların ülkenin bir kısmını kontrol etmesi ve bazı bölgelerde şeriat devleti ilan etmeleridir. Asıl amaç, Afrika'daki zengin uranyum, petrol ve doğalgaz kaynaklarına hâkim olabilme savaşıdır. Afrika'da emperyalist güçler, Afrika'yı yeniden paylaşmak için kapışıyor. Afrika'da egemenlik dalaşı, eski sömürgeci güçlerlerle, Amerika ve Çin arasında yürüyor. Emperyalist müdahale, savaş ve nüfuz mücadelelerinin sürdüğü alanlardan biri de Ukrayna'dır. Ukrayna'da batılı emperyalistlerle Rusya kapışmaktadır. Ukrayna'nın doğusunda savaş devam ediyor. Belli bir süreden beri, emperyalist rekabetin hız kazandığı ve nüfuz mücadelesinin her geçen gün daha da kızıştığı alanlardan biri de Asya-Pasifik'tir. Burada da ABD ve Çin kıyasıya bir rekabet ve dalaşın içindedir. Afganistan'da savaş devam ediyor. Görüldüğü gibi emperyalistler sadece Ortadoğu'da değil, dünyanın birçok ülkesinde işbirlikçileri aracılığı ile egemenlik savaşı yürütüyor. Ortadoğu, önemli bir alandır ama dünyanın merkezi değildir.

Bilgirge'de "*Halklar da özgür ve demokratik yaşama kavuşmak için mücadelelerini yükseltmektedir*" deniliyor.

Ortadoğu'da, sınırlar yeniden çiziliyor. Kürdistan, Filistin ve bir dizi Arap devletinin sınırları yeniden çizim sürecindedir. Ulus devletler bugünkü toplumsal örgütlenmenin ana biçimi olduğu sürece, devletine sahip olmayan ulusların, ulus devletlerini kurmaları anlaşılır ve esasında kaçınılmazdır. Bu durum, Ortadoğu'da sınırların yeniden sorgulanmasını beraberinde getirmektedir. Ortadoğu'da dini ve mezhepsel çelişmeler var ve bu temelde de çatışmalar yaşanıyor. Ortadoğu'da, kendilerini din/mezhep üzerinden tanımlayan toplulukların devletleşme istekleri ve bu yönde eğilimleri var. Bunlar ister istemez bu çelişmelerin çok yoğun olarak yaşandığı Ortadoğu'da çatışmaları da beraberinde getiriyor. Parçalanan Irak ve Suriye'nin eski konumuna tekrar dönmesi

mümkün görünmüyor. Irak ve Suriye'de eski merkezi devlet tükenmiş "düşmüş devlet" (failed state) konumuna gelmiştir. Gelişme etnik ve mezhepsel ayrılıklar temelinde birden fazla iktidar alanının çıkması ve belki zayıf bir merkezi devletin varlığı şartlarında herkesin "kendi bölgesinin egemeni" olması yönündedir. Ortadoğu'da yürüyen savaş bu egemenliğin sınırları içindir. Kürtler, Sunniler, Ilımlı Müslümanlar ve Esad rejiminin egemenlik sınırları ne kadar olacaktır? Bölgedeki güçler açısından savaş bunun için yürüyor. Emperyalist güçler ise, bu alanlarda egemen olmanın savaşını veriyor. Yürüyen savaş bu anlamda, Ortadoğu'nun yeniden paylaşılmasında güç savaşıdır. Bu savaşta halkların çıkarı var mı? Bugüne kadar ezilen ve kendi devleti olmayan halklar açısından iktidar alanları açılıyor. Bu anlamda eğer bunlar bağımsız kalabilirlerse bu gayet iyidir. Bağımsız kalmasalar bile eski durumlarından biraz daha iyi bir duruma gelebilmeleri iyidir. Ortadoğu'da yürüyen savaş bağlamında, savaşan güçler içinde emperyalizmden kopup kendi bağımsız iktidarını kurabilecek herhangi bir güç yoktur. Halkların düne göre kendi iktidar alanlarına sahip olmaları iyidir ama bu "*özgür ve demokratik yaşama*" kavuşacakları anlamına gelmemektedir.

DEMOKRATİK KONFEDERAL SİSTEM

Demokratik konfederal sistem hakkında şöyle deniliyor:

"Başkan Apo'nun devletçi sistemden ayrı olarak örgütlü demokratik topluma dayandırdığı demokratik konfederal sistem ve bu temelde öngördüğü demokratik özerk yapılar tek çözüm modeli haline gelmiştir."

"Devletçi sistem"den ayrı olarak", "Örgütlü demokratik topluma dayanan… demokratik konfederal sistem" Söylenen bu. Esasında önerilen var olan burjuva devletler içinde, bu devletlerin varlığı şartlarında alttan devlete paralel yaşanacak "demokratik özerik yapılar"dır. "Konfederal birlikler"den anlaşılan, bağımsız devletlerin eşit şartlarda tek devlet çatısı altında birleştiği konfederasyonlar değildir. "Konfederal birlikler"den anladıkları, ulusal devletler içinde yerel özerk bölgelerin varlığıdır. Bu tip "devlet olmayan!" "Konfederal birlikler"in kapitalizm ve kapitalist burjuva devlet egemenliği koşullarında uygulanabilmesi mümkün değildir. Bu yaklaşım, kapitalizm/emperyalizm koşullarını ve burjuva devletin bu koşullardaki rolünü görmezden gelen bir yaklaşımdır. Ayrı devlet istemiyoruz söylemi, kapitalist/emperyalist barbarlık koşullarında ve sermaye devletinin Kürtlerin ulusal varlığını ve en temel ulusal haklarını ret politikasını esas olarak sürdürdüğü koşullarda gündeme getiriliyor. Birinci Dünya Savaşı ertesinde Kürdistan parçalandı. Dört parçada Kürtler üzerindeki ulusal baskılar sürdürüldü, sürdürülüyor. Kürt ulusu üzerindeki baskıların uygulayıcı aktörü burjuvazinin "ulusal devlet" aygıtıdır. Kürt Özgürlük Hareketi, bu geçeği yok sayıyor. Egemen ulusların burjuva devlet hakimiyeti sürdüğü sürece, halkın şu ya da bu kesiminin, ezilen bir ulusun ya da çeşitli diğer azınlıkların kent, ilçe, köy ve mahalle komünleri kurarak, "komünal ekonomik birlikler federasyonu" oluşturarak, bir toplum projesini hayata geçirmeleri boş bir hayaldir. Ancak bir merkezi devletin

devlet olmaktan çıktığı olağanüstü şartlarda belli bir süre, o da emperyalist bir gücün desteğinde, yaşayabilir. Öcalan ve Kürt Özgürlük Hareketi, bu bağlamda boş bir hayalin peşinden koşmaktadır. Kürt ulusunun kapitalizm koşullarındaki çözümünün tek yolu, Kürt ulusunun tüm ulusal haklarına sahip olması ve nasıl yaşayacağına kendisinin karar vermesidir. Kürt ulusu, kendi kaderini kendisinin tayin etmesi onun en doğal hakkıdır. Kendi kaderini kendisinin belirlemesi için de zoraki birliğin ortadan kaldırılması gerekir. Burjuva ulus devletler içerisinde çözüm önerenler, kapitalizm ve onun devlet iktidarını sorun olarak görmemektedir. Kapitalizm koşullarında, sömürgeci devlet hedef alınmadan sömürgeci devlet içinde demokratik bir çözüm modelinin sunulması, Kürtlerin kandırılmasıdır. Kürtler elbette federasyon, özerklik gibi biçimler altında aynı devlet içinde diğer uluslar ve ulusal topluluklarla birlikte yaşayabilir. Hangi biçimi tercih edip uygulayacağına karar verme hakkı Kürtlerin kendisine aittir. Kürtlerin "idari model" olarak "bölgesel" ya da daha çok kullanıldığı şekliyle "demokratik özerklik"i öngörmeleri, serbest iradeleriyle verecekleri kendi kararları ve haklarıdır. Ancak şu kesindir: Sömürgeci devletler varlığını sürdürdüğü sürece, "*demokratik konfederal sistem ve bu temelde öngördüğü demokratik özerk yapılar*"ın oluşturulması boş hayaldir. Bu hayalin gerçekliğe dönüştürülmeye çalışılması durumunda, var olan devlet iktidarı ile silahlı çatışma kaçınılmazdır. Bunu "özerklik ilanları"ndan bu yana Kuzey Kürdistan'da yaşıyoruz.

ÖZYÖNETİM DİRENİŞLERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Sonuç bildirgesinde özyönetim direnişlerinin kapsamlı değerlendirildiği belirtilmektedir. KuzeyKürdistan'da Özyönetim direnişleri şöyle değerlendiriliyor:

"Kürt sorununun çözümsüz bırakılmasına ve soykırımcı teslimiyet dayatmalarına karşı gelişen bu direnişleri halkımızın tarihi özgürlük ve demokrasi iradesinin ifadesi olarak çok değerli bulmuş, bu direnişlerle Kürt halkının demokrasi ve özgür yaşamda ısrarlı olduğunu tüm dünyaya bir kez daha gösterdiğini vurgulamıştır. "

Toplantımızda gençler ve kadınların özyönetim alanlarındaki tarihi direnişleri üzerinde özellikle durulmuş; gençlerin fedai militan duruşunun halkımızın varlığı ve özgürlüğü açısından yıkılmaz bir duvar olduğu belirtilerek, gençlerin ve kadınların bu direnişlerde gösterdiği özgürlük tutkusu ve iradesi önünde hiçbir gücün duramayacağı ifade edilmiştir."

"Sömürgeci Türk ordusunun özyönetim direnişlerine tanklar ve toplarla müdahale etmesi sonrasında, gerilla güçlerimiz de koşulların elverdiği ölçüde özyönetim direnişlerine en yüksek düzeyde destek vermiş; bu direnişlerde yenilmez bir iradenin ortaya çıkmasında tarihi rolünü oynamıştır. Halkımızın yenilmez özgür ve demokratik yaşam gücü olduğunu bir kez daha kanıtlayan gerillamız, toplantımızda ayakta alkışlanarak selamlanmıştır."

Özyönetim direnişleri bağlamında yapılan değerlendirmeleri bütünlük içerisinde aktardık. Kürt Özgürlük Hareketi, hemen hemen yaptığı bütün açıklamalarda, Kürtlere 'soykırım' uygulandığını açıklıyor! Özyönetim direnişlerinin Kürt 'soykırım'ını önlediği iddia ediliyor! Bu değerlendirme yanlıştır. Sömürgeci

devlet, bütün Kürtleri hedef almadı, almıyor, Kürtlere soykırım uygulamıyor. Soykırım, bilinçli, planlı bir halkı, etnik grubu **yok etme** eylemidir. Bugün öncelikle öncü silahlı ve örgütlü gücü kırmak için yürütülen savaşı "Kürtlere soykırım" olarak adlandırmak, gerçek durumun tespiti değil, soykırımın küçümsenmesidir. Bugün sömürgeci devletin yaptığı, planlı, programlı olarak ayrımsız Kürt ulusunu yok etme değildir. Bugün, sömürgeci devlet evet kendisine karşı savaşanları, Kürt silahlı güçlerini yok etmek için savaş yürütüyor.

Sonuç bildirgesinde, özyönetim direnişlerinde kahramanca mücadele edenler anılıyor. Özyönetim direnişlerinde, gerçekten de barikatların arkasındakiler direndi ve sömürgeci devletin savaş güçlerine kayıplar da verdirdi ve direnişler kısa zaman dilimi içerisinde bastırılamadı. Barikat savaşçıları, dişine tırnağına kadar silahlı olan sömürgeci savaş aygıtına karşı günlerce, haftalarca kahramanca direndi. Onların cesareti, kararlığından öğrenmemiz gerekir. Ancak özyönetim ilanları ile karşı tarafın gücünü yanlış değerlendirerek savaşın başlatılmasının yanlış olduğunu da belirtmemiz lazım. Sonuç bildirgesinin hiçbir yerinde, yapılan hatalardan bahsedilmemektedir. Özyönetim direnişlerine gerillanın destek verdiği ve bu direnişlerde yenilmez bir iradenin ortaya çıktığı söylenmektedir! Cemil Bayık, Genel Kurul'un kapanış konuşmasında *"Şengal'de, Kobanê'de, Bakur'un birçok kentinde biz çok ağır bedeller ödedik"* demektedir. Ağır bedellerin ödendiği, yüzlerce insan kaybının olduğu da bir gerçektir. Bu Ağır bedeller ödenirken kendi hatalarını, yanlışlarını açıkça ortaya koymamaları anlaşılır değildir.

Bütün gelişmelerin gösterdiği açık gerçek şudur: "Kürdistan Topluluklar Birliği" (KCK), 7 Haziran seçimlerinin ardından yanlış hesap yaptı. O, HDP'ye verilen altı milyon oyu "Kürt Özgürlük Hareketi'nin yürüttüğü mücadeleye verilmiş oy" olarak yorumladı. Özyönetim ilanlarına Kürt halkının aktif destek vereceğini düşündü! PYD ve YPG'ye verilen açık emperyalist desteğin, Kuzey Kürdistan'da PKK'ye açık desteğe kadar genişleyebileceğini düşündü. T.C. devletinin savaş hazırlıklarını küçümsedi. KCK, 7 Haziran 2015 seçimlerinde Kürt Özgürlük Hareketi'ne destek oranının en yüksek olduğu il ve ilçelerde özyönetim ilanları yaptı. Halkı bu özyönetimlere sahip çıkmaya çağırdı. Sonuçta, faşist Türk devleti bütün gücüyle savaşa yüklendiğinde, Kürt halkının büyük bölümü özyönetim ilan edilen yerlerden göç etti. İlçeler yakılıp yıkıldı. KCK'nın halka yaptığı silahlanma ve ayaklanma çağrıları karşılıksız kaldı. Güç dengeleri dikkate alındığında, KCK'nın özyönetim hamlesi zamansızdı, yanlış hesaba dayanıyordu, yanlıştı. Özyönetim ilanları ile başarı sağlanamayacağı belli idi. KCK, aslında doğru hesap yapılsa, kaybedeceği belli olan bir savaşı kabullendi. Yüzlerce insan öldü. Özyönetim ilan edilen alanlarda, sömürgeci devlet katliam yaptı. İnsanlar bodrumlarda yakıldı. Kürdistan'ın birçok ilçesi yakılıp yıkıldı. Kongre-Gel, 10. Genel Kurulu'ndan bu bağlamda özeleştiri yapılması beklenirdi! Ama yok!

ÖZYÖNETİM İLANLARI VE ÖCALAN

Cemil Bayık Genel Kurul'u kapanış konuşmasında diyor ki; *"Bakur'da da tarihi bir özyönetim direnişi gerçekleştirildi. Bu duruş Önder Apo'nun duruşuyla birlikte*

gelişim sağladı."

Özyönetim direnişi, hendeklerin kazılması Öcalan'ın duruşu değildir. Öcalan, çözüm sürecinin ilerlemesi ve amacına ulaşması için kamu güvenliğinin sağlanmasından yana idi. Öcalan'ın tavrı şöyledir:

"Demokratik gösteri hakkı olmakla birlikte kanunları zorlayan, asayişi zorlayan silahlı eylemler, hendek kazma ve benzeri şeyler yapılmamalıdır." ("Demokratik Kurtuluş ve Özgür Yaşamı İnşa, İmralı Notları" s. 409, Weşanen Mezopotamya Yayınevi, Kasım 2015, Neuss Almanya)

"Bu böyle şehirlerde her gün çatpatla olmaz, anlamlı değil. Halkı da bıktırmışlar. Yapacaklarsa doğru yapsınlar." (Age. s. 201)

"Kaçırmalar, hendek kazmalar ve yolu kapatmalar doğru değildir." (Age. s. 303)

Çözüm süreci döneminde adam kaçırmalar, araç yakmalar, öldürmeler devam etti. Öcalan'ın duruşu nettir. Öcalan, "kamu güvenliğinin sağlanması" için, Kandil'den daha dikkatli davranmalarını talep etmektedir. Öcalan'a göre; eğer bir bölgede devlet kamu güvenliğini sağlayamıyorsa, orada devlet yok demektir. Öcalan, halkın bıktırılmaması gerektiğini belirtmektedir. Öcalan; sokakta demokratik hakkınızı kullanın. Ama *"kanunları zorlayan, asayişi zorlayan silahlı eylemler, hendek kazma ve benzeri şeyler"* yapmayın diyor. Öcalan açıkça hendeklerin kazılmasını doğru bulmuyor. Söylediği çok açıktır. Öcalan, asayişi zorlayan eylemlere karşı çıkmaktadır. Ekim 2014'te, Kobane ile ilgili yapılan dayanışma eylemlerinde Cizre'de hendekler kazıldı. Öcalan, hendeklerin kazılmasına karşı çıktı. Öcalan'ın yaptığı çağrı üzerine Mart 2015'te, Cizre'deki hendekler kapatıldı. Abdullah Öcalan'ın açık siyasetine rağmen KCK, 12 Ağustos 2015'de bir açıklama yaparak özyönetim ilanlarına giden süreci başlattı!

PKK'NİN KUZEY KÜRDİSTAN'DA UYGULADIĞI SİYASET ÖCALAN'IN ÇİZGİSİ DEĞİLDİR KONGRE-GEL EMPERYALIST GÜÇLERE ÇAĞRI YAPMAKTADIR

Kongre-Gel sonuç bildirgesinde uluslararası güçlere de çağrı yapmaktadır. Çağrıda şunlar söylenmektedir:

"Sykes-Picot Anlaşmasının yüzüncü yıldönümünde, uluslararası güçlerin ve bölge devletlerinin durumu da Genel Kurul toplantımızda değerlendirme konusu olmuştur. Kürtler ve Arapların parçalanmışlığı ve Kürtlerin yok sayılması üzerine kurulmuş bir siyasi düzenin ne bölge halklarına ne de tüm insanlığa bir faydası olacağı vurgulanmış; başta Kürtler olmak üzere, ezilen halklar ve inançların Demokratik Ulus anlayışı temelinde özgür ve demokratik bir yaşama kavuşmalarının, Ortadoğu ve dünya barışı ve istikrarı açısından önemi bir kez daha ortaya konulmuştur. Genel Kurulumuz, bu temelde tüm uluslararası güçleri sorumlu davranmaya davet etmiş; Kürtleri soykırımcı sömürgeci sistem altında tutan ülkeleri de bu politikalarını bırakıp, Kürtlerle eşit ve özgür temelde bir arada yaşama ortamını yaratıp demokratik Ortadoğu'nun ortaya çıkarılmasında rollerini oynamaya ve sorumluluklarını yerine getirmeye çağırmıştır."

Burada "uluslararası güçler" denilen güçler öncelikle emperyalist güç-

lerdir. 101 yıl önce "Sykes-Picot Anlaşması'nı imzalayan Rusya, İngiltere ve Fransa, bugün de bu ülkelerin yanında ABD, Çin, Almanya gibi emperyalist büyük güçler, dünyanın yeniden paylaşılması için, hegomanya için dalaşıyor. Emperyalizm, güç dengelerinin değişmesine bağlı olarak yeni paylaşımların, emperyalist, gerici, karşı devrimci savaşların gündeme getirilmesi demektir. Kongra-Gel'in çağrı yaptığı "uluslararası güçler" onlar çağrı yapmadan da bu savaşların gerçek aktörüdür ve onlar emperyalist kâr uğruna halkları birbirine kırdırmaktadır. Çağrı yapılan uluslararası güçler, ulusların kendi kaderini özgürce belirleme, ayrı devlet kurma hakkını ayaklar altına alıp çiğnemektedir. Çağrı yapılan "uluslararası güçler", doğal kaynakları kâr amacıyla hoyratça talan etmekte ve yaşam temellerini yok etmektedir. Çağrı yapılan "uluslararası güçler", aşırı kâr dürtüsü ile dünyayı kana bulamaktadır. Çağrı yapılan "uluslarası güçler" barbarlıkta sınır tanımamaktadır. Bu barbarlığa dur denilmezse, bütün insanlık barbarlık içinde çöküşe gidecektir. Kürtlerin parçalanmasına yol açan, devletlerini kurmalarına izin vermeyen emperyalistlere çağrı yapılmaktadır! Kürtler, ezilen halklar ve inanç topluluklarının demokratik ulus anlayışı temelinde özgür ve demokratik bir yaşama kavuşmaları en tabii haklarıdır. Kongra-Gel, katliamcıları, sömürgecileri, kandan beslenenleri sorumlu davranmaya çağırmaktadır! Kürtlerin eşit ve özgür temelde birarada yaşamalarının ortamını yaratmaları için uluslararası savaş aktörlerine çağrı yapılmaktadır! Emperyalistlerin temel siyaseti böl, parçala siyasetidir. Savaşların kaynağı emperyalizmin kendisidir. Halkların baskı altında tutulması, devletlerini kuramamasının önündeki engel emperyalist güçlerdir. Konge-Gel'in çağrısı emperyalist güçlere değil, ezilen halklara, devrimcilere, komünistlere, işçilere, emekçilere olmalıydı…

Kapitalizm koşulları altında gerçek anlamda demokratik bir ulusun inşa edilmesi mümkün değildir. Ulusların eşit ve özgür bir temelde birliğinin sağlanması ancak devrimle olacaktır. Gerçek anlamda demokratik bir ulusun inşası devrimi gerektirir. Emperyalist dünya sisteminde, bu sistem içinde demokratik bir ulusun inşa edilebileceğini savunanlar yanılıyor. Sömürgeci Türk devleti yıkılmadan ülkelerimiz gerçek anlamda demokratikleşemez. Kongra-Gel açıkça bilinçleri karartıyor, ham hayaller yaratıyor. Gerçek demokrasi, bir ülkede ulusların özgür iradeleri ile kendi kaderlerini kendilerinin belirleyeceği sistemin adıdır. Gerçek demokrasi, ulusların ayrılma haklarını özgürce kullanacakları ortamın yaratılmasıdır. Gerçek demokrasi, hiçbir ulusal azınlığa sınırlama getirilmemesidir. Gerçek demokrasi, ulusların nasıl yaşayacaklarına ve nasıl örgütleneceklerine kendilerinin karar vermesidir. Gerçek demokrasi, her milliyetin kendi dilinde konuşma, eğitim yapma ve bütün ilişkilerde dillerini kullanma hakkının sağlanmasıdır. Gerçek demokrasi, hiçbir dilin başka bir dil üzerinde imtiyaz kurmamasıdır. Gerçek demokrasi, zoraki birliğin parçalanması ve uluslar arasında tam hak eşitliğinin sağlanmasıdır. Gerçek demokrasi, sömürgecilerin iktidarına son verilmesidir. Gerçek demokrasi, tam demokrasi, ancak sosyalizmde/komünizmde mümkündür. Mücadelemiz gerçek demokrasi içindir. Görev ham hayaller yaymak değil, gerçek demokrasi için çalışmaktır.

PKK'YE ÇAĞRIMIZDIR

Savaş, siyasetin silahla ve savaş yöntemleriyle sürdürülmesidir. Her savaşın, savaşan tarafların şu veya bu şekilde anlaşması ile gelen bir sonu vardır. Bir savaş konusunda tavır takınılırken cevap verilmesi gereken temel soru şudur: Yürüyen savaşta, savaşan tarafların bu savaşla sürdürdükleri siyaset nedir? İşçi sınıfının ve ezilen halkların çıkarları açısından bu savaşın yararı/zararı nedir?

PKK'nin yürüttüğü savaşın çıkış noktasında haklı demokratik bir özü vardır. PKK, ezilen ulusun ulusal haklarını talep ediyor ve bu talepleri elde etmek için savaş yürütüyordu. Savaş dışında bu hakların elde edilmesinin başka bir çözümü de yoktu. PKK, çıkış noktasında "Bağımsız, Birleşik, Demokratik Kürdistan"ı savunuyordu. Savaş "Kürt Ulusunun ayrılıp, ayrı devlet kurma"sı, Kürdistan'ın bütün parçalarının bir Kürt ulusal devlet içinde birleştirilmesi hedefiyle yürütülüyordu. 1993'te bu hedeften vazgeçildi. Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devletini kurma hedefi bir kenera bırakıldı. PKK'nin yeni hedefi sömürgeci devletlerin üniter yapısı içinde "demokratik özerklik"ti. Ortadoğu'da birlikte büyüme, güçlenme siyaseti sömürgeci Türk devletine önerildi. Abdullah Öcalan Kenya'da uluslararası bir iş birliği sonucu yakalanıp sömürgeci devlete teslim edildikten sonra, İmralı'daki savunmasında "Kürtlerin sömürgeci devletin gücüne eklemlenmesi" siyasetini daha da geliştirdi, somutlaştırdı. Sömürgeci devlet, PKK'nin gücünü kendi gücüne katarak, Ortadoğu'da daha da büyümek istiyordu. Bu siyaset aynı zamanda Öcalan'ın sömürgeci devlete önerdiği siyasetti. Kürtler için talep edilen ulusal haklar, adı bölgesel özerklik olması bile gerekmeyen, AB şartnamesinde öngörülen düzeyde bir yerel yönetimlerin güçlendirilmesi, anadilde eğitim, silah bırakan gerillaların sivil siyasete katılma imkânlarının yaratılması ve Abdullah Öcalan'ın tutukluluk şartlarının düzeltilmesi gibi oldukça geri düzeyde demokratik taleplerle sınırlı hale getirildi. "Demokratik Kurtuluş ve Özgür Yaşamı İnşa, İmralı Notları" adlı kitaptan öğreniyoruz ki, "çözüm süreci" denen çatışmasızlık döneminde yürütülen görüşmelerde Öcalan'ın taleplerinin karşılanmasında epey yol alınmıştır. Öcalan'ın istediği talepler, sömürgeci devleti rahatsız etmeyen taleplerdi. Bu talepler için tekrar silahlara sarılmanın bir anlamı yoktur. Sömürgeci devletin üniter yapısını sorgulamayan taleplere yönelik bir siyasetin savaşla sürdürülmesinin bir yararı ve anlamı yoktur. Tersine savaş bu siyasi amaçlara ters sonuçlar getiren bir araçtır.

Sömürgeci Türk devleti, başından itibaren haksız, gerici, sömürgeci bir savaş yürüten konumdadır. T.C. devleti, Türk ulusu dışındaki ulusların ve milliyetlerin varlığının inkârı üzerine kurulu çok uluslu, çok milliyetli bir devlettir. Savaş, sömürgeci devlet açısından başlangıçta bu inkârcı siyasetin sürdürülmesi için yürütüldü. Bu gerici amaç uğruna binlerce Kürt hunharca katledildi. Binlerce Kürt köyü boşaltıldı. Binlerce faili meçhul cinayet işlendi. Bu savaşta Türk ordusu saflarında asker elbisesi giymek zorunda kalan onbinlerce Türk/Kürt, diğer milliyetlerden gençler kendi savaşları olmayan haksız bir savaşın cephesine

sürüldüler. Binlerce asker öldü, yaralandı. PKK'nin savaşını, Türk devleti önce "üç beş çapulcunun devlete karşı isyanı" olarak nitelendirip, kısa sürede askeri olarak bastıracağını hesapladı. Süreç içinde fakat PKK'nin savaşına Kürt ulusunun önemli bir bölümü sahip çıktı. T.C. tarihinin bu son Kürt isyanı, inkârcılık duvarında kendinden önceki bütün isyanlardan daha fazla, daha büyük gedikler açtı. Egemen Türk burjuvazisinin giderek büyüyen bir bölümü, savaşın sürmesinin "bölünmeyi engelleme" ve "T.C. devletinin toprak bütünlüğünü koruma" temel hedefleri açısından, ters etki yapmaya başladığını, sorunun salt "askeri çözümü"nün olmadığını görmeye ve savunmaya başladı. Bu arada sömürgeci devletin egemen güçleri arasında da iç iktidar dalaşında önemli değişiklikler oldu. İnkârcı çizgiyi hiç değiştirmeksizin sürdürme yanlısı olanlar, bu çizgide belirli reformlar yapma gereğini savunanlar karşısında mevzi kaybettiler. Abdullah Öcalan'ın İmralı'da formüle ettiği çözüm çizgisi, Türkiye'de egemen burjuvazinin giderek büyüyen bir bölümünün, PKK'nin silahlı mücadelesi sonucunda da kabullenmek zorunda kaldığı "Kürt sorununun demokratikleşme programı içinde çözümü" çizgisi ile örtüştü. Sömürgeci devletin toprak bütünlüğü içinde Kürt sorunu, adı bölgesel özerklik olmayan yerel yönetimlerin güçlendirilmesi, Türk ulusu dışındaki ulus ve miliyetlerin yok sayılmasından vaz geçilmesi, ana dilde eğitim, silah bırakmış gerillaların sivil siyasete katılma imkanlarının yaratılması vs. ile çözülecekti. Tarafların siyaseti bu olduğuna göre, bu siyaset için savaşa başvurulmasının bir mantığı yoktur.

Bu halde, her iki tarafın savundukları siyaset açısından savaşın sürdürülmesinin, kurulan pazarlık masasında elini güçlendirmek dışında bir mantığı kalmamıştır. Bu savaş sonlandırılmalıdır. Tekrar çözüm için görüşmelere başlanmalıdır. Savaşın sonlanması Kuzey Kürdistan'da yaşayan halklar, en başta savaşın ağır yükünü taşıyan Kürt emekçi halkı, Kürt ulusu açısından olumlu ve gereklidir. Sömürgeci devlet ile PKK'nin çözüm konusunda özde farklılıklarının kalmadığı noktada, savaşta Kürt gençlerinin ölmesi, Kürt ulusunun olağanüstü hâl, savaş şartlarında yaşaması anlamsızdır. PKK'nin savaşı evet Türk burjuvazisine geri adım attırmak zorunda bırakmıştır. PKK'nin savaşı hem Kürt sorununda hem de Türkiye'de genel demokratikleşme konusunda etkin bir rol oynamıştır. Fakat gelinen yerde artık bu savaşın oynayacağı olumlu bir rol yoktur. Taraflar eninde sonunda yeniden pazarlık masasına oturacaklardır. Savaş, pazarlık masasında elini güçlendirme savaşıdır. Savaş bugün başta Kürt halkı olmak üzere halklara büyük acılar, yıkım, ölüm getiriyor. Bu savaş derhal sonlandırılmalıdır. Silahlar susmalı demokratik siyaset konuşmalıdır.

Gelinen yerde PKK yeniden pazarlık masasına dönmekten yana olduğunu açıklamaktadır. Faşist T.C. devleti ise savaşı PKK'nin silahlı örgütlü gücünü iyice zayıflatmak için sürdürmekte kararlı görünmektedir. PKK eğer gerçekten bu savaşın gelinen yerde artık olumlu bir rol oynamadığını görüyorsa, o zaman yapacağı tek şey vardır. Bu daha önce birçok kez yapmış olduğu gibi tek taraflı ateşkes ilanıdır.

21 Ağustos 2016■

BOLŞEVİK devrim

Uluslararası Alanda Yürütülen Silahlı Mücadeleler Üzerine

Gelinen aşamada silahlı mücadeleler tıkanma noktasına gelmiştir. Silahlı mücadelenin belli bir dönem pozitif bir yanı vardı. 1970/1980'li yıllarda, bir dizi ülkede gerilla mücadeleleri yer yer halkın da desteğini alarak önemli rol oynuyordu. 1980'li yılların ortalarından itibaren süren gerilla mücadelelerine verilen halk desteği de giderek azaldı. Gelinen yerde ise bir dizi ülkede silahlı mücadele örgütleri (Devrimci sol silahlı mücadele örgütleri) silahları bırakıyor.

Silahlı mücadeleler bağlamında, son 5-10 yıl içinde en gelişmiş silahlı mücadelelerin yürütüldüğü yerlerde mesela Sri-Lanka'da çok yoğun askeri faşist yöntemle Tamil Kaplanları'nın askeri kanadını neredeyse sıfırladılar.

Nepal Komünist Partisi (Maoist), Nepal'de halk savaşı yürütüyordu. On yıl süren savaşın ertesinde, 2002-2003'te, barış görüşmeleri yapıldı. NKP(M) ve Nepal hükümeti arasında barış görüşmeleri olumlu sonuçlandıktan sonra, Maoist gerillaların esas bölümü son on yıldır süren iç savaşı bitirdiler. Barış anlaşması 21 Eylül 2006 tarihinde imzalandı. Bugün NKP(M)'nin önder kadrolarından bir bölümü parlamentoda ve hükümette yer alıyor.

Kolombiya'da, Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC) hükümetle anlaşma imzaladı. Filipinler'de, Filipinler Komünist Partisi (FKP) silahlı mücadeleyi sonlandırdığını açıkladı. Bu silahlı hareketler en gelişmiş hareketlerdi. Daha önce Avrupa'da Bask Yurdu ve Özgürlük (ETA), İrlanda Kurtuluş Örgütü (IRA) silahlı mücadeleyi bırakmıştı. IRA/ETA elindeki silahları teslim etti. Çünkü anlaşmanın şartı silahların teslim edilmesiydi. Sinn Fein üzerinden IRA'nın iktidarda yer almasının şartı IRA'nın silahları teslim etmesi idi. Filipinler'de henüz silahları teslim etmediler. Savaşa son verildi. Silahları teslim etme görüşmeleri yürütülüyor. FARC ile yapılan barış anlaşmasının temel şartı silahların teslim edilmesidir. Kolombiya'da zaten FARC silahlı mücadeleyi sonlandırmış durumdadır. Kolombiya devleti ile FARC silahlı olarak çatışmıyor.

IRA, bağımsızlığın ancak silahlı mücadele ile mümkün olduğunu savunan

örgüt, 2005'de mücadelelerini sadece politik alanda sürdüreceklerini açıklayarak şiddet eylemlerine son verdi.

İspanya'nın kuzeyi ve Fransa'nın güneybatısında 40 yılı aşkın bir süre Bask bölgesinin bağımsızlığı için mücadele eden ETA örgütü silah bıraktı. Silahlı mücadeleyi sonlandırmakla yetinmeyen ETA, silah depolarını da Nisan 2017'de teslim etti.

Filipinler Komünist Partisi (FKP) ile Rodrigo Duterte hükümeti arasında barış görüşmeleri yürütülüyor. Filipinler'deki gidişatta FKP'nin silahlı mücadeleyi sona erdireceği yönündedir. Filipinler Komünist Partisi'nin hedefi, uzun süreli halk savaşı yoluyla iktidarı parça parça ele geçirmekti! Gelinen yerde FKP, silahlı mücadeleyi sonlandırmaya hazır olduklarını ve iktidardan pay almak istediklerini açıklıyor! Gelinen yerde FKP'nin savunusu budur. Varolan burjuva iktidarı içinde belli ölçülerde pay alınacak ve bunun karşılığında silahlı mücadele bırakılacaktır! Silahlı mücadele bir kenara konulacak ve legal siyasetin parçası olunacaktır!

Filipinler Komünist Partisi'nin söylediği kısaca şudur: Geldiğimiz yerde tıkandık. Gerçekte halk savaşı yürüterek anda iktidarı ele geçirme durumumuz yok. İç ve dış koşullar da buna uygun değil. Fakat FKP'nin belli bir gücü var. Bu güç legal siyasette belli ölçüde evet ülkeyi demokrasi yönünde ilerletmek için kullanabilir. Gelinen yerde pazarlıklar bu temelde yürütülüyor. FKP, silahlı mücadeleyi sonlandırmaya hazırdır. Ülke içinde ve dışındaki şartların silahlı mücadeleyi gündeme getirmediğini FKP'de söylüyor. FKP, eğer devlet saldırırsa silahlı mücadeleyi ancak kendimizi korumak için yürütürüz, diyor. FKP'nin Yeni Halk Ordusu, esasta kendi tabanlarının olduğu yerlerde, belli ölçülerde demokratik yönetimler kurmaya çalışıyor. Belediye hizmetleri yapılıyor ve refahı arttırmak için çalışmalar yürütülüyor. Silahlı mücadele, ancak Filipin devleti saldırdığı durumlarda gerilla kendisini koruması biçiminde yürütülüyor. Filipinler devleti diyor ki; ben sana saldırmayacağım! Sende silahları bırakacaksın. Filipinler hükümetinde şu anda komünist partisine yakın cephe örgütünün dört tane bakanı var. FKP'nin yaptığı taktik, ülkenin iç ve dış şartlarına uygun bir siyasettir. Ama bu taktik durumu gerekçelendirmeleri yanlıştır. Hangi bilinç veriliyor? Varolan uluslararası ve ülke içi şartlar, bugün bizim halk savaşı yoluyla iktidarı ele geçirmemize imkân vermiyor. Ve fakat belli bir gücümüz var. Evet işçilerin/köylülerin iktidarının gelmesi gerekir. Ve bu da şiddete dayalı devrimle olacaktır. Fakat gelinen yerde FKP halk savaşı ile iktidarı ele geçirme babında tıkandı. Bir geri adım atılıyor ve şimdilik silahlı mücadele sonlandırılıyor. FKP, bütünüyle siyasi mücadele üzerinden yürüyeceğini açıklıyor. Askeri olarak da FKP'nin strateji değiştirmesi gerekir. FKP, yeni durum üzerine kendi içlerinde tartışmaları ve gerekçelendirmeleri gerekir. Gördüğümüz kadarıyla yeni durumun gerekçelendirmesi yapılmıyor. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi hareket ediliyor. Ama defakto değişen durum/durumlar var. Eğer FKP, Halk Cephesi örgütü üzerinden hükümete bakan veriyorsa, Filipin hükümeti ile silahlı mücadeleyi sonlandırma görüşmeleri yürütülüyorsa, bu halk savaşı yoluyla iktidarı alma siyasetinden vazgeçildiği anlamına gelir. O zaman onun söylenmesi gerekir. Gerekçelendirilmesi lazım. Belli siyaseti objektif şartlar izin vermediği zaman yapmak zorunda kalınıyor denmesi gerekir.

PKK'nin silahlı mücadelesi ise, önemli ölçüde uluslararası alandaki emperyalistler arasındaki güç dengesindeki değişikliklere bağlı olarak yeniden paylaşım savaşının bir parçası olma yönünde gelişmektedir. Objektif olarak durum böyledir. PKK'nin uluslararası gelişmelerden bağımsız olarak mücadele yürütme şansı hemen hemen yok gibidir.

PKK'de de Öcalan çizgisi, bize siyaset yapma kanalları açılsın, KuzeyKürdistan/ Türkiye'de silahlı mücadeleyi bırakalım diyor!

Geçen dönemin halk desteği olan en güçlü silahlı mücadeleleri gelinen yerde ya sonladırılmakta, ya da devrim yapmak için değil, devrimle varolan burjuva iktidarını devirmek için değil, burjuva iktidarı içinde belli ölçülerde pay almak için yürütülmektedir. Bunun doğruluğu/yanlışlığından bağımsız olarak önce objektif durumun ne olduğunun tespit edilmesi gerekir.

Şimdi devrimcilik adına sürdürülen silahlı mücadeleler, ya yürüyen savaşlara katılmak biçiminde (Örneğin Rojava'da) ya da halktan kopuk öncü savaşları biçiminde yürütülmektedir. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de, DHKP/C, TKP/ML, MKP vb. örgütlerin yürüttüğü silahlı mücadele, kitlesel destek açısından kıymeti harbiyesi olmayan silahlı mücadelelerdir.

Kuzey Kürdistan/Türkiye'de, T.C. devlet ile PKK arasında 2,5 yıl süren bir çatışmasızlık dönemi yaşandı. Bu süre içerisinde, belli bir anlamda silahlı mücadele en alt düzeye geriledi. Silahların teslim edilmesi değil ama gömülmesi konuşuluyordu. Türkiye'de objektif olarak dış şartlarda belirli değişiklikler oldu. Rojava sorunu gündeme geldi.

Uluslararası alanda genel eğilim gericiliğe, sağa doğru kayıştır. Dünya genelinde sağa kayış, anda devrimin silahlı mücadele biçimlerini tali duruma getirmektedir. Bugün silahlı mücadele, bir ülkede esas mücadele biçimi olarak gündeme getirildiğinde, halklar kendileri hareket halinde olmadığı için öncünün savaşı haline dönüşüyor. İç ve dış koşulların uygunsuzluğu sonucu silahlı mücadeleler tıkanıyor. PKK açısından da silahlı mücadele ile T.C. devletini anda yenmesi mümkün görünmüyor. PKK'nin amacı da zaten T.C. devletini yıkmak değildir. PKK'nin belli bir gücü var. Bu gücü legal siyasette belli ölçüde evet ülkeyi demokrasi yönünde ilerletmek için kullanabilir.

Halk ve işçi sınıfı hareketi genel olarak dünya da, özel olarak tek tek ülkelerin çok büyük çoğunluğunda dolaysız iktidar alternatifini gündeme getirme durumunda değildir. Burjuvazinin iktidarına karşı, halk iktidarı alternatif olarak dünyanın hiçbir yerinde güncel olarak, eylem sloganı olarak gündemde değildir. Gündemde olan nedir? Gündemde olan en iyi halde kapitalizmi belli ölçülerde, belli sınırlar içerisine çekme, solcularında burjuva iktidarı içerisinde yer alması düşüncesidir. Kimi ülkelerde, gelinen yerde yürütülen silahlı mücadele burjuva iktidarı içerisinde yer almak içindir. Silahlı mücadele ile iktidarın ele geçirilmesi, halk savaşı ile burjuva iktidarın devrilmesi siyaseti bir kenera bırakılmış durumdadır. Halk savaşı yürüttüğünü öne süren marjinal örgütlerin verdiği savaş, öncü savaşıdır. Bu örgütler ancak kendi dar çevrelerine hitap etmektedir. Bu örgütlerin kitlelere hitap etme, kitleselleşme durumları yoktur. Dünyada ki genel durum açısından, mücadelenin silahlı biçimlerini esas mücadele biçimleri olarak deklare edilmesi yanlıştır. Bugün mücadelenin silahsız biçimleri esastır. Bu ileriki çatışmalar için hazırlıklar yapılmasının ve saldırı halinde kendini gerektiğinde silahla da savunmanın engeli değildir. Bugün silahlı mücadelenin esaslığı adına yapılan aslında emperyalizmin dünyayı yeniden paylaşım dalaşının parçası olarak yürüyen temsilci savaşlarının yaşandığı ülkeler dışında, "halksız öncü savaşı"ndan başka bir şey değildir. Bu sonuçta komünist örgütlenme açısından bakıldığında devrimci enerjinin yanlış kullanılmasıdır. Bugün komünistler açısından görev her ülkede gerçek Komünist Partilerin yaratılması ve inşasının derinleştirilmesine yoğunlaşmaktır.

Mayıs 2017■

Egemenlerin arasındaki
iktidar dalaşının parçası olmayı reddederek,
kendi demokrat devrimci programı ile halkın karşısına çıkmak,
sahte demokrasi cephesinden kendini ayırarak
gerçek bir demokrasi cephesinin inşasına bugünden başlamak.
Evet bugün böyle bir program çoğunluğun desteğini almaz.
Fakat uzun vadede devrimci sol
burjuva iktidarının karşısında halk iktidarının yaratılmasının
yolunu açan güç olmak istiyorsa, bugün yapmasıgereken budur.

Bu anlayışla bütün devrimci güçlere çağrımızdır:
Ne idüğü belirsiz "Hayır Cephesi"ni korumak,
geliştirmek, büyütmek sevdasından vazgeçin!
Emperyalizm yanlısı, açık faşist ve gerici güçlerle
ittifak arama siyasetinden vazgeçin!
Gelin gerçek anlamda bir
"Demokrasi Cephesi"ni inşa edelim!

BOLŞEVİK
PARTİZAN